

СРЕДНОЩНИ
... ИСТОРИИ

НОРА
РОБЪРТС

Нощен
патрул

НОРА РОБЪРТС НОЩЕН ПАТРУЛ

Превод: Галина Курчатова

chitanka.info

В Денвър е извършена серия от обири. Полицията се обръща за помощ към Джона Блекхоук, собственик на нощен клуб. Джона не обича полицаите, ала не може да откаже на комисаря, с когото го свързва дългогодишно познанство. Той е променил живота му, направил го е такъв, какъвто е. Но детективът, работещ по случая заедно с Джона, е дъщеря на комисаря. Само да нямаше очи с цвят на старо уиски, само да нямаше усмивка, която разтопява всичко в него. Само да не я желаете така неудържимо...

ПЪРВА ГЛАВА

Той не обичаше ченгетата.

Отношението му имаше дълбоки корени и водеше началото си от ранната му детска възраст, когато им бягаше, обикновено успешно, или — ако краката му се оказваха недостатъчно бързи — те го тормозеха.

На дванадесетгодишна възраст бе пребъркал доста джобове и знаеше най-сигурните и най-изгодни канали за превръщане на часовник в пари.

Още тогава бе научил, че да знаеш колко е часът не те прави щастлив, ала с двадесетте долара от един часовник можеш да си купиш доста голямо парче щастие. А двадесет долара, удачно заложени три към едно, се раздуват до шестдесет.

Същата година, когато навърши дванадесет, вложи старателно събираните си печалби в малко хазартно предприятие, основано на спортни залагания, което задоволяваше интереса му към спорта.

Той беше бизнесмен по душа.

Не бе член на никаква банда. Първо, никога не бе изпитвал желание да се включва в група. И, което бе по-важно, не му харесваше йерархията, която изискваха такива организации. Някой трябваше да носи отговорността и той предпочиташе този някой да е той.

Някои хора биха могли да кажат, че Джона Блекхоук има проблем с властта.

Биха били прави.

Предполагаше, че вятърът се бе обърнал малко след като навърши тринадесет години. Печалбите му от хазарт стабилно растяха — малко прекалено стабилно като за някои по-солидни групировки.

Предупредиха го по общоприетия начин — счупиха го от бой. Джона приемаше натъртените бърбреци, сцепената устна и насиненото око като рискове на професията. Но преди да бе успял да реши дали да смени територията или да се окопае, изгърмя. И то яко.

Ченгетата бяха много по-досадни от конкурентите в бизнеса.

Ала ченгето, което го закопча, бе по-различно. Джона така и не разбра какво отличаваше това ченге от другите. Затова, вместо да го хвърлят в дранголника, което нямаше да му е за пръв път, се озова оплетен в разни програми, младежки клубове и консултации.

О, той, разбира се, се дърпаше и се зъбеше по своя си хладнокръвен начин, но полицаят имаше захапка като булдог и не го пускаше. Никой досега не го бе хващал така. Джона се усети превъзпитан, почти въпреки желанието си, поне дотолкова, та да види, че има известни предимства, ако не да работи в системата, то поне да изработва системата.

Сега, на тридесетгодишна възраст, никой не би го нарекъл стълб на обществото в Денвър, ала той се занимаваше със законен бизнес, който му осигуряваше доход и начин на живот, за каквито някогашното хулиганче не би могло и да мечтае.

Бе задължен на полицаия и винаги си плащаше дълговете.

Иначе би предпочел да го оковат гол и намазан с мед в мравуняк на термити, вместо кротко да седи в чакалнята пред кабинета на полицейския комисар на Денвър.

Дори ако комисарят бе Бойд Флечър.

Джона не крачеше напред-назад. Нервните движения според него бяха излишни и прекалено много издаваха. Жената пред двойната врата на комисаря бе млада и хубава, с много интересна червеникава къдрава коса. Но той не флиртуваше. Спираше го не толкова халката на пръста ѝ, колкото близостта ѝ до Бойд и чрез него до полицаията.

Седеше търпеливо и неподвижно в един от зелените фотьойли в чакалнята, висок, добре сложен мъж с костюм за три хиляди долара върху тениска за двадесет. Косата му бе гарвановочерна, права и гъста. Това, както и златистата кожа и високите скули, му бе наследство от прабаба му, индианка от племето апахи.

Студените зелени очи може да бяха наследство от ирландската му прабаба, отвлечена от апахите и дарила на смелчака трима сина.

Джона знаеше малко за семейната си история. Родителите му се интересуваха повече как да се преборят един с друг за последната бира, отколкото да приспиват единствения си син с приказки. От време на време баща му се хвалеше с произхода си, ала Джона никога не бе сигурен кое бе истина и кое удобна измислица.

И всъщност изобщо не му пукаше.

Човек е това, което сам направи от себе си.

На този урок го бе научил Бойд Флечър. Дори само заради това Джона бе готов да влезе в огъня за него.

— Господин Блекхоук? Комисарят ще ви приеме.

Жената се усмихна любезно и стана да отиде до вратата. И бе огледала добре записания за десет часа посетител — в края на краищата, халката не прави жената сляпа. Нещо в него я караше да ѝ се иска да тича с изплезен език подире му, и в същото време ѝ се искаше да бяга да се скрие.

Очите му предупреждаваха жената, че е опасен. Движенията му също бяха опасни, помисли тя. Грациозни и ловки като на котка. Една жена би могла да се отдаде на много интересни фантазии, свързани с такъв мъж — а фантазиите бяха вероятно най-безопасният начин да има нещо общо с него.

И в този момент той ѝ се усмихна, толкова властно и чаровно, че ѝ се прииска да въздъхне като ученичка.

— Благодаря.

Тя затвори вратата зад него и завъртя очи:

— О, няма защо...

— Здравей, Джона. — Бойд вече се бе изправил и идваше иззад бюрото си. Раздруса ръката на Джона и стисна силно рамото му в нещо като мъжка прегръдка. — Благодаря, че дойде.

— Трудно бих могъл да откажа на молбата на комисаря.

Първия път, когато Джона срещна Бойд, Бойд бе лейтенант. Косата му бе тъмnozлатиста, а кабинетът му малък, претъпкан и със стъклени стени. Сега косата на Бойд бе сребриста, а кабинетът му просторен. Стъклената стена бе сменена с широк прозорец с изглед към Денвър и планините около него.

Някои неща се променят, помисли Джона. После погледна в зелените очи на Бойд. А някои неща не се променят.

— Обичаш ли черно кафе?

— Винаги съм го обичал.

— Сядай. — Бойд посочи към един стол и отиде до кафе машината. Бе настоявал да има собствена, за да си спести досадата да звъни на секретарката си всеки път, когато му се допие кафе. — Извинявай, че те накарах да чакаш. Трябваше да довърша един разговор. Политици — измърмори той и наля две чаши силно черно

кафе. — Не мога да ги понасям. — Джона не каза нищо, но угълчетата на устните му трепнаха. — И да не съм чул разни хитроумни забележки от типа, че на този етап от играта и аз съм политик.

— И през ум не ми е минало... — Джона пое кафето. — ... да го кажа.

— Винаги си бил умно момче. — Бойд се разположи до него, а не зад бюрото, и въздъхна дълбоко. — Никога не съм предполагал, че ще яхам бюро.

— Липсват ти улиците, а?

— Всеки ден. Ала човек прави каквото прави, после прави нещо друго. Как е новият клуб?

— Добре. Събираме сериозна тълпа. Доста златни карти. Те имат нужда от това. Поим ги с коктейли.

— Така ли? Аз пък мислех да доведа Сила някоя вечер, когато съм свободен.

— Ако доведеш жена си, напитките и вечерята са за сметка на заведението. Това разрешено ли е?

Бойд се поколеба и потупа с пръст по чашата си.

— Ще видим. Имам един малък проблем, Джона, и си мисля, че би могъл да ми помогнеш.

— Стига да мога.

— През последните два месеца имаме серия от грабежи. Повечето долари, бързо ликвидни стоки — бижута, дребна електроника.

— В една и съща област ли са?

— Не, в целия район. Еднофамилни къщи в покрайнините, апартаменти в центъра, в кварталите. За по-малко от осем седмици имаме шест удара. Много ловки, много чисти.

— Добре, какво мога да направя за теб? — Джона опря чашата на коляното си. — Взломните кражби никога не са били моя специалност — усмихна се бързо. — Доколкото си спомням.

— Винаги съм се чудил за това. — Бойд махна с ръка. — Жертвите са различни, както и местоположението на ударите. Млади семейства, възрастни семейства, самотници. Обаче нещо ги свързва. Всички са били на клуб вечерта на обира.

Очите на Джона се присвиха и това бе единствената промяна в изражението му.

— В някой от моите клубове ли?

— В пет от всеки шест случая в твой клуб.

Джона си изпи кафето и погледна през широкия прозорец към яркосиньото небе. Тонът на гласа му си остана приятен, непринуден. Ала очите му бяха станали студени.

— Питаш ме дали съм забъркан в това?

— Не, Джона, не те питам дали си забъркан. Това отдавна сме го преодолели. — Бойд изчака малко. Момчето бе докачливо. — Или поне аз съм го преодолял.

Джона кимна и се изправи. Отиде до кафе машината и остави чашата си. Нямаше много хора, които да значеха толкова за него, че да го интересува мнението им. Бойд значеше.

— Някой използва моите заведения за набелязване на жертви — каза той с гръб към Бойд. — Това не ми харесва.

— Не съм и мислил, че ще ти харесва.

— Кое заведение?

— Новото. „Блекхоук“.

Той отново кимна:

— Изискана клиентела. С по-голям доход, отколкото тълпата в някой спортен бар като „Бърза почивка“. — Обърна се. — Какво искаш от мен, Флеч?

— Искam съдействие. И искам да се съгласиш да работиш със следствения екип. По-специално с детектива, натоварен със случая.

Джона изруга и в един от редките си изблици на раздражение прокара ръка през косата си.

— Искаш да се мешам с ченгетата, да ги пусна в моето заведение?

Бойд не си и направи труда да скрие усмивката си.

— Джона, те вече са идвали там.

— Не и когато аз съм бил. — За това поне можеше да бъде сигурен. Можеше да подуши ченге от цял километър на тъмно.

— Да, очевидно, когато те е нямало. Някои от нас работим денем.

— Защо?

Бойд се засмя и протегна крака.

— Казвал ли съм ти, че се запознах със Сила, докато и двамата бяхме нощна смяна?

— Не повече от двадесет или тридесет пъти.

— Продължаваш да си цапнат в устата. Това винаги ми е харесвало в теб.

— Не ми го казваше, когато ме заплашваше, че ще ми я зашиеш.

— И паметта ти си е в ред. Имам нужда от твоята помощ, Джона.

— Гласът на Бойд бе тих и сериозен. — Ще ти бъда благодарен.

През целия си живот бе избягвал затворите, помисли Джона. Докато не се запозна с Бойд. Този човек бе изградил около себе си затвор от преданост, доверие и симпатия.

— Имаш я... Каквото и да ми струва.

— Това значи много за мен. — Той се изправи и му подаде ръка.

— Съвсем навреме — отбеляза, когато телефонът извъня. — Сипи си още кафе. Искам да се запознаеш с детектива, който отговаря за този случай. — Заобиколи бюрото и вдигна слушалката. — Да, Пола. Добре. Готови сме. — Този път седна зад бюрото. — Много вярвам на този полицаи. Отскоро е детектив, но назначението е напълно заслужено.

— Детектив новобранец. Прекрасно. — Джона примирено си наля кафе. Не изтърва каната, когато вратата се отвори, ала се почувства зашеметен. Сигурно бе приятно да открие, че все още можеше да се изненадва.

Тя бе стройна дългокрака блондинка с очи с цвят на първокачествено уиски. Косата ѝ бе прибрана в опашка, стигаща до средата на гърба. Бе облечена в добре скроен стоманеносив костюм.

Когато обърна тези свои очи към него, широките ѝ красиви устни не се усмихваха.

Джона осъзна, че най-напред бе забелязал лицето, с фини класически черти, а едва след това полицаия. Съдържанието може и да бе разсейващо, но нямаше как да не я разкрие.

— Добър ден, господин комисар. — Гласът ѝ бе като очите, дълбок, тъмен и въздействащ.

— Точна си. Джона, това е...

— Няма нужда да я представяш. — Джона безгрижно отпи от кафето си. — Тя има очите на жена ти и твоята брадичка. Приятно ми е да се запознаем, детектив Флечър.

— Добър ден, господин Блекхоук.

Бе го виждала и преди. Веднъж, спомни си тя, когато баща ѝ бе отишъл на един от неговите бейзболни мачове в гимназията, а тя се влачеше с него. Спомни си, че се бе впечатлила от бурната му, почти агресивна игра.

Знаеше също и историята му и не се отнасяше със същото доверие като баща си към бившите правонарушители. И макар да не ѝ се искаше да си го признае, малко ревнуваше от тяхната връзка.

— Искаш ли кафе, Али?

— Не, сър. — Комисарят бе неин баща, ала тя не седна, преди той да посочи към един стол.

Бойд разпери ръце.

— Мислех, че ще се чувстваме по-удобно, ако проведем тази среща тук. Али, Джона се съгласи да оказва съдействие при разследването. Обясних му за какво става дума. Оставям на теб да го запознаеш с необходимите подробности.

— Шест обира за период, по-малък от осем седмици. Общи оценени щети в размер на осемстотин хиляди долара. Предимно лесно продаваеми вещи, най-вече бижута, но в един от случаите поршето на потърпевшия е откраднато от гаража му. Три от къщите имат охранителни системи, които са били дезактивирани. Няма следи от взлом. Във всеки от случаите жилището в момента на обира е било празно.

Джона прекоси стаята и седна.

— Това вече го бях чул... Освен за поршето. Значи има някой, който може да вдига коли и да сваля защити, и освен това има канал за пласиране на стоката.

— Някоя от стоките не се е появила в известните ни канали в Денвър. Операцията е добре организирана и действена. Подозираме, че участват поне двама души, вероятно трима или повече. Вашият клуб е основният източник.

— И?

— Двама от вашите служители в „Блекхоук“ имат криминално минало. Уилям Слоун и Френсис Къмингс.

Очите на Джона станаха студени, ала той не трепна.

— Уил се е занимавал с комар и си е излежал присъдата. Излезе от затвора преди пет години и е чист. Френи се е подвизавала по

улиците, нейна си работа защо. Сега вместо в бардаците работи в бара. Не вярвате ли в превъзпитанието, детектив Флечър?

— Вярвам, че вашия клуб се използва за набелязване на жертвите и смятам да проверя всички възможности. Логиката подсказва, че някой отвътре хвърля въдицата.

— Аз познавам хората, които работят за мен. — Джона хвърли на Бойд един вбесен поглед.

— Джона, изслушай ни.

— Не искам някой да тормози хората ми заради това, че в някой момент от живота си са прегрешили пред закона.

— Никой няма да тормози хората ви. Нито вас — добави Али. Макар че ти доста си прегрешавал пред закона, помисли тя. — Ако искахме да ги разпитваме, щяхме да го направим. Нямаме нужда от вашето разрешение или от вашето съдействие, за да разпитваме потенциални заподозрени.

— Много бързо ги превърнахте от „мои хора“ в „заподозрени“.

— Ако сте сигурен, че са невинни, за какво се безпокоите?

— Добре, успокойте се. — Бойд се изправи зад бюрото и разтърка врата си. — Ти си в трудно и деликатно положение, Джона — отбеляза той многозначително и вдигна вежди към дъщеря си. — Ние оценяваме това. Целта е да се открие кой стои зад обирите и да им се сложи край. Някой те използва.

— Не искам Уил и Френи да бъдат подложени на разпити.

— Нямаме такова намерение. — Значи си имаше слабо място, помисли Али. Приятелство? Лоялност? А може би имаше някакви отношения с бившата проститутка? Част от задачата ѝ щеше да бъде да го разбере. — Не искаме да предупреждаваме никого, че се води разследване. Трябва да открием кой набелязва жертвите и как. Искаме да имаме един полицай вътре.

— Аз съм вътре — напомни ѝ Джона.

— Значи трябва да можете да намерите място за още една сервитьорка. Мога да започна още тази вечер.

Джона се изсмя и се обърна към Бойд:

— Искаш ли дъщеря ти да разчиства масите в моя клуб?

Али бавно се изправи.

— Комисарят иска един от неговите детективи да работи под прикритие във вашия клуб. А това е мой случай.

Джона също стана.

— Да изясним нещата. Не ме интересува чий случай е това. Баща ви ме помоли да съдействам и аз ще го сторя. Това ли искаш от мен? — попита той Бойд.

— За момента да.

— Добре. Можете да започнете тази вечер. Елате в пет часа в кабинета ми в „Блекхоук“. Ще ви обясня каквото трябва да знаете.

— Задължен съм ти за това, Джона.

— Ти никога не можеш да ми бъдеш задължен за нищо. — Джона тръгна към вратата, спря и погледна през рамо. — Детектив, сервитьорките в „Блекхоук“ са облечени в черно. Черна риза или пуловер, черна пола. Къса черна пола — добави той и излезе.

Али сви устни и за пръв път, откак дойде в стаята, се отпусна дотолкова, че да пъхне ръце в джобовете си.

— Не мисля, че твоят приятел ми харесва, татко.

— Ще ти пасне.

— Как, като калъп? Не — поправи се тя. — Прекалено е студен като за това. Сигурен ли си в него?

— Колкото съм сигурен в теб.

И това, помисли Али, казваше всичко.

— Който и да е организирал тези обири, има ум в главата, връзки и кураж. Бих казала, че твоят човек ги има и трите. — Сви рамене. — И все пак, ако не мога да вярвам на твоята преценка, на чия мога да вярвам?

Бойд се засмя:

— Майка ти винаги го е харесвала.

— Добре тогава, вече съм почти влюбена. — Това изтри усмивката от лицето му, забеляза тя развеселена. — И все пак ще осигуря двама души като „клиенти“.

— Ти решаваш.

— От последния удар минаха пет дни. Прекалено добре работят, за да не искат скоро да направят още нещо. — Али отиде до кафе машината, размисли и се върна. — Следващия път може да не използват неговия клуб, не е гарантирано. Не можем да покрием всички клубове в града.

— Затова съсредоточи енергията си върху „Блекхоук“. Това е разумно и логично. Стъпка по стъпка, Алисън.

— Знам. Учила съм се от най-добрите. Предполагам, че първата стъпка е да отида да си намеря една къса черна пола.

— Не прекалено къса — намигна й Бойд.

Смяната на Али дойде в полицейското управление в четири без осем минути и дори ако бе тръгнала на секундата и пробягала четирите пресечки до апартамента си, пак нямаше да стигне вкъщи преди четири и десет.

Знаеше. Бе го изчислила.

А да си тръгне точно в четири се случваше толкова рядко, колкото да намери диаманти в калта. Но по никакъв начин не искаше да закъснява за срещата си с Блекхоук.

Това бе въпрос на гордост и принципи.

Влетя в апартамента си в четири и единадесет минути — благодарение на забавянето заради последния разговор със своя лейтенант — и на бегом смъкна сакото си по пътя към спалнята.

„Блекхоук“ бе на двадесет минути бърз ход и на два пъти по-малко време, ако се опиташе да стигне с кола в най-натовареното движение.

Едва за втори път щеше да работи под прикритие, откак бе станала детектив. Нямаше никакво намерение да се провали.

Свали кобура от рамото си и го хвърли на леглото. Апартаментът ѝ бе прост и полупразен, най-вече защото не прекарваше там достатъчно време, за да бъде иначе. Къщата, в която бе израснала, бе все още неин дом, полицейското управление бе на второ място в списъка на приоритетите, а апартаментът, в който спеше, от време на време ядеше и още по-рядко се отдаваше на бездействие, бе на далечното трето място.

Винаги бе искала да бъде полицай. Не се бе замисляла особено какво означава това. То бе просто мечта.

Отвори гардероба и разрови модните рокли, официалните костюми и спортните дрехи, търсейки подходяща черна пола.

Ако успееше бързо да се преоблече, може би щеше да може да си направи един сандвич или да пъкне шепа бисквити в устата си, преди отново да хукне навън.

Измъкна една пола, потрепери от дължината ѝ, хвърли и нея на леглото и продължи да рови за черен чорапогащник.

Ако щеше да носи пола, която едва ѝ покрива дупето, поне щеше да покрие останалото с плътно непрозрачно черно.

Днес можеше да е денят, помисли тя, докато сваляше панталоните си. Трябваше да бъде спокойна, хладнокръвна, овладяна.

Можеше да използва Джона Блекхоук, ала нямаше да позволи той да ѝ отвлича вниманието.

Знаеше много неща за него покрай баща си и се бе постарала да научи още. Като дете бе имал ловки пръсти, бързи крака и жив ум. Али почти можеше да се възхити от едно момче, което на дванадесетгодишна възраст бе успяло да организира хазартни спортни залагания. Почти.

И предполагаше, че почти може да се възхищава от човек, който е променил живота си — поне на повърхността — и се е превърнал в преуспяващ бизнесмен.

Истината бе, че тя бе ходила в неговия спортен бар и бе харесала атмосферата, обслужването и наистина превъзходните пици, които предлагаше „Бърза почивка“.

Това заведение имаше страхотни флипери. Освен ако някой не бе счупил рекорда ѝ през последните шест месеца, инициалите ѝ още стояха на първа позиция.

Наистина трябваше да намери време да отиде пак там и да защити титлата си.

Но сега не ставаше дума за това, напомни си Али. В момента ставаше дума за Джона Блекхоук.

Може би се бе наежил, защото му каза, че двама от неговите служители са в нейния списък със заподозрени. Е, много лошо. Баща ѝ искаше тя да вярва на този човек, значи щеше да положи всички усилия да му вярва.

Стига да можеше да се пребори с него.

В четири и двадесет бе облечена в черно — поло пуловер, пола, чорапогащник. Прерови обувките на пода в гардероба си и намери подходящ чифт с ниски токове.

Отдаде дан на суетата, като измъкна шнолата от косата си, среса се и отново се върза. После затвори очи и се опита да мисли като сервитьорка в скъп клуб.

Червило, парфюм, обици. Една красива сервитьорка получава повече бакшиши, а целта трябваше да бъде бакшишът. Али отдели време за тях и провери резултата в огледалото.

Секси, реши тя, определено женствена и достатъчно практична. И нямаше къде да скрие оръжието си.

По дяволите. Въздъхна раздражено и накрая реши да пъкне деветмилиметровия си пистолет в голямата ръчна чанта. Наметна едно черно кожено яке в знак на примирие със свежата пролетна вечер и хукна към вратата.

Имаше достатъчно време да стигне до клуба, ако отидеше направо в гаража и улучеше зелена вълна.

Отвори вратата и изруга.

— Денис, какво правиш тук?

Денис Овъртън държеше бутилка калифорнийско шардоне и се усмихваше весело.

— Просто минавах и помислих, че можем да пийнем по едно.

— Аз излизам.

— Добре. — Той премести бутилката и се опита да я хване за ръката. — Ще дойда с теб.

— Денис... — Не искаше да го наранява. Не отново. Когато преди два месеца скъса с него, Денис бе направо съсипан. И всичките му телефонни обаждания, отбивания и случайни срещи оттогава бяха свършвали зле. — Всичко това сме го минали.

— Хайде, Али, само два часа. Липсваш ми.

Очите му имаха едно тъжно кучешко изражение, усмивката му бе така умолителна. Това веднъж бе подействало, напомни си тя. Повече от веднъж. Ала си спомняше и как тези очи могат да горят от дива и безпричинна ревност, от едва сдържана ярост.

На времето държеше на него, дотолкова, че да му прощава за обвиненията, да се опитва да понася резките промени на настроението му, достатъчно, за да се чувства виновна, че приключва връзката.

Държеше на него достатъчно, за да сдържи гнева си при това поредно посегателство върху нейното време и пространство.

— Извинявай, Денис. Бързам.

Той препречи пътя ѝ, все още усмихнат.

— Дай ми пет минутки. Едно питие заради доброто старо време, Али?

— Нямам пет минути.

Усмивката му изчезна и в очите му се появи онзи стар тъмен блясък.

— Ти никога не си имала време за мен, когато ми е било нужно. Винаги е ставало каквото ти искаш и когато го искаш.

— Точно така. Добре че се отърва от мен.

— Отиваш на среща с някой друг, нали? Отблъскваш ме, за да тичаш при друг.

— И така да е. — Което е много, много е, помисли Али. — Не е твоя работа къде ходя, какво правя и с кого се срещам. Това май не можеш да го разбереш. Но ще трябва да се постарая, Денис, защото ми дойде до гуша. Престани да идваш тук.

Той я сграбчи за рамото, преди да бе успяла да се отдалечи.

— Искам да говоря с теб.

Тя не се дръпна, само погледна към ръката му, после насочи студения си поглед към очите му.

— Не прекалявай. А сега се дръпни.

— Какво ще направиш? Ще ме застреляш? Ще ме арестуваш? Ще повикаш татенцето, светията на полицията, за да ме закопчае?

— Ще те помоля още веднъж да се дръпнеш. Отдръпни се, Денис, и то веднага.

Настроението му отново рязко се промени.

— Извинявай, Али, извинявай. — Очите му овлажняха, а устните му затрепериха. — Просто съм разстроен. Дай ми още един шанс, имам нужда само от още един шанс. Този път ще направя така, че да се получи.

Тя откопча пръстите му от рамото си.

— Никога не се е получавало. Върви си у дома, Денис. Нямам какво да ти дам.

Тръгна, без да се обръща. Сърцето ѝ се обливаше в кръв, защото трябваше. Защото можеше.

ВТОРА ГЛАВА

Али стигна до вратата на „Блекхоук“ в пет и пет. Един на нула срещу нея, помисли тя и загуби още една минута, за да приглади косите си и да си поеме въздух. В края на краищата реши да не вземе колата и тича десет преки. Не бе кой знае какво разстояние, ала обувките ѝ нямаха нищо общо с маратонки.

Влезе вътре и се огледа.

Дългият блестящ черен бар се извиваше в уютен полукръг и оставяше много място за хромираните столове с дебели възглавници от черна кожа. Огледалните черни и сребристи панели на задната стена хвърляха отражения и силуети.

Комфорт, реши Али, и стил. Подканяше те да се разположиш удобно, да се отпуснеш и да изръсиш парите си.

И много хора го правеха. Изглежда сега бе времето, в което даваха напитки с намаление, защото всички столове бяха заети. Тези, които седяха на бара или край хромираните маси, пиеха и хапваха под музиката от уредбата, достатъчно тиха, за да предразполага към разговор.

Повечето от посетителите бяха делови мъже с костюми и вратовръзки, подпрели в краката си дипломатически куфарчета. От бизнес бригадата, реши тя, или успели да се измъкнат малко по-рано от офиса, или използващи клуба като място за делови срещи.

Две сервитьорки обслужваха масите. И двете бяха в черно, но Али с възмущение забеляза, че бяха не с къси поли, а с панталони.

На бара работеше млад и красив мъж, който откровено флиртуваше с трите жени, седнали на високите столове в края. Кога ли щеше да е на смяна Френсис Кънингс? Трябваше да вземе графика от Блекхоук.

— Струва ми се, че сте се загубили.

Тя насочи вниманието си към мъжа, който се приближаваше към нея с непринудена усмивка. Кестенява коса, кафяви очи, поддържана брада. Метър и седемдесет, може би към седемдесет килограма.

Тъмният му костюм бе добре скроен, сивата вратовръзка старателно завързана.

Уилям Слоун тази вечер изглеждаше доста по-представителен, отколкото на последната си полицейска снимка.

— Надявам се, че не. — Алисън реши, че малко тревога би подходдала на ролята ѝ, затова намести чантата на рамото си и се усмихна нервно: — Аз съм Алисън. Трябваше да се срещна с господин Блекхоук в пет часа. Май закъснявам.

— Две минути. Не се безпокой. Аз съм Уил Слоун — протегна ѝ ръка в бързо, братско ръкостискане. — Той ми каза да се оглеждам за теб. Ще те заведе горе.

— Благодаря. Страхотно заведение — изкоментира тя.

— Така си е. Човекът иска най-доброто. Ще те разведе набързо. — Уил опря ръка на гърба ѝ и я поведе през бара към широка зала с още маси, естрада на две нива и дансинг.

Сребърни тавани, забеляза Али, с проблясващи малки лампички. Масите бяха черни квадрати върху пиедестали, издигащи се от матовия под, по който блещукаха същите лампички, като звезди през облаци.

Картините бяха модернистични, огромни платна с дръзки цветове, странни, интригуващи пана от метал или плат.

На масите имаше само тънки метални цилиндрични лампи с изрязани по тях полумесеци.

Украса като за третото хилядолетие, реши тя. Джона Блекхоук си бе направил доста елегантна кръчма.

— Работила ли си досега в клуб?

Това Али вече бе решила как да го изиграе и завъртя очи.

— Нищо чак такова. Тук е много шик.

— Човекът иска класа. И получава класа. — Уил зави по коридора и набра някакъв код в контролното табло. — Виж това. — Когато стената се разтвори, той вдигна вежди: — Страхотно, а?

— Върховно. — Тя влезе с него и го видя как отново въвежда кода.

— Всеки от нас, който има работа на второ ниво, си има код. Ти няма защо да се безпокоиш за това. Е, отскоро ли си в Денвър?

— Не, всъщност тук съм израснала.

— Без майтап? Аз също. Движим с човека от деца. Ама животът тогава определено беше по-различен.

Вратата отново се отвори, направо към кабинета на Джона. Бе просторна стая, разделена между работата и удоволствието. От едната страна имаше голям кожен диван и два дълбоки фотьойла. Телевизорът, включен на късен бейзболен мач, бе с намален докрай звук.

Али машинално провери резултата в горния край на екрана. „Торонто“ гостува на „Янки“, засега нула на нула.

Спортната програма не я изненадваше, ала това, което наистина я изненада, бе високата от пода до тавана библиотека с книги.

Насочи вниманието си към работната част. Тя бе толкова безжалостно организирана, колкото частта за почивка бе разточителна. На бюрото имаше компютър и телефон. Срещу него бе разположен монитор, на който се виждаше клубът. Единственият прозорец бе с плътно спуснати щори. Мокетът бе дебел и стоманеносив.

Джона седеше зад бюрото и вдигна ръка да го изчакат да довърши телефонния си разговор.

— Ще ти се обадя. Не, най-рано утре. — Вдигна вежди, сякаш развеселен от това, което чу. — Просто ще трябва да почакаш. — Затвори и се облегна назад на стола. — Здравей, Алисън. Благодаря, Уил.

— Няма защо. Ще се видим по-късно, Алисън.

— Много благодаря.

Джона почака вратата на асансьора да се затвори.

— Закъсняхте.

— Знам. Беше неизбежно. — Тя се обърна към монитора и му даде възможност да огледа гърба ѝ и дългите стройни бедра.

Много хубаво, помисли той. Наистина много хубаво.

— Имате охранителни камери навсякъде?

— Искам да знам какво става в моето заведение.

Би се обзаложила, че иска.

— Пазите ли записите?

— Три дни.

— Бих искала да видя това, което имате. — Тъй като бе с гръб към него, си позволи да хвърли един поглед какво става на стадиона. — Би било полезно да се прегледат лентите.

— За това ще трябва да имате съдебно постановление.

Али го погледна през рамо. Сега бе с костюм — черен и, според набитото ѝ око, италиански.

— Мислех, че сте се съгласили да сътрудничите.

— Донякъде. Вие сте тук, нали? — Телефонът иззвъня и Джона не му обърна внимание. — Защо не седнете? Ще обсъдим плана на играта.

— Планът на играта е прост. — Тя не седна. — Правя се на сервитьорка, говоря с посетителите и персонала. Държа си очите отворени и си върша работата. Вие не ми се пречкате и си вършите вашата работа.

— Грешен план. Аз не съм длъжен да не се пречкам на когото и да било в моето заведение. А сега, работили ли сте някога в клуб?

— Не.

— Сервирали ли сте някога?

— Не. — Студеният му търпелив поглед я притесняваше. — Чудо голямо, вземаш поръчка, изпълняваш поръчка, сервираш. Не съм слабоумна.

Той се усмихна.

— Сигурно така изглежда на човек, който е прекарал живота си от другата страна. Ще трябва да минете обучение, детектив. Главната сервитьорка във вашата смяна е Бет. Тя ще ви помогне. Докато се научите, ще сервирате. Това означава...

— Знам какво означава да се сервират маси.

— Добре, ще ви сложа в смяната от шест до два. Имате по петнадесет минути почивка на всеки два часа. Никакво пиене по време на смяната. Ако някой от посетителите започне да се държи прекалено свойски или непристойно, ще докладвате на мен или на Уил.

— Мога сама да се грижа за себе си.

— Тук вие не сте полицаи. Ако някой ви посегне по неподобаващ начин, ще докладвате на мен или на Уил.

— И често ли се случва някой да посегне неподобаващо?

— Само жени. Просто не могат да държат ръцете си далеч от мен.

— Ха-ха.

С крайчеца на окото си Али забеляза, че „Янките“ спечелиха удар.

— Не, не се случва често, но се случва. Някои мъже прекрачват границата, когато си пийнат. Прекрачват границата в моето заведение само по веднъж. След осем се събира доста голяма тълпа. Забавленията започват в девет. Ще имате много работа. — Стана, приближи се към нея и я обиколи. — Добро прикритие, трудно може да се забележи полицая. Полата ми харесва.

Тя го изчака да застане срещу нея и да се окажат лице в лице.

— Искам графика за работа на всички служители. Или ще ми трябва прокурорско нареждане?

— Не, за това мога да ви помогна. — Харесваше му ароматът ѝ. Прохладен и определено женствен. — До края на работното време ще ви подготвя разпечатките. Всички, които наемам и не познавам лично, а дори и някои от тези, които познавам, минават пълна проверка. Не всички са имали късмета да произхождат от добри семейства и да живеят добър живот. — Джона взе дистанционното и превключи на камерите, които показваха бара. — Кид тъкмо приключва смяната си. Отгледали са го баба му и дядо му, когато майка му избягала. На петнадесет години имал малко неприятности.

— И какви са били тези неприятности?

— Пипнали го с марихуана в джоба. После се поправил, досието му е прибрано, обаче беше откровен с мен, когато искаше да получи работата. Сега учи във вечерно училище.

В момента не я интересуваше младия мъж, който приключваше смяната си на бара. Али не откъсваше очи от Джона.

— Всички ли са откровени с вас?

— Умните са откровени. Това е Бет. — Той почука по екрана. Али видя как през вратата зад бара влиза дребничка брюнетка около тридесетте. — Копелето, за което беше омъжена, я пердашеше. Тя сигурно няма и петдесет килограма. Вкъщи я чакат три деца, на шестнадесет, дванадесет и десет години. От пет години работи при мен и на всеки две седмици идваше с насинено око или разкъравени устни. Преди две години си взе децата и го остави.

— Той не я ли закача?

Джона я погледна.

— Убедиха го да се премести да живее на друго място.

— Разбирам. — И наистина разбираше. Блекхоук се грижеше за хората си. Не можеше да го обвинява за това. — Цял ли беше, когато се

премести?

— Почти. Ще ви заведе долу. Ако искате, можете да оставите чантата си тук.

— Не, благодаря.

Той натисна копчето на асансьора.

— Предполагам, че там имате пистолет. Дръжте си го в чантата. Зад бара са гардеробите на персонала. Можете да го заключите там. Тази смяна Бет и Френи имат ключове. Уил и аз имаме ключове или кодове отвсякъде по всяко време.

— Добра организация, Блекхоук.

— Така е. Каква е легендата? — попита той, когато влязоха в асансьора. — Как сме се запознали?

— Аз съм търсела работа, вие сте ми дали. — Тя сви рамене. — Да не усложняваме нещата. Хванала съм ви в спортния бар.

— Разбирате ли нещо от спорт?

Али му се усмихна.

— Всичко, което се случва извън спортното поле, игрището или арената, е губене на време.

— Къде сте били досега? — Слязоха на първия етаж и Дждона я хвана на ръката. — За кого сте, за „Янките“ или за „Сойките“?

— „Янките“ този сезон имат по-силни бухалки и по-добре се справят с дългите топки, обаче не ги бива в близък бой. „Сойките“ се измъкват с добри удари от базата и играта им в маркираното пространство е демонстрация на воля и постоянство. Аз винаги предпочитам волята и постоянството пред силните удари.

— За бейзбола ли говорите или за живота?

— Блекхоук, бейзболът е живот.

— Е, това е. Трябва да се оженим.

— Сърцето ми се разтуптя — заключи тя сухо и се обърна да огледа помещението.

Нивото на шума се бе повишило с няколко степени. Хората се бяха разположили по двойки и по тройки край извития бар. Това бяха тези, които се отбиваха след работа, тълпата за вечеря още не бе дошла.

За някои това бе време за почивка, помисли Али, за други обичаен флирт. Ала за някои бе лов.

Хората бяха толкова непредпазливи. Тя видя мъже, облеgnати на бара, със зейнали задни джобове, подканящи да бъдат преbъркани. Ръчни чанти висяха на облегалките на столовете. Палта и сака, повечето вероятно в джобовете с ключове от колата или от дома, бяха небрежно захвърлени настрани.

— Никой не си мисли, че може да се случи точно на него — измърмори Али, потупа Джона по ръката и наклони глава към бара. — Вижте мъжа на бара, онзи с коса и зъби като на телевизионен говорител.

Развеселен, Джона огледа мъжа, отговарящ на описанието, и го видя как размахва портфейла си, натъпкан с банкноти и кредитни карти.

— Опитва се да подмами червенокосата или хубавата й руса приятелка. Няма значение коя. Обзалагам се, че ще успее с русата — реши той.

— Защо?

— Наречете го шесто чувство — погледна към Али. — Искате ли да се хванем на бас?

— Нямате разрешително за залагания. — Докато гледаше, русата се приближи към мъжа с портфейла и запърха с мигли. — Добро попадение.

— Беше лесно. И русата също е лесна. — Джона поведе Али към клуба, където Бет и Уил се бяха надвесили над книгата с резервациите.

— Хей, шефе! — Бет измъкна един молив от гъстите си къдрици и отбеляза нещо в книгата. — Май тази вечер ще превъртим повечето от масите по два пъти. Доста голяма посещаемост като за средата на седмицата.

— Добре че ви вода помощ. Бет Дикърмън, Алисън Флечър. Тя трябва да бъде обучена.

— А, още една жертва. — Бет й протегна ръка. — Радвам се да се запознаем, Алисън.

— Али. Благодаря.

— Покажи й нещата, Бет. Тя ще почиства масите, докато ти прецениш, че може да сервира.

— Ще я научим. Ела с мен, Али, ще ти покажа. Имаш ли някакъв опит с общественото хранене? — попита Бет, докато се промъкваша през тълпата.

— Ами, мога да се храня.

Бет се разсмя.

— Добре дошла в моя свят. Френи, това е Али, нова сервитьорка, която сега се учи. Френи е капитанът на бара тук.

— Здравсти — отзова се Френи и се усмихна бързо, докато с една ръка слагаше лед в коктейла, а с другата наливаше сода в една чаша.

— А този страхотен екземпляр в другия край на бара е Пит.

Високият широкоплещест негър, който в момента отмерваше някакво питие, им намигна.

— Да не вземеш да се сваляш с Пит, щото той си е мой и не си го давам на никоя друга. Нали така, Пит?

— Ти си ми на сърце, сладурано.

Бет отново се засмя и отключи една врата с надпис „Само за персонала“.

— Пит има красива жена и чакат бебе. Само се майтапим. Сега, ако по някаква причина трябва да влезеш тук... Здравсти, Джан.

— Здравсти, Бет. — Пищната брюнетка от другата страна на вратата имаше миловидно лице и дълга до кръста коса, опъната назад с шноли. Според Али бе около двадесет и пет годишна и облечена по последна мода. Поличката ѝ бе с размер на носна кърпичка, а прилепналата блуза бе с малки сребърни копчета. Сребро проблясваше и на китките ѝ, на ушите и на шията. Тя бе застанала пред огледалото и си оправяше червилото. — Това е Али. Нова е.

— А, да. — Усмивката, с която се обърна, бе достатъчно дружелюбна, но погледът ѝ бе по женски преценяващ.

— Джан работи на бара — обясни Бет. — Обаче ако има нужда, помага и в клуба. — От другата страна на вратата се чу взрив от смях. — Тамтамите бият.

— По-добре да отивам там. — Джан върза на кръста си къса престилка с много джобове. — Късмет, Али, и добре дошла на борда.

— Благодаря. Всички се държат толкова приятелски — обърна се Али към Бет, когато Джан излезе.

— Когато работиш за Джона, ставаш нещо като част от едно семейство. Добър шеф е. — Бет измъкна от един шкаф престилка. — Съдираш си задника от работа, обаче той ти дава да разбереш, че го забелязва и оценява. Има значение. Ето, вземи това.

— Откога работиш за него?

— От около шест години. Отначало бях в „Бърза почивка“, неговия спортен бар. А когато откриха този клуб, той ме попита дали искам да се преместя. Заведението е от класа и ми е по-близо до вкъщи. Можеш да си оставиш чантата тук. — Тя отвори тясно шкафче. — Комбинацията се променя като завъртиш два пъти около нулата.

— Страхотно. — Али пъкна чантата си вътре, като извади мобилния телефон и го закачи на колана на полата си под престилката. Затвори шкафчето и зададе комбинацията. — Мисля, че съм готова.

— Искаш ли да минеш през тоалетната или да се измиеш?

— Не, добре съм. Може би само съм малко нервна.

— Не се безпокой. След няколко часа краката така ще те болят, че ще забравиш за нервите.

Бет се оказа права. Поне за краката. Към десет часа Али имаше чувството, че е изминала тридесет километра с неудобни обувки и че е вдигнала приблизително три тона табли, натоварени с мръсни чинии.

И насън можеше да мине разстоянието от масите до кухнята.

Живата група свиреше значително по-силно от касетофона, който озвучаваше до малко след девет. Тълпата я надвикваше, задръстваше дансинга и се блъскаше около масите.

Али трупаше чиниите върху таблите и наблюдаваше посетителите. Имаше много фирмени дрехи, скъпи часовници, мобилни телефони и кожени дипломатически куфарчета. Тя видя как една жена размахва бляскав диамантен годежен пръстен пред три приятелки.

Много пари има тук, отбеляза Али. И много им личи.

Вдигна натоварената табла и тръгна към кухнята. Когато минаваше покрай една симпатична двойка, мъжът ѝ направи знак:

— Миличка, можеш ли да допълниш чашите на мен и на очарователната ми приятелка?

Тя се наведе към тях и с най-сладката си усмивка направи едно тихо и грубо предложение. Мъжът само се ухили.

— Ченгетата имат такъв мръсен език.

— По следващия случай, по който ще работя, Хикмън, аз ще си седя на задника, а ти ще се трепеш. Видя ли нещо, което трябва да знам?

— Още нищо не се е появило. — Той хвана ръката на жената до него. — Обаче ние с Карсън сме влюбени.

Лидия Карсън злобно стисна ръката му.

— В сънищата ти.

— Дръжте си очите отворени — посъветва ги Али и хвърли един поглед към чашата на Хикмън. — И се надявам това да е сода.

— Толкова е строга — чу зад гърба си мърморенето на Хикмън.

— Бет, на маса шестнадесет искат още по едно питие.

— Отивам. Добре се справяш, Али. Иди остави тази табла и си вземи почивката.

— Няма нужда да ми повтаряш.

В кухнята бе лудница, пълно с шум, викани на висок глас поръчки и топлина. Али с облекчение стовари таблата си и забеляза как Френи излиза през задната врата.

Вдигна вежди, изчака десет секунди и я последва. Френи вече се бе облегнала на стената и дръпна от цигарата си. Издуха пушека с въздишка на облекчение.

— Почивка ли имаш?

— Да, реших да глътна малко въздух.

— Тази вечер е като кошер. „Блекхоук“ наистина ги привлича като мухи на мед. — Тя извади от джоба си кутия цигари и предложи на Али.

— Не, благодаря. Не пуша.

— Добре правиш. Аз не мога да ги оставя. В стаята за персонала не се пуши. Джона ми позволява да пуша в кабинета му, когато времето е лошо. Е, как е първата вечер?

— Краката ми ме убиват.

— Рискове на професията. От първата заплата ще си купиш сол, с която да си киснеш краката. Сложи и малко евкалиптово масло и си направо в рая.

— Ще опитам.

Хубава жена, забеляза Али, макар че сенките край очите на Френи я правеха да изглежда на повече от двадесет и осем години. Тъмночервеникавата ѝ коса бе късо подстригана, гримът ѝ бе лек. Ноктите ѝ бяха къси и без лак, по пръстите ѝ нямаше никакви пръстени. Както останалите от персонала, тя бе облечена в черно —

семпла риза, панталон и здрави, ала модни обувки. Единственият намек за блясък бяха сребърните ѝ обици.

— Как стигна до бара? — полюбопитства Али.

Френси се поколеба и издуха дима от цигарата си.

— Май доста съм висяла край барове. После, когато тръгнах да търся доходно занятие, както се казва, Джона ме попита дали искам работа. Обучи ме в „Бърза почивка“. Работата е добра. Трябва да имаш добра памет и елементарни умения. Интересува ли те?

— По-добре да видя дали мога да направя една стъпка след почистването на маси, преди да почна да гледам по-нагоре.

— Доколкото те виждам, приличаш на човек, който би се справил с каквото се наложи.

Али ѝ се усмихна.

— Така ли мислиш?

— Наблюдателността е едно от тези елементарни умения. Без да трябва да съм много наблюдателна, не ми приличаш на човек, който смята цял живот да обслужва маси.

— Все отнякъде трябва да почна. А сега най-важното е да си плащам наема.

— Аз ли не знам? — Макар Френи вече да бе изчислила, че обувките на Али струват колкото половината от месечния наем за собствения ѝ апартамент. — Е, ако искаш да се изкачиш по стълбата, Джона ще ти даде тласък. Вече трябва да си го разбрала. — Тя хвърли цигарата си и смачка угарката. — Трябва да се връщам. Пит се сърди, ако закъснея след почивката.

Бившата проститутка, помисли Али, се отнасяше доста собственически към Джона. Сигурно бяха любовници. Като се имаше предвид и колко я защитаваше той, всичко се връзваше.

Като любовница и доверен служител Френи бе в много изгодна позиция за набелязване на жертвите и за предаване на информацията. Барът гледаше към входа. Всеки, който влизаше или излизаше, минаваше пред погледа ѝ.

Хората си подават кредитните карти, а името и номерът на сметката водят към адреса.

Струваше си да я следи по-изкъсо.

Джона също следеше. От кабинета си, от партерния етаж. Достатъчно разбираше от измами, за да прецени кои може да са мишените. Отбеляза си три възможности, които биха оглавили списъка му, ако той водеше играта. И тъй като също бе забелязал полицаите на шестнадесета маса, се приближи към тях.

— Всичко наред ли е?

Жената му се усмихна лъчезарно и отметна назад късата си сламеноруса коса.

— Всичко е страхотно. За пръв път от месеци успяваме да излезем, и двамата с Боб сме толкова заети.

— Радвам се, че сте избрали моето заведение. — Джона приятелски опря ръка на рамото на Боб и се наведе към него. — Следващия път не идвай с полицейски обувки. Веднага те издават. Приятна вечер.

Докато се отдалечаваше му се стори, че чу как жената прихна.

Насочи се към масата, която Али разчистваше.

— Как се справяш?

— Още не съм счупила нито една от твоите чинии.

— И вече искаш повишение?

— Ще си остана на тази работа, но все пак благодаря. Предпочитам да чистя улици вместо маси. — Тя разсеяно притисна ръка към кръста си.

— В единадесет преставаме да сервираме топла храна, само закуски от бара, така че работата ще намалее.

— Ура!

Джона сложи ръка на рамото ѝ, преди да бе вдигнала таблата.

— Притисна до стената Френи отвън, а?

— Моля?

— Тя излезе, ти излезе, тя се върна, ти се върна.

— Върша си работата. Обаче устоях на желанието си да ѝ светна с прожектор в очите и да я ударя с гумена палка през лицето. А сега ме остави да продължа. — Вдигна таблата и се промъкна край него.

— Между другото, Алисън...

Тя спря и едва не изръмжа.

— Какво?

— Силните удари бият твоите воля и постоянство. Осем на два.

— Една игра не прави шампионат. — Али вирна брадичка и се отдалечи.

Докато минаваше покрай дансинга, един мъж протегна ръка и с надежда я плесна по задника. Джона я видя как се закова на място, бавно се обърна и го изгледа ледено. Мъжът отстъпи назад, вдигна извинително ръце и изчезна между танцуващите.

— Справя се — отбеляза Бет до него.

— Да, справя се.

— Освен това си върши работата и не хленчи. Харесва ми приятелката ти, Джона.

Той бе прекалено изненадан, за да отговори, само проследи с поглед Бет, която бързо се отдалечи. Засмя се и поклати глава. Това не го бе очаквал.

Обявяването на последните поръчки едва не накара Али да се разплаче от благодарност. Бе на крака от осем сутринта. Най-съкровеното ѝ желание бе да си отиде къщи, да се стовари на леглото и да спи през всичките скъпоценни пет часа, които имаше, преди да започне всичко отначало.

— Върви си — нареди ѝ Бет. — Утре вечер ще ти покажа как се приключва. Добре се справи.

— Благодаря ти. Наистина ти благодаря.

— Уил, заведи Али в помещението за персонала, а?

— Няма проблеми. Доста хора имаше тази вечер. От всичко най-много обичам препълнен клуб. Искаш ли едно питие, преди да тръгнеш?

— Не, освен ако не мога да натопя краката си в него.

Той се засмя и я потупа по гърба.

— Френи, на мен ми сипи едно, а?

— Вече сипвам.

— Обичам да пийна едно бренди в края на смяната. Една чаша от хубавото. Ако размислиш — добави Уил, докато отключваше вратата, — просто си примъкни един стол. Човекът не взема пари от персонала за пиетието в края на смяната. — Тръгна, като си подсвирваше.

Али хвърли престилката в шкафчето си и извади чантата и сакото си. Тъкмо се обличаше, когато Джан влетя в стаята.

— Тръгваш ли? Изглеждаш утрепана. Аз по това време на нощта едва започвам да влизам във форма.

— Бях във форма преди около два часа. — Тя спря до вратата. — Не те ли болят краката?

— Не, имам стъпала от желязо. И повечето мъже дават по-голям бакшиш, ако се въртиш наоколо на високи токчета. — Джан се наведе и прокара ръка по бедрото си. — Човек трябва да използва това, което има.

— А-ха. Лека нощ.

Али излезе от стаята, затвори вратата зад себе си и се блъсна в Джона.

— Къде си паркирала?

— Не съм с кола, дойдох пеша. — Тичешком, спомни си тя, ала това не променяше нещата.

— Ще те закарам до вас.

— Мога и сама да си отида, не е далеч.

— Часът е два сутринта. И една пресечка е далеч.

— За бога, Блекхоук, аз съм полицай... — Преди да бе успяла да възрази, той улови здраво брадичката ѝ с ръка и Али потресено замълча.

— В момента не си полицай — каза тихо Джона. — Ти си моя служителка и дъщеря на мой приятел. Ще те закарам до вас.

— Добре. Прекрасно. И без това краката ме болят. — Понечи да махне ръката му, но той я изпревари и плъзна длан към рамото ѝ.

— Лека нощ, шефе — подвикна Бет и се засмя, докато минаваше покрай тях. — Отнеси момичето у дома.

— Точно това смятам да направя. По-късно, Уил. Лека нощ, Френи.

Уил вдигна чашата си с бренди, а Френи я гледаше със спокойните си сериозни очи. В главата на Али започна да се върти някакво подозрение.

— Какво беше това? — попита тя в момента, в който излязоха в студения въздух. — Какво точно беше това?

— Казах лека нощ на моите приятели и служители. Паркирал съм от другата страна на улицата.

— Извинявай, схванали са ми се краката, не мозъкът. Ти остави хората със съвсем определеното впечатление, че ние с теб имаме нещо общо.

— Точно така. Не се бях замислял за това, докато Бет не подхвърли нещо. Така нещата се опростяват.

Али спря до един лъскав черен ягуар.

— Как си представяш, че нещата се опростяват, ако хората си мислят, че между нас има някакви лични отношения?

— И това ми било детектив... — Джона отключи нейната врата и я отвори. — Ти си една красива блондинка с бедра до сливиците. Аз най-неочаквано те наемам, както нямаш практически никакъв опит. Първото, което ще предположат хората, които ме познават, е, че те харесвам. Второто, което ще предположат, е, че и ти ме харесваш. Събери всичко накуп и ще получиш любовна история. Или поне секс. Ще се качиш ли?

— Още не си ми обяснил как тези предположения опростяват нещата.

— Ако си мислят, че имаме нещо общо, няма да се чудят защо ти давам малко повече свобода на действията, защо идваш в моя кабинет. Ще се държат по-приятелски с теб.

Тя се замисли и кимна:

— Добре. В това има определено предимство.

Поддавайки се на импулса, той я улови между колата и тялото си. Духаше лек ветрец, точно колкото да донесе до него аромата ѝ. Луната бе почти пълна, достатъчно ярка, за да проблясва като сребро в очите ѝ. Моментът, реши Джона, сякаш го изискваше.

— Може да има повече от едно предимство.

Трепетът, който пропълзя по гръбнака ѝ, я ядоса.

— Дръпни се, Блекхоук.

— Бет стои до бара, а тя има романтично сърце, въпреки всичко, което ѝ се е случило. Надява се на нещо, една дълга, бавна целувка, от тези, които сгриват кръвта и те карат да въздишаш.

Докато говореше, ръцете му се плъзнаха нагоре по бедрата ѝ, до точно под гърдите. Устата ѝ пресъхна, а в стомаха ѝ се надигна копнеж.

— Ще трябва да я разочароваш.

Той насочи поглед към устните ѝ.

— Бет не е единствената. — Ала я пусна и отстъпи крачка назад.
— Не се безпокой, детектив. Никога не налитам на полицаи и на дъщери на приятели.

— Значи имам двойна защита срещу твоя див и неустоим чар.

— Това е добре и за двама ни, защото определено ми харесваш.
Качваш ли се?

— Да, качвам се. — Тя влезе в колата и изчака вратата да се затвори, преди да издиша въздуха, който дълго бе задържала.

Откъдето и да се бе взел този изблик на страст в нея, той просто трябваше да си отиде. Успокой се, заповяда си Али, но сърцето ѝ се блъскаше бясно в гърдите. Успокой се и се съсредоточи върху работата.

Джона седна до нея, раздразнен, че пулсът му не бе съвсем равномерен.

— Накъде? — Тя издекламира адреса, той запали и ѝ хвърли един ядосан поглед. — Това са почти два километра. Защо, по дяволите, си дошла пеша?

— Защото имаше задръстване. Така беше по-бързо. И са само десет преки.

— Това е просто глупаво.

Али имаше готов отговор, отровата му пареше езика ѝ.

Обърна се към Джона и в продължение на няколко секунди не усети, че вибрира мобилният ѝ телефон, защото мислеше, че самата тя трепери от гняв.

Измъкна го от чантата си и провери кой я е търсил.

ТРЕТА ГЛАВА

Джона я остави пред хубава едноетажна къща в скъп квартал, удобно разположен близо до магистралата. При нормално движение пътуването до центъра би отнело по-малко от двадесет минути.

Семейство Чеймбърс, както установи Али, бяха симпатична богата двойка, и двамата адвокати на по малко повече от тридесет години, професионалисти без деца, които изразходваха хубавия си доход за удоволствията от живота.

Вино, дрехи, бижута, изкуство и музика.

— Взели са диамантените ми обици и часовника ми „Картие“. — Маги Чеймбърс изтри очите си и седна в огромния хол, или по-скоро в това, което бе останало от него. — Не сме прегледали всичко, ала на тази стена имаше литографии от Дали и Пикасо. А в онази ниша имаше скулптура от Ерте, която купихме преди две години на един търг. Джо колекционираше копчета за ръкавели. Не знам колко беше събрал, но имаше едни диамантени, едни рубинени според зодията му и няколко антикварни.

— Те са застраховани. — Съпругът ѝ хвана ръката ѝ и я стисна.

— Няма значение. Не е същото. Тези неща бяха в нашата къща. В нашата къща, Джо, и те са взели нашите неща. По дяволите, откраднали са моята кола. Чисто новото ми беемве, а то не беше и на две хиляди километра. Обичах тази глупава кола.

— Госпожо Чеймбърс, знам, че ви е тежко.

Маги Чеймбърс насочи поглед към Али.

— Обирали ли са ви някога, детектив?

— Не. — Али за момент опря бележника на коляното. — Ала съм работила по много обири, кражби, измами.

— Не е същото.

— Маги, тя просто си върши работата.

— Знам. Извинете. Знам. — Маги Чеймбърс скри лицето си в ръце, пое въздух и бавно издиша. — Просто съм в шок. Не искам тази нощ да спя тук.

— Няма нужда да спим тук. Ще отидем на хотел. Какво още ви трябва, детектив... Флечър, нали така?

— Да. Само още няколко въпроса. Вие казахте, че и двамата цяла вечер не сте били вкъщи.

— Да, Маги днес спечели едно дело и решихме да излезем да го отпразнуваме. Повече от месец се занимаваше с него. Отидохме с приятели в клуб „Небесен огън“. — Докато говореше, той успокоително галеше жена си по гърба. — Пийване, вечеря, малко танци. Както казахме на другия полицаи, когато се върнахме, беше почти два часът.

— Имаше ли някой, освен вас двамата ключ?

— Нашата икономка.

— Знаеше ли тя и кода за алармената инсталация?

— Разбира се. — Джо замълча и стреснато премигна. — Слушайте, Керъл ни чисти вече почти десет години. Тя е практически като член на семейството.

— Това е просто процедурен въпрос, господин Чеймбърс. Бихте ли ми казали пълното й име и адрес, само за протокола?

Разпита ги за цялата вечер, търсейки връзка, контакт, каквото и да е, което да я наведе на нещо. Но се оказа, че за семейство Чеймбърс това не бе било нищо повече от една вечер за развлечения — докато са влезли през входната си врата.

Когато ги остави, Али имаше непълен списък на откраднатите вещи, с обещанието да получи пълния, както и застрахователната информация. Екипът по огледа на местопрестъплението още работеше, ала тя също разгледа всичко. Не се надяваше на чудо като отпечатъци от пръсти или забравени улики.

Луната бе залязла, но звездите светеха ярко. Вятърът танцуваше по улицата в малки вихрушки. Кварталът бе притихнал, прозорците тъмни. Тези, които живееха тук, отдавна спяха.

Съмняваше се, че следствието ще намери под ръка някой свидетел.

Джона се бе облегал на капака на колата си с един от униформените полицаи и пиеше кафе. Когато Али се приближи, той й протегна половината останала чаша.

— Благодаря.

— Може да изпиеш и цяло кафе. През няколко преки има едно денонощно заведение.

— Това ми стига. Офицер, вие с вашия партньор ли бяхте първи на местопрестъплението?

— Да, госпожо.

— Утре в единадесет искам на бюрото си доклад. — Полицаят кимна отсечено и тръгна към колата си. Али отпи от кафето и подаде чашата на Джона. — Нямахше нужда да ме чакаш. Можех да се прибера вкъщи с някоя от полицейските коли.

— Бях се хванал на бас. В моето заведение ли са били?

— Защо питаш, след като и двамата знаем, че току-що си измъкнал всичко от полицаия?

— Хей, аз купих кафето. — Той отново ѝ го подаде и заобиколи колата. — Значи престъпниците тази вечер са набелязали жертвите си в „Небесен огън“. Правили ли са удари там и преди?

— Не, засега ти си единственият, при когото са повтаряли. Пак ще се върнат при теб. — Тя затвори уморените си очи. — Въпрос само на време.

— Е, това ме кара да се чувствам много по-добре. Какво са взели?

— Спортно беемве от гаража, произведения на изкуството, електроника и много бижута.

— Тези хора нямат ли сейфове?

— Точно тези имат един малък сейф в килера. Разбира се, държали са комбинацията записана на едно листче на бюрото.

— Това би обезсърчило всеки престъпник.

— Имали са охранителна система, която се кълнат, че са включили, когато са излизали... Макар жената да не изглежда толкова сигурна. Както и да е, въпросът е, че са се чувствали защитени. Хубава къща, хубав квартал. Хората стават небрежни. — Завъртя глава, за да разсее напрежението, все още, без да отваря очи. — Те и двамата са адвокати.

— Добре, по дяволите, какво тогава ни пука?

Али бе прекалено уморена, за да се засмее.

— Внимавай, приятел, леля ми е районен прокурор в Урбана.

— Ще пиеш ли това кафе или просто ще го държиш?

— Моля? О, не, ето ти го, не искам повече. Само ще ме държи будна.

Джона се съмняваше дали цистерна с кафе би я задържала будна. Гласът ѝ бе станал дрезгав и още по-сексапилен. От умората защитата ѝ бе паднала и тя бе обърнала лице към него, опитвайки се да намери удобно място, където да си облегне главата. Очите ѝ бяха затворени, устните ѝ меки.

Той имаше чувството, че знае точно какъв вкус биха имали. Топъл и мек. Натезжал от сън.

На един стоп изключи от скорост, издърпа ръчната спиращка и се наведе към нея да натисне ръчката, която сваля облегалката на седалката ѝ.

Али се сепна, удари си главата в неговата, изруга и опря ръце в гърдите му.

— Дръпни се!

— Спокойно, Флечър. Не съм скочил върху теб. Когато правя любов, обичам жената да е будна. Отпускам ти облегалката. Ако ще спиш, нека да е в колкото може по-хоризонтално положение.

— Добре съм. — Полумъртва, ала иначе добре, помисли тя. — Не спях.

Той сложи ръка на челото ѝ и натисна главата ѝ назад.

— Млъкни, Алисън.

— Не спях. Мислех.

— Мисли утре. Сега си в мозъчна смърт. — Погледна я и отново подкара колата. — Колко часа си дежурна?

— Това е математика, а аз не мога да се занимавам с математика, когато съм в мозъчна смърт. — Али се предаде и се прозина. — Смяната ми беше от осем до четири.

— Сега е почти четири сутринта, което прави двадесет часа. Защо не минеш нощна смяна, докато разследването свърши? Или вече не ти се живее?

— Това не ми е единственият случай. — Вече бе решила да говори със своя лейтенант. Не можеше да даде най-доброто от себе си на работата, ако спеше по два часа на нощ. Но на Джона не му влизаше в работа как тя си живее живота.

— Предполагам, че Денвър не е в безопасност без теб.

Може и да бе уморена, ала въпреки това долавяше добре сарказма.

— Точно така, Блекхоук. Без моето зорко око градът е в хаос. Това е тежък товар, но все някой трябва да се нагърби с него. Спри на ъгъла, моят блок е на половин пряка.

Той не ѝ обърна внимание, мина светофара и плавно спря до тротоара пред сградата.

— Добре. Благодаря. — Али протегна ръка да вземе чантата си от пода.

Той вече бе излязъл от колата и я обикаляше. Може би умората бе причината да реагира толкова бавно, сякаш се движеше не във въздух, а в гъст захарен сироп. Ала Джона хвана дръжката от външната страна на вратата ѝ секунди преди тя да хване дръжката отвътре.

Около пет секунди се бориха за надмощие. Накрая Али изръмжа апатично и го остави той да ѝ отвори вратата.

— Ти какво, да не си от друг век? Изглеждам ли ти неспособна да се справя със сложния механизъм на една автомобилна врата?

— Не. Изглеждаш ми уморена.

— Е, наистина съм уморена. Така че, лека ноц.

— Ще те изпратя.

— Няма да се борим.

Но Джона тръгна до нея и, дяволите да го вземат, бе до входа една крачка преди нея. Без да казва нищо, само я погледна с невъзможно зелените си очи и ѝ отвори вратата.

— След малко ще трябва да направя реверанс — процеди тя през зъби.

Той се ухили, пъкна ръце в джобовете си и прекоси с нея фойето.

— Оттук вече мога да си стигна.

— Ще те изпратя до вратата ти.

— Да не сме били на среща!

— Липсата на сън те прави раздражителна. — Влезе с нея в асансьора. — Не, чакай, ти винаги си раздражителна. Грешката е моя.

— Аз не те харесвам. — Али натисна бутона за четвъртия етаж.

— Слава богу, че изяснихме това. Бях се уплашил, че си започнала да се влюбваш в мен.

Движението на асансьора разклати и без това вече нестабилното ѝ равновесие. Тя залитна и Джона я хвана за рамото.

— Престани.

— Не.

Али се опита да се отскубне, той я хвана по-здраво.

— Не се притеснявай, Флечър. Ти спиш права. Кой номер е твоят апартамент?

Бе прав и бе глупаво да се преструва, че не е така, или да си го изкарва на него.

— Четиристотин и девет. Пусни ме, а? След два часа съм ще съм съвсем добре.

— Не се и съмнявам. — Ала не я пусна, когато вратата на асансьора се отвори.

— Няма да влизаш.

— Е, имах планове да те метна на рамо, да те хвърля в леглото и да правя каквото си искам с теб. Следващия път. Ключа?

— Моля?

Очите ѝ с цвят на прегорял мед бяха замъглени, нежната кожа под тях потъмняла. Вълната от нежност, която се надигна в него, бе пълна изненада и усещането съвсем не бе приятно.

— Миличка, дай ми ключа си.

— О, колко съм глупава. — Тя извади ключа от джоба на сакото си. — И не ме наричай миличка.

— Имах предвид детектив Миличка. — Чу я как се подсмихна, докато той отключваше вратата. Извади ключа от ключалката, хвана ръката ѝ, сложи го вътре и затвори пръстите ѝ около него. — Лека нощ.

— Аха. Благодаря, че ме докара. — Тъй като това изглеждаше нещото, което трябваше да направи, Али затвори вратата под носа му.

Но какво лице, мислеше тя, докато залиташе към спалнята си. Такова опасно лице би трябвало да се регистрира като оръжие. Една жена, която повярва на такова лице, отива там, където ѝ е мястото.

И вероятно се наслаждава на всяка минута.

Али смъкна сакото си и изохка, докато събуваше обувките си. После нави будилника и падна по лице на леглото. И моментално заспа.

Четири и половина часа по-късно довършваше сутрешната си среща в заседателната зала в полицейското отделение. И четвъртата си чаша кафе.

— Ще обиколим квартала — каза Али. — Може да имаме късмет. В такива райони хората се грижат един за друг. Трябва да е имало някаква кола, с която престъпниците са стигнали до къщата и са изнесли поне част от откраднатите вещи. Спортното беемве, което са откънали, не може да отиде далеч. Имам пълното му описание и сме го обявили за общонационално издирване.

Лейтенант Киники кимна. Той бе набит мъж на около четиридесет и пет години, който харесваше как пагоните седят на раменете му.

— „Небесен огън“ е ново поле за действие за тях. Искам двама души да отидат да проучат нещата там. Неофициално облекло — добави той. — Да не вдигаме шум.

— Хикмън и Карсън проверяват заложените къщи, натискат известните прекупвачи на крадени вещи. — Али погледна към двамата си помощници.

— Засега нищо — вдигна ръце Хикмън. — Ние с Лидия имаме някои сигурни източници и сме вдигнали пара. Никой нищо не знае. Обзалагам се, че този, който стои зад това, има външен канал.

— Поддържайте парата — нареди Киники. — А какво става със застраховките?

— Нищо — отвърна Али. — Имам девет удара и пет различни застрахователни компании. Още се опитваме да намерим връзка, ала засега сме в задънена улица. Няма нищо общо между жертвите. От деветте случая имаме четири различни банки, три различни брокерски компании, девет различни доктори, девет различни местоработи. — Разтърка схванатия си врат и продължи по списъка си: — Две от жените ходят в един и същ фризьорски салон, но при различни фризьорки и в различни часове. Ползват различни пунктове за химическо чистене, различни автомонтьори. Две от семействата през последните шест месеца са ползвали услугите на един и същ доставчик и сега го проверяваме, ала не вярвам, че ще излезе нещо. Единственото общо засега е нощният живот в града.

— Дай ми анализ на „Блекхоук“ — поиска Киники.

— Заведението върти сериозен оборот — започна Али. — Събира доста голяма клиентела, която се мени, макар че това са все хора от горната прослойка. Двойки, самотни, търсещи плячка, групи. Има добра охранителна система. — Разсеяно потърка очи, усети се и сведе поглед. — Има камери и аз се опитвам да получа записите. Слоун обикаля навсякъде и има достъп до всички места. В бара има шест маси, а в клуба тридесет и две. Ако се събере компания, ги съединяват. Има гардероб, но не всички си правят труда да си оставят нещата там. Не мога да преброя колко чанти останаха по масите, когато започнаха танците.

— Хората се тълпят там — добави Лидия. — Особено по-младите. Това за тях е обичайно място за срещи и те се отпускат. Много сексуални флуиди. — Хикмън се изкиска и тя го изгледа студено. — Това е сексуално място. Когато Блекхоук минава, се надига вълна.

— Вълна ли? — повтори Хикмън. — Това технически термин ли е?

— Жените го гледат. Не си гледат чантите.

— Точно така. — Али отиде до дъската, на която бе закачен списъка на жертвите и откраднатите вещи. — Всеки удар включва по една жена. В списъка няма самотни мъже. Основната цел е жената. Какво носи една жена в чантата си?

— Това — заяви Хикмън — е една от най-сложните загадки на света.

— Ключовете си — започна да изброява Али. — Портфейла си, в който държи паспорта и кредитните карти. Снимки на децата, ако има такива. Някоя от жертвите не е имала вкъщи деца. Ако сведем всичко до основата, преди всичко търсим джебчия. Някой с ловки пръсти, който може да измъкне нещо от една чанта и да го пъхне отново там, преди жертвата да е разбрала, че е било измъкнато. Да вземе отпечатък от ключа, да направи копие.

— Ако ще пребъркваш един джоб, защо трябва да връщаш нещата в него? — любопитства Хикмън.

— За да не разбере жертвата, за да спечелиш време. Жената отива в тоалетната и си взема чантата. Ако бръкне да си извади червилото и не си намери портфейла, ще вдигне тревога. А така къщата е ограбена и престъпниците са се измъкнали, преди жертвите

да са се прибрали вкъщи. Когато и да се приберат вкъщи. — Тя се обърна към дъската. — В дванадесет и половина, в един и петнадесет, в дванадесет и десет и така нататък. Някой в клуба предупреждава крадците, когато жертвите поискат сметката си. Някой вътрешен човек или някой постоянен клиент. В „Блекхоук“ обичайното време между искането на сметката и тръгването беше около двадесет минути.

— Имаме още два клуба, освен „Блекхоук“ — намръщи се Киники. — Ще трябва да поставим постове и там.

— Да, сър. Ала „Блекхоук“ е мястото, където ще се върнат. Това е мястото, където расте дървото с парите.

— Намери начин да отсечеш дървото, Флечър. — Киники стана. — И днес си вземи малко почивка да поспиш.

Али го послуша и се сгуши на малкото диванче в стаята за кафе, като поръча да я събудят, когато пристигнат докладите, които чакаше.

Бе спала час и половина и се чувстваше почти човек, когато Хикмън раздруса рамото ѝ.

— Ти ли ми открадна баничката със сирене?

— Моля? — Тя седна и отметна косата си от челото.

— Ти обичаш банички със сирене. Аз имах една, а сега я няма. Провеждам разследване.

Али се отърси от съня, извади от чантата си шнолата и опъна назад косата си.

— Името ти не беше написано на нея.

— Беше.

Тя сви рамене:

— Името ти „Пекарна Пайнвю“ ли е? Освен това, изядох само половината. — Али погледна часовника си. — Пристигна ли първият доклад от местопрестъплението?

— Да, също и твоето съдебно постановление.

— Прекрасно. — Тя се изправи и намести кобура си. — Тръгвам.

— До края на смяната искам в тази кутия да се появи една баничка със сирене.

— Изядох само половината — подвикна Али през рамо и спря до бюрото си да вземе документите. Прегледа ги, без да обръща внимание на шума, намести по-удобно пистолета и облече якето си.

Вдигна очи, когато шумът се превърна в жужене, и видя баща си да влиза. И той като Блекхоук бе човек, който създаваше вълни.

Знаеше, че някои от колегите в полицията бяха възмутени от бързото ѝ издигане до детектив. От време на време се чуваше да се мърмори, достатъчно силно, за да го чуе, за протезиране и подкупи. Бе заслужила поста си и го знаеше. Тя толкова се гордееше с баща си и толкова бе сигурна в собствените си способности, че тези слухове не можеха да я разтревожат.

— Добър ден, комисар.

— Добър ден, детектив. Имаш ли една минута?

— Две. — Али измъкна чантата си от най-долното чекмедже на бюрото. — Можем ли да говорим, докато вървим? Тъкмо излизах. Получих съдебно постановление, за да го представя на Джона Блекхоук.

— А-ха. — Той ѝ направи път да мине и очите му огледаха стаята. Ако имаше някакъв ропот, щеше да почака, докато не може да го чува.

— Имаш ли нещо против да вървим пеша по стълбите? Тази сутрин нямах време за гимнастика.

— Мисля, че ще мога да те настигна. За какво е постановлението?

— Да се конфискуват и прегледат лентите от охранителните камери в „Блекхоук“. Вчера той се запъна. Изглежда го изправям на нокти.

Бойд отвори вратата на стълбището и наклони глава да огледа дъщеря си, докато минаваше покрай него.

— Струва ми се, че си се понаежила.

— Наблюдателен си. И двамата се изправяме един друг на нокти.

— Така и предполагам. И двамата обичате да правите нещата както на вас ви харесва.

— Защо трябва да ги правя както се харесва на някой друг?

— Точно така. — Бойд погали дългата ѝ опашка. Малкото му момиченце бе твърдоглаво и своеволно. — Като говорим за наежване, след един час имам среща с кмета.

— По-добре ти, отколкото аз — заяви Али весело и изтича надолу по стълбите.

— Какво можеш да ми кажеш за снощния обир?

— Същият почерк. У Чеймбърсови са попаднали на истинско съкровище. Тази сутрин госпожа Чеймбърс ми представи списък на

откраднатите вещи. Жената е много енергична. Всичко е било застраховано. Стойността на откраднатото възлиза на крупната сума от двеста двадесет и пет хиляди долара.

— Това е най-големият удар досега.

— Да, надявам се да ги направи самоуверени. Този път са взели и произведения на изкуството. Не знам дали е било просто късмет или някой е знаел какво е това, когато го е видял. Трябва да имат място, където да държат нещата, преди да ги превъртят. Достатъчно голямо място, за да побере цяла кола.

— В един добър сервиз колата може да се разглоби и разпродаде на части за два часа.

— Да, но... — Тя понечи да отвори следващата врата сама, ала баща ѝ я изпревари. Кой знае защо, това ѝ напомни за Джона и не ѝ стана приятно.

— Но? — подсказа ѝ той, докато пресичаха фойето.

— Не мисля, че това е пътят. Някой обича хубави неща. Някой има наистина добър вкус. При втория си удар са взели колекция стари книги, ала са оставили старинен часовник. Той беше оценен на пет хиляди долара, обаче беше ужасно грозен. Сякаш казват: „Моля, не ни обиждайте“. Имаше и други коли на други места, където е имало обири, но те са взели само две. Наистина хубави.

— Крадци с високи стандарти.

— Да, така мисля. — Излязоха навън, Али премигна срещу ярката слънчева светлина и извади тъмните си очила. — И някаква арогантност. Арогантността е грешка. Това ще обърне нещата в моя полза.

— Надявам се. Напрежението се покачва, Али. — Бойд се приближи към колата ѝ и отвори вратата по начин, който я накара да се намръщи и отново да си спомни за Джона. — Върху нас се оказва натиск, такъв, от който кметът се чувства притеснен.

— Според мен няма да чакат повече от седмица. Сега са се развихрили. Ще се върнат в „Блекхоук“.

— От новото място са получили по-голямо парче баница.

— На „Блекхоук“ може да се разчита. След като прекарам там няколко вечери, започвам да познавам клиентите по лице. Ще ги хвана, татко.

— Вярвам ти. — Той се наведе да я целуне по бузата. — А аз ще се оправя с кмета.

— Вярвам ти. — Тя седна зад кормилото. — Имам един въпрос.

— Слушам.

— Ти познаваш Джона Блекхоук от... колко, петнадесет години?

— Седемнадесет.

— Защо той никога не е идвал у нас? На вечеря, да гледа мач или на световноизвестните ти кулинарни изпълнения?

— Не иска да дойде. Винаги ми е благодарил за поканата и е казвал, че е зает.

— Седемнадесет години. — Али лениво забарабани с пръсти по волана. — Трябва да е бил много зает. Е, някои хора не искат да си общуват с ченгета.

— Някои хора — отвърна Бойд — си определят граници и никога не ги прекрочват. Той може да се срещне с мен в полицейското управление. — Споменът го накара да се усмихне. — Това не му харесваше, обаче той го направи. Срещали сме се на бира, на кафе, в гимнастическия салон. Ала Джона никога не е идвал в моя дом. Би приел това като прекрочване на границата. Никога не съм го убеждавал, че не е така.

— Странно, прилича ми на човек, който се смята достатъчно добър за всичко и за всеки.

— Той е противоречива личност. И много малко неща, свързани с него, са прости.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Али позвъни и трябваше да признае, че бе изненадана, когато Джона вдигна телефона в офиса си.

— Обажда се Флечър. Не мислех, че си дневна птица.

— Не съм. Някои дни са изключение. С какво мога да ви бъда полезен, детектив?

— Можеш да слезеш долу и да ме пуснеш да вляза. Ще бъда там след десет минути.

— Няма да ходя никъде. — Той изчака един миг. — Е, какво носиш?

Тя се ядоса на себе си, задето се разсмя, и се надяваше, че бе успяла да сподави смеха си.

— Полицейската си значка — отвърна и затвори телефона.

Джона остави слушалката, облегна се назад и за свое удоволствие си представи Алисън Флечър само с детективска значка и нищо друго. Образът се появи пред очите му, прекалено ясен, прекалено примамлив, и го накара да скочи от бюрото.

Не можеше да си представя дъщерята на Бойд гола. Не можеше, повтори си той, да си фантазира по какъвто и да било начин за дъщерята на Бойд. Нито да се чуди какъв вкус биха имали устните ѝ. Или какъв аромат би намерил върху кожата ѝ точно под извивката на тази упорита брадичка.

Господи, искаше му се да забие зъбите си там, точно там. Само веднъж.

Забранен плод, каза си Джона и закрачи из стаята, защото нямаше кой да го види. Алисън Бойд бе забранен плод и следователно още по-примамлива. Дори не бе негов тип. Може би той харесваше дългокраки блондинки.

Може би харесваше умни и решителни дългокраки блондинки. Ала предпочиташе по-дружелюбни жени.

По-дружелюбни и невъоръжени жени, помисли си развеселено.

Не можеше да я изхвърли от главата си и най-ясният и непреодолим образ бе меката и временна — бе сигурен в това — крехкост, когато бе заспала в колата му.

И никога не бе устоявал пред хора в нужда, напомни си Джона и вдигна щорите на прозореца в кабинета си. Което би трябвало да разреши проблема му с Алисън. Въпреки краткия период на уязвимост рано тази сутрин, умопомрачителната детективка бе всичко друго, но не и човек в нужда.

Тя имаше нужда от него, отново временно. А когато си свършеше работата, те двамата щяха да се върнат в различните кътчета на различните си светове. И това щеше да бъде краят.

Видя я как спира колата си пред клуба. Поне имаше достатъчно ум в главата днес да дойде с кола, отбеляза той, а не да обикаля из цял Денвър.

Без да бърза, слезе да я вземе.

— Добро утро, детектив. — Огледа крещящата ѝ червено-бяла кола. — Хубава кола. Това ли е новият полицейски автопарк? О, чакай, къде ми беше умът? Татко ти те е подпомогнал.

— Ако мислиш, че можеш да се заяждаш с мен заради една кола, ще останеш разочарован. Никой не може да се заяжда както цял полицейски район, пълен с ченгета.

— Ще се упражнявам. Хубав плат — отбеляза Джона и потърка между палеца и показалеца си ревера на кафявото ѝ сако. — Наистина хубав.

— Значи и двамата харесваме италиански дизайнери. Можем да сравним гардеробите си по-късно.

Понеже знаеше, че това ще я ядоса и понеже му харесваха златистите отблясъци в очите ѝ, когато бе ядосана, той направи една крачка и препречи пътя ѝ.

— Да видя значката ти.

— Стига, Блекхоук.

— Не, дай да я видя.

Али присви очи зад тъмните си очила, извади значката от джоба си и я пхна в лицето му.

— Видя ли я?

— Да. Номер тридесет и едно шестстотин двадесет и осем. Ще пусна тото и ще играя с твоите числа.

— Ето още нещо, което може да искаш да видиш. — Тя извади съдебното постановление и му го протегна.

— Бързо работиш. — Друго не бе и очаквал. — Влизай. Тъкмо преглеждах лентите. Изглеждаш отпочинала — отбеляза Джона, докато вървяха към асансьора.

— Отпочинала съм.

— Някакъв напредък?

— Разследването върви.

— Хм, полицейски отговор. — С жест я покани в асансьора. — Май доста време прекарваме по асансьори. Теснотия.

— Би могъл да направиш на сърцето си една услуга и да се качиш по стълбите.

— Моето сърце никога не ми е създавало проблеми. А твоето?

— Живо и здраво, благодаря. — Вратите се отвориха и Али излезе. — Я, наистина си пуснал тук слънчева светлина. Шокирана съм. Дай лентите. Ще ти издам разписка.

Днес не си бе сложила парфюм, забеляза той. Само кожа и сапун. Странно, колко еротично можеше да бъде това.

— Бързаш ли?

— Часовникът върви.

Джона влезе в съседната стая. След кратка вътрешна борба тя се приближи към вратата. Това бе малка спалня. Малка, забеляза Али, защото две трети от нея бе леглото.

Широко черно легло без табли.

С любопитство вдигна поглед и бе леко разочарована, че на тавана няма огледало.

— Би било прекалено очевидно — обясни й той, когато погледът й се върна към очите му.

— Леглото само по себе си е знак. Очевиден.

— Ала не и суетен.

— Хм. — За развлечение огледа стаята. На стените имаше доста черно-бели фотографии в рамки. Произведения на изкуството, интересни и всичките посветени на нощния живот.

Разпозна двама от фотографите и сви устни. Значи човекът имаше усет към изкуството, и то добър вкус, призна тя.

— Имам тази снимка — посочи изображението на старец с окъсана сламена шапка, заспал на изронени бетонни стълби, все още

стиснал в ръка хартиена кесия. — Шейд Колби. Харесвам работите му.

— Аз също. Както и работите на жена му, Браян Мичъл. До тази снимка е една от нейните, възрастните хора, които се държат за ръка на автобусната спирка.

— Доста голям контраст, отчаяние и надежда.

— Животът е пълен и с двете.

— Очевидно.

Али продължи да обикаля. Имаше гардероб, затворен, заключена врата и до нея нещо, което вероятно беше баня. Помисли за сексуалните вибрации, за които бе говорила Лидия Карсън. О, да, тази стая бе пълна с тях, само дето не пушеше.

— А тук какво има? — посочи с пръст към друга врата.

Вместо отговор той с жест я покани да види сама.

Тя отвори вратата и въздъхна от удоволствие.

— Ето това вече е нещо. — Напълно оборудваният гимнастически салон я привличаше много повече от леглото с размер на малко езеро.

Джона я гледаше как прокарва пръст по уредите, как повдига гирите, как разсеяно се върти в кръг. Много показателно, помисли той, че изсумтя, като видя леглото, а само дето не се просълзи при вида на неговия гладиатор.

— Имаш сауна? — Али залепи нос върху малкото прозорче на дървената врата и в гърдите ѝ се надигна завист.

— Искаш ли да я опиташ?

Тя обърна глава, колкото да му хвърли един поглед. И отново изсумтя.

— Това е доста голямо разточителство, след като на две минути път имаш фитнес клуб с всички услуги.

— Първо, фитнес клубовете имат членове. Освен това имат работно време. Това второ. А и не обичам да използвам чужди уреди.

— Това трето. Ти си придирчив човек, Блекхоук.

— Така е. — Джона извади от хладилната витрина бутилка вода. — Искаш ли?

— Не. — Али остави гирата и тръгна към вратата. — Е, благодаря за екскурзията. А сега лентите, Блекхоук.

— Да, часовникът върви. — Той отвори бутилката и отпи. — Знаеш ли какво ми харесва в работата нощем, детектив Флечър?

Тя демонстративно насочи поглед към леглото и после обратно към него.

— О, мисля, че мога да си представя.

— Е, и това го има, но нещото, което наистина ми харесва в нощната работа, е, че винаги е това време, което искаш да бъде. Моето любимо време е три часът. За повечето хора това е трудно време. Ако не го проспят, това е времето, когато съзнанието се събужда и започва да се тревожи какво човек е свършил или не е свършил този ден, или какво ще свърши или няма да свърши следващия или по-следващия, и така до края на живота.

— А ти не се тревожиш за вчера или за утре.

— Ако го правиш, губиш много от настоящето. То е прекалено малко, за да го заобиколиш.

— Аз нямам много настояще, за да седя тук и да философствам с теб.

— Почакай една минутка. — Джона се приближи до нея и се облегна на едната страна на вратата, докато Али се облягаше на другата. — Повечето хора, които идват в моето заведение, са нощни птици, или поне такива, които биха искали да си спомнят кога са били нощни птици. Повечето сега имат работа, която си плаща усилията и ги прави отговорни граждани.

Тя взе от ръката му бутилката с вода и отпи.

— Твоята работа си плаща усилията.

Той се засмя. Внезапната промяна на настроението бе едно от нещата, които го привличаха към нея.

— Искаш да кажеш, че аз не съм отговорен гражданин? Моите адвокати и счетоводители не биха се съгласили с теб. Ала аз имах предвид, че хората идват тук, за да забравят за малко за своите отговорности. За да забравят, че часовникът върви и че трябва да са на работа в девет сутринта. Аз им давам място без часовници... Поне до последната поръчка.

— А това означава? — Али му върна бутилката.

— За момент забрави за фактите. Гледай към сенките. Ти си тръгнала на лов за нощни птици.

Той също бе нощна птица, помисли тя. Много нощна птица, с черната си грива и студените си котешки очи.

— За това не споря.

— Но мислиш ли като тях? Те са уловили своята жертва и когато се движат, се движат бързо. Би било по-малко рисковано, би им дало повече време да огледат пейзажа, ако изчакваха да направят своя ход през деня. Да набележат жертвите, да разучат графика им — кога отиват на работа, кога се връщат. Биха могли да го разберат за два дни. — Джона вдигна бутилката и отпи. — Това би било по-ефикасно. Защо не играят по този начин?

— Защото са арогантни.

— Да, ала това е само най-горният пласт. Задълбай надолу.

— Обичат предизвикателството, риска.

— Точно така. Те търсят силни емоции и обичат възбудата от това, че работят на тъмно.

Не само я раздразни, а я и смути, че пътят на мислите му толкова плътно следваше нейните мисли.

— Мислиш, че това не ми е идвало досега наум?

— Предполагам, че си се сетила, но се чудя дали си проумяла, че хората, които живеят нощем, са винаги по-опасни от живеещите през деня.

— Това включва ли и теб?

— Точно така е.

— Значи съм предупреждена. — Али понечи да се обърне, спря и погледна ръката му, която се бе протегнала да я хване за рамото. — Какъв ти е проблемът, Блекхоук?

— Още не съм разбрал. Защо не изпрати тук някой униформен полицай да вземе лентите?

— Защото това е мой случай.

— Не.

— Какво не, не е мой случай ли?

— Не, не е това причината. Аз те притеснявам. — Наведе се напред да го докаже. — Защо не ме удариш?

— Нямам навика да бия цивилни. — Вдигна глава, когато той притисна гърба ѝ към рамката на вратата. — Обаче мога да направя изключение.

— Пулсът ти се е ускорил.

— Винаги е така, когато съм раздразнена. — Възбудена, едва не каза възбудена, защото това бе думата, която ѝ дойде наум. Това бе усещането, разливащо се из тялото ѝ. А което бе много, бе много.

Тя се отмести, едно плавно движение, с което би трябвало да забие лакът в корема му и да го избута. Ала Джона парира, също толкова плавно, и пръстите му се обвиха здраво около китката ѝ. Али инстинктивно се завъртя и понечи да подложи крак под неговия, за да го събори. Той с цялото си тегло залепи гърба ѝ до вратата.

Тя си каза, че раздразнението бе причината дишането ѝ да се ускори, а не начинът, по който извивките на тялото му се притискаха към извивките на нейното тяло.

Сви ръката си в юмрук, обмисли доколко би било разумно да го използва за един къс удар в лицето му и реши, че сарказмът бе мощно оръжие срещу него.

— Следващия път ме попитай дали искам да танцувам. Не съм в настроение да... — Спря напред дума, като видя, че в очите му се бе появило нещо остро, нещо непокорно, от което вече бързият ѝ пулс се забърза още повече. Али забрави за самозащитата, забрави за юмука, който още държеше готов. — Престани, Блекхоук, дръпни се. Какво искаш от мен?

— По дяволите. — Джона забрави за правилата, забрави за последствията от тяхното нарушаване. Виждаше единствено нея. — По дяволите, нека разберем.

Пусна бутилката и останалата в нея вода се разля по килима, но никой не забеляза. Искаше да усети ръцете си върху нея, и двете си ръце, и ги използва, за да вдигне нейните ръце над главата ѝ, докато устните му се спуснаха към нейните.

Почувства как тялото ѝ трепна срещу неговото. Протест или покана, не го интересуваше. По един или друг начин щеше да си плати за тази единствена проява на насилие, така че можеше да се възползва по най-добрия начин от нея.

Захапа леко долната ѝ устна, както вече си бе представял, почувства топлината и мекотата и ги пое. Тя издаде някакъв звук, нещо, което сякаш се надигна от гърлото ѝ и бе също толкова първично като страстта, която го разкъсваше.

Ароматът ѝ на свеж сапун и кожа, такъв контраст със зрелостта и жаравата, го покори, разбуди глад, по-голям, отколкото някога бе познавал.

Когато плъзна пръсти надолу по бедрата ѝ, бе готов, без да се замисля, да задоволи този глад, да вземе това, за което копнееше.

И в този момент ръката му се удари в пистолета ѝ.

Отскочи назад, сякаш тя бе измъкнала този пистолет и бе стреляла с него.

Какво правеше? Какво, за бога, правеше?

Али не каза нищо, само го гледаше със замъглени очи. Ръцете ѝ оставаха над главата, сякаш неговите ръце още ги държаха там.

После тялото ѝ потрепери.

— Това беше грешка — успя да промълви.

— Знам.

— Една наистина сериозна грешка.

С отворени очи вплете ръце в косата му и отново привлече устните му към своите.

Този път неговото тяло трепна и шокът от това отекна в него и го разтърси до кости. Бе опустошил устните ѝ с тази първа целувка и тя искаше от него да го стори отново. И, по дяволите, щеше да го стори, докато цялото ѝ съществуване престанеше да пици.

Не можеше да вдиша, без да вдиша него, и всяка отчаяна задъхана глътка въздух бе като доза наркотик.

С едно рязко движение той измъкна ризата ѝ от панталона, пхна ръката си отдолу и я затвори върху гърдите ѝ.

И двамата простенаха.

— В момента, в който те видях... — Откъсна устни от нейните, за да ги спусне към шията ѝ. — В първия момент, в който те видях...

— Знам. — Али отново искаше устните му, трябваше да ги има. — Знам.

Джона започна да сваля сакото ѝ, бе го смъкнал наполовина по раменете, когато разумът надделя над лудостта. Лудостта го караше да я вземе, бързо и силно. И защо не? Да вземе това, което искаше, по начина, по който го искаше, за да си достави удоволствие.

— Али... — произнесе името ѝ и старомодната му красота върна света на мястото му.

Тя го видя как се отдръпва. Макар да не бе помръднал, в очите му видя съзнателната дистанция, която той издигна между тях. В невероятните му и ясни зелени очи.

— Добре. — Али пое дъх. — Добре, добре. — Почти разсеяно го потупа по рамото, докато Джона наистина се отдръпна. — Това беше...

У-ха! — Заобиколи го и влезе в кабинета. — Хубаво де, това беше...
Нещо.

— Едно или друго нещо.

— Имам нужда от една минутка, за да си проясня главата. —
Никога досега страстта не я бе връхлитала с такава сила, че да ѝ
замъгли съзнанието. Ала трябваше да се тревожи за това, да се справи
с това по-късно. В момента най-важното бе да възстанови
равновесието си. — Сигурно и двамата знаем какво беше. И сигурно
най-добре е да го преодолеем.

За да си даде малко време, той се наведе да вдигне празната
бутилка и я остави настрана. После пъхна ръце в джобовете си, защото
не бяха съвсем стабилни, и влезе след нея в кабинета.

— Ще се съглася с първата част и ще се въздържа от мнение по
втората. Какво ще правим сега?

— Сега ще го... преодолеем.

— Просто така? — Бе му подкосила краката и сега просто
очакваше от него, препъвайки се, да се оттегли и да го преодолее? —
Добре. — Гласът му охладня от надигналата се гордост. Джона отиде
до бюрото и извади оттам три ленти. — Мисля, че това удовлетворява
твоего съдебно постановление.

Дланите ѝ бяха влажни, но тя не можеше да жертва
достойнството си, което се опитваше да възстанови, като ги изтрие.
Взе лентите и ги пъхна в чантата си.

— Ще ти дам разписка.

— Няма нужда.

— Ще ти дам разписка — повтори Али и извади бележника си.
— Такъв е редът.

— Няма да нарушаваме реда. — Той протегна ръка и взе
разписката. — Не смея да те задържам, Флечър. Часовникът върви.

Тя отиде до вратата и я отвори. По дяволите достойнството,
реши внезапно и се обърна.

— Спести си го. Ти направи първата крачка, аз направих втората.
Според мен сме наравно и приключихме с това.

— Миличка... Искан да кажа детектив Миличка, ако бяхме
приключили, и двамата в момента щяхме да се чувстваме много по-
добре.

— Ами... да. Ще го преживеем — измърмори Али и жертва достойнството си, заради удовлетворението да затръшне вратата.

Али не бе създадена за сервитьорка. Убеди се в това, когато по време на втората си вечер в „Блекхоук“ изля питието, което Бет ѝ бе разрешила да сервира, върху главата на някакъв клиент идиот, който я сграбчи за задника и ѝ предложи сексуални дейности, противозаконни в няколко щата.

Клиентът доста бурно възрази срещу нейната реакция, ала преди да бе успяла да го просне на пода, Уил като дух се появи между тях. Тя трябваше да стои пасивно отстрани и да се остави да бъде спасявана.

Часове наред това я вбесяваше.

Но ако втората вечер се убеди в липсата си на сервитьорски дарби, третата вечер копнееше да се отърси от прикритието си.

Искаше нещо да прави, и то да не бе да сервира „дяволски крила в сатанински сос“ и да приема поръчки за напитки с име „торнадо“ от преуспяващи млади чиновници.

Първите двадесет минути от третата ѝ вечер на смяна в „Блекхоук“ я бяха преизпълнили с уважение към тези, които сервираха, разчистваха и понасяха нетърпението, противните бакшиши и нецензурните предложения.

— Мразя хората — заяви Али, докато чакаше на бара Пит да отвори една бира.

— А, не, не ги мразиш.

— Мразя ги, наистина ги мразя. Толкова са груби, досадни, заплеснати. И всички се блъскат в „Блекхоук“.

— А е едва шест и половина.

— Моля ти се. Седем без двадесет и пет. Всяка минута се брои. — Тя погледна към Джан, която работеше в бара и само дете не танцуваше между масите, докато сервираше, разчистваше и изиграваше картите си. — Как го прави?

— Някои са родени за това, Русокоске. Извинявай, че ти го казвам, но ти не си. Не че не си вършиш работата, обаче не ти идва отвътре.

Али завъртя очи:

— Нямам и крака за това. — Посегна да вдигне таблата, оглеждайки както винаги помещението, забеляза мъжа, който влизаше, и отново я остави. — О, по дяволите. Пит, помоли Джан да занесе тази поръчка на осма маса. Аз трябва да свърша нещо.

— Али, какво правиш тук?

Това бе всичко, което Денис успя да произнесе, преди Али да го сграбчи за рамото и да го измъкне през бара, през кухнята и навън през задната врата.

— По дяволите, Денис. По дяволите!

— Какво има? Защо ме домъкна тук? — Той натъкми най-обърканата си физиономия, но тя я бе виждала и преди. Всичко бе виждала и преди.

— Тук съм по работа. Ще ми разбиеш прикритието, по дяволите. Казах ти какво ще стане, ако започнеш отново да ме следиш.

— Не разбирам за какво говориш. — Нараненото му изражение веднъж й бе подействало. Повече от веднъж.

— Чуй ме. — Али пристъпи към него и заби пръст в гърдите му. — Слушай внимателно, Денис. Ние сме приключили. Приключили сме от месеци. Няма шансове това да се промени и има всички шансове да подам жалба срещу теб и да направя живота ти истински ад, ако продължаваш да ме тормозиш.

Той стисна устни и свъси вежди, както когато се чувстваше притиснат в ъгъла.

— Това е обществено заведение. Аз не съм направил нищо, просто влязох в едно обществено заведение. Имам правото да си поръчам едно питие на бара, ако ми се иска.

— Нямах правото да ме следиш и да застрашаваш прикритието ми в полицейско разследване. Ако прекрачиш границата, сутринта ще се обадя в кабинета на окръжния прокурор.

— Няма нужда. Хайде, Али, нямаше откъде да знам, че си тук по работа. Просто случайно минах и...

— Не ме лъжи. — Тя сви ръката си в юмрук, безпомощно я удари в собствената си глава и се извърна. — Не лъжи.

— Просто толкова ми липсваш. През цялото време мисля за теб. Нищо не мога да направя. Знам, че не трябваше да те следя. Нямах такава намерение. Просто се надявах да си поговорим. Хайде, любов

моя. — Денис я хвана за раменете и зарови лице в косите ѝ по начин, от който кожата ѝ настръхна. — Ако може само да си поговорим.

— Недей... Недей да ме докосваш. — Али изправи рамене и се опита да се отдръпне, ала той обви ръце около нея в собственически жест.

— Не се дърпай. Знаеш, че полудявам, когато си такава студена.

С два резки удара с крака си в гърлото му би могла да го просне. Не искаше да стига дотам.

— Денис, не ме карай да те наранявам. Просто ме остави на мира. Махни си ръцете от мен и ме остави на мира, иначе ще стане много по-лошо, отколкото вече е станало.

— Не. Ще стане по-добре. Кълна ти се, ще стане по-добре. Само ме приеми обратно и нещата ще бъдат както си бяха.

— Не, няма да бъдат. — Тя се стегна, готова да се отскубне от него. — Пусни ме.

Вратата на кухнята се отвори и оттам нахлу светлина.

— Бих ви препоръчал да направите това, което иска дамата — предупреди го Джона. — И то веднага.

Али затвори очи и през смущението почувства как в нея се надига гняв.

— Мога и сама да се оправя.

— Може би, но няма да се наложи. Това е моето заведение. Махнете си ръцете от нея.

— Ние имаме частен разговор. — Денис се обърна, ала я издърпа със себе си.

— Вече не. Влизай вътре, Али.

— Това не е твоя работа — повиши глас Денис. Тя и преди бе чувала този тенор. — Не се бъркай.

— Това не беше правилният отговор.

Джона пристъпи напред и Али се отскубна и застана между двамата мъже. В очите му имаше блясък, който я тревожеше, като светкавица върху лед.

— Недей. Моля те.

Не би се спрял пред гняв, нито пред заповед. Но молбата и умората в очите ѝ го спря.

— Влизай вътре — повтори той, ала този път тихо и сложи ръка на рамото ѝ.

— Така значи било. — Денис вдигна свитите си юмруци. — Няма никой друг. Така ми каза. Не, няма никой друг. Още една лъжа. Още една от твоите лъжи. През цялото време си спяла с него, нали? Лъжлива кучка.

Джона се стрелна като змия. Тя бе виждала улични битки, бе ги прекратявала, когато бе униформен полицаи. Сега успя само да изругае и да скочи напред, но Джона вече бе притиснал Денис до стената.

— Престани! — каза Али отново и го хвана за ръката да го издърпа. Със същия успех би могла да се опита да отместе планина.

Той ѝ хвърли един стоманен поглед.

— Не — произнесе го небрежно, сякаш сви рамене. После заби юмрук в корема на Денис. — Не обичам мъже, които тормозят жените или ги обиждат. — Гласът му оставаше студен и спокоен, докато нанасяше втория си удар. — Няма да го търпя в моето заведение. Разбра ли? — Пусна Денис, отстъпи крачка назад и Денис се свлече в краката му. — Мисля, че го е разбрал.

— Страхотно. Прекрасно. — Денис простена и Али притисна пръсти към очите си. — Ти току-що заби удар в корема на един заместник окръжен прокурор.

— И какво мислиш ти за това?

— Помогни ми да го вдигна.

— Не. — Преди да се бе опитала да издърпа Денис на крака, Джона я хвана за ръката. — Той сам се озова в тази ситуация, сам и ще излезе от нея.

— Не мога да го оставя тук, сгърчен като червей на тротоара.

— Той ще стане. Нали така, Денис? — Елегантен в безупречния си черен костюм, Джона приклепна до стенения Денис. — Ти ще станеш и ще си отидеш. И докато си жив, няма да идваш тук. Ще стоиш много далеч от Алисън. Всъщност, ако разбереш, че по някакво нещастно стечение на обстоятелствата дишаш един и същ въздух с нея, ще задържиш дъх и ще избягаш в обратна посока.

Денис с мъка се надигна на ръце и колене. В очите му напиреха сълзи, ала зад тях пулсираше гняв.

— Заповядай, вземи я. — Болезнено се изправи. — Тя ще те използва и ще те изхвърли. Както направи с мен. Заповядай, вземи я — повтори той и се отдалечи, накуцвайки.

— Изглежда, че сега си изцяло моя. — Джона изтупа ризата си, сякаш чистеше досадни пращинки. — Обаче ако ще започваш да ме използваш, предпочитам да го направим вътре.

— Не е смешно.

— Не е. — Той се вгледа в лицето ѝ, видя помръкналите ѝ очи и съжалението в тях. — Виждам, че не е. Извинявай. Защо не дойдеш за няколко минутки в моя кабинет, докато се успокоиш?

— Добре съм. — Но Али се извърна и измъкна шнолата от косите си, сякаш изведнъж се бе оказала много стегната. — Сега не ми се говори за това.

— Добре. — Джона сложи ръце на раменете ѝ и започна леко да я масажира, за да разсее напрежението. — Все едно, почини си една минутка.

— Мразя той да ме докосва и се чувствам гадно, че мразя. Не мисля, че това е застрашило прикритието ми.

— Не. Според Пит в заведението е влязъл някакъв глупак, ти си се ядосала и си го изхвърлила.

— Ако някой пита, аз ще се придържам близо до истината. Бивш приятел, който продължава да ме тормози.

— Тогава престани да се безпокоиш. — Джона я обърна към себе си. — И престани да се чувстваш виновна. Не можеш да бъдеш отговорна за чувствата на някой друг.

— Разбира се, че си отговорен, ако си допринесъл за тях. Както и да е. — Тя потупа ръката му на рамото си. — Благодаря. Щях да се справя и сама, но благодаря.

— Няма защо.

Не се сдържа, наведе се към нея и я привлече към себе си. Видя как клепките ѝ се притвориха, как устните ѝ се протегнаха към неговите. И бе на един дъх разстояние от нея, когато ги обля ярка светлина.

— О... извинявайте. — Френи стоеше в рамката на вратата на кухнята, хванала в едната си ръка запалка, а в другата цигара.

— Не. — Али се отскубна, бясна на себе си, че бе забравила какви са ѝ приоритетите. — Тъкмо се връщах. Вече закъснявам. — Хвърли един поглед към Джона и бързо влезе вътре.

Френи изчака вратата да се затвори след нея, после влезе вътре и се облегна на стената.

— Е... — каза тя.

— Е...

Френи издуха облак дим.

— Красива е.

— Да.

— И умна. Личи си.

— Да.

— Точно твоят тип.

Този път той наклони глава:

— Така ли мислиш?

— Разбира се. — Френи поднесе цигарата към устните си и връхчето ѝ проблесна в полумрака. — Класата си личи. Подхожда ти.

Притесняваше се да танцува около истината с един стар приятел, притесняваше се повече, отколкото бе очаквал.

— Ще видим колко си подхождаме.

Тя сви рамене. Ала вече бе видяла. Двамата си подхождаха като ключ и ключалка.

— Проблеми ли имаше с този костюмар?

Джона погледна към посоката, в която бе тръгнал Денис.

— Нищо особено. Един бивш, на който не му харесва да е бивш.

— И аз си помислих, че е нещо подобно. Е, ако има значение, аз я харесвам.

— Има значение, Френи. — Той се приближи до нея и я погали по бузата. — Ти имаш значение и винаги си имала.

ПЕТА ГЛАВА

Шест дни след обира у Чеймбърсови Али стоеше в кабинета на лейтенанта. За да спести време вече си бе облякла сервитьорската униформа, с която щеше да бъде вечерта. Значката ѝ бе в джоба на панталоните, а пистолетът бе привързан малко над глезена.

— Не сме успели да проследим и една открадната вещ. — Тя знаеше, че не това искаше да чуе той. — Няма новини от улицата. Дори бездънните извори на Хикмън са пресъхнали. Който и да дърпа конците на тази история, е умен, прикрит и търпелив.

— Вече цяла седмица си в „Блекхоук“.

— Да, сър. Не мога да ви кажа нищо повече, отколкото можех първия ден. От лентите от охранителната камера и собствените си наблюдения съм установила няколко постоянни посетители. Но никой не се откроява. Иначе прикритието ми е сигурно.

— За щастие. Затворете вратата, детектив.

Стомахът ѝ малко се сви, ала Али изпълни заповедта и двамата останаха в остъкления кабинет, отделени от шума в помещението зад прозрачната стена.

— По въпроса за Денис Овъртън.

Знаеше, че ще се стигне до това. След като бе направила оплакване до окръжния прокурор, бе неизбежно част от огъня да рикошира и върху нейната служба.

— Съжалявам за инцидента, лейтенант. Обаче начинът, по който се развиха нещата, в края на краищата затвърди прикритието ми.

— Не това ме тревожи. Защо досега не си съобщила за поведението му на окръжния прокурор? На мен?

И двамата чуха непроизнесеното „на баща ти“.

— Това беше мой личен проблем и, до последния инцидент, в личното ми време. Надявах се, че ще се справя с него, без да ангажирам моите началници или началниците на Денис.

Той разбираше отбранителната ѝ позиция, защото разбираше нея.

— Аз говорих с окръжния прокурор. В оплакването си ти съобщавах, че от първата седмица на април Овъртън те е тормозел с телефонни обаждания и тук, и в дома ти, досаждал ти е в апартамента ти и те е следял, когато си по служба и в свободното ти време.

— Не ми е пречил на работата... — започна тя и мъдро замълча, когато лейтенантът я погледна.

Киники остави на бюрото си копието от писменото ѝ оплакване и скръсти ръце върху него.

— Да осъществява контакт с теб въпреки заявеното ти несъгласие, когато си на работа, както и когато не си, означава да ти пречи. Не знаеше ли какво значи да се нарушават законите, детектив?

— Знаех, сър. Когато стана ясно, че субектът няма да престане да се държи по този начин и потенциално може да попречи на разследването, аз съобщих на неговите началници.

— Не си повдигнала обвинения срещу него.

— Не, сър.

— Както разбирам, не си поискала да бъде задържан.

— Вярвам, че е достатъчно смърянето от страна на началника му.

— Това ли е достатъчно или че Блекхоук го е проснал?

Али отвори уста и отново я затвори. Не бе споменавала пред окръжния прокурор тази част от инцидента.

— Овъртън твърди, че Блекхоук го е нападнал безпричинно, в изблик на ревност.

— О, за бога! — избухна тя, преди да успее да се овладее. Подръпна косите си и се овладя. — Това няма нищо общо с истината. Не съм влизала в подробности за инцидента, лейтенант. Не смятах, че е необходимо. Но ако Денис настоява да създава проблеми, ще напиша подробно оплакване.

— Направи го. Утре следобед искам копие от него на бюрото си.

— Той може да си загуби работата.

— Това твой проблем ли е?

— Не — въздъхна Али. — Не, сър. Лейтенант, ние с Денис ходихме три месеца. — Много ѝ бе неприятно да обсъжда личния си живот в кабинета на своя началник. — Ние бяхме... интимни за кратко време. Той започна да проявява... По дяволите. — Изостави официалния тон и се приближи към бюрото му. — Той започна да се

държи собственически, ревниво и нелогично. Ако закъснявах или трябваше да отменя срещата, ме обвиняваше, че съм с друг мъж. Нещата излязоха извън контрол и когато аз скъсах, Денис започна да идва или да се обажда с извинения и обещания да се промени. Когато не се съгласявах, той или ставаше гаден или се сриваше. Лейтенант, аз съм спала с него. Част от вината е моя.

Киники изчака малко и подръпна долната си устна, гледайки я.

— Това е едно от малкото глупави изказвания, които съм чувал от теб. Ако при теб дойде една потърпевша и ти опише същата ситуация, ще й кажеш ли, че вината е нейна? — Тя не отговори и той кимна: — И аз така си помислих. Ще следваш установения ред. Следвай го сега.

— Да, сър.

— Али... — Той я познаваше от петгодишна. Опитваше се да разделя професионалните от личните отношения толкова стриктно, колкото и тя. Ала имаше моменти... — Казала ли си на баща си за това?

— Не искам да го забърквам в тази история. При цялото си уважение, сър, бих предпочела да не обсъждате този въпрос с него.

— Това е твой избор. Погрешен, но твой. Ще се съглася, ако ми обещаеш, че ако Овъртън дори си поеме въздух на десет метра от теб, ще ми докладваш. — Устните ѝ трепнаха и той наклони глава. — Това смешно ли ти е?

— Не, сър. Да. — Тя изостави поведението като полицай към полицай. — Джона каза почти същото. Чичо Лу, мисля, че е много... сладко. По един мъжки начин, разбира се.

— Винаги си била цапната в устата. Изчезвай. И ми намери нещо за тези обири.

Тъй като повечето начинаещи сервитьорки не караха класни автомобили, Али паркираше на две преки и изминаваше пеша останалото разстояние до „Блекхоук“. Това ѝ даваше време да превключи, да оцени пролетта в Денвър. Винаги бе обичала града, начина, по който сградите и сребърните небостъргачи се издигаха в небето. Обичаше да гледа как зимно бялата планина се превръща в стоманеносива, изпъстрена със сняг и гора.

И макар да обичаше планината и да бе прекарала много чудесни дни във вилата на родителите си, предпочиташе да я гледа от улиците на града. На нейния град.

Нейният град бяха каубоите с протрити ботуши, които вървяха по същите улици като чиновниците с костюми от „Армани“. Нейният град бе град на добитък, търговия и нощен живот. Той бе див, покрит с тънък слой лак, но не опитомен.

Изтокът никога не би я привличал толкова.

А когато пролетта бе в разгара си, когато слънцето грееше върху заснежените върхове, които ограждаха Денвър, когато въздухът бе свеж и прозрачен, нямаше друго такова място на света.

Тя излезе от града и влезе в „Блекхоук“.

Джона бе на бара, на далечния му край и, небрежно облегат, пиеше, както Али знаеше, обичайната си газирана вода и слушаше как един редовен клиент се оплаква от проблемите си през деня.

Красивите му светлозелени очи я пронизаха в мига, в който влезе, останаха спокойни и не издадоха нищо.

Не я бе докосвал от онази нощ зад клуба и почти нищо не й бе казал. Така бе най-добре, повтаряше си тя. Ако човек смесва работата и секса, ще се изложи в едното и ще се опари от другото.

Ала й бе трудно да го вижда нощ след нощ, да остава достатъчно близко, за да поддържа илюзиите си и да не може да направи цяла крачка напред или назад.

И да го желае, както никога не бе желала някой друг.

Свали си якето и се зае за работа.

Убиваше го, сантиметър по сантиметър. Джона знаеше какво бе да желаеш една жена, от която кръвта ти да кипи и в главата ти да се въртят разни образи. Това бе нещо като глад, който бавно се надига в стомаха и го разяжда, докато не бъде удовлетворен.

Никоя друга жена не му бе причинявала болка.

Той носеше вкуса й в себе си. Не можеше да се отърси от него. Това само по себе си бе вбесяващо. То й даваше предимство, което никога не бе позволявал на никого. Фактът, че тя изглежда не го знаеше, не омаловажаваше слабостта му.

А когато си слаб, си уязвим.

Джона искаше разследването да свърши. Искаше тя да се върне в нейния си живот, в нейния си свят, за да може той да възстанови равновесието в своя.

После си спомняше как се бе взривила срещу него, как устните ѝ изгаряха под неговите, как пръстите ѝ се свиваха на юмруци в косите му. И започваше да се безпокои, че никога вече няма да се почувства здраво стъпил на земята.

— Добре че наблизко няма някое ченге.

Пръстите на Джона стиснаха силно чашата, но когато се обърна към Френи, очите му бяха спокойни.

— Какво?

Тя взе една бира, отвори я и я сервира.

— Един мъж може да го арестуват, задето гледа така някоя жена. Мисля, че се наричаше целенасочено или нещо подобно. Какво целиш, е съвсем ясно, поне когато тя не гледа към теб.

— Наистина ли? — И това, осъзна той, бе още една тревога. — Значи трябва повече да се наблюдавам.

— Тя доста наблюдава — измърмори Френи, когато Джона се отдалечи.

— На ума му има грижи — отбеляза Уил.

Той обичаше да идва в нейния край на бара, за да вдъхне аромата на косите ѝ или може би да успее да спечели от нея една усмивка.

— На ума му има жена. И съвсем не се чувства сигурен с нея. — Тя му намигна и му сипа едно безалкохолно питие, от което Уил в работно време пиеше литри.

— Жените никога не са тревожили човека.

— Тази го тревожи.

— Е... — Той отпи и огледа тълпата край бара. — Хубава е.

— Не е това. Външният вид е само на повърхността. Тази му е влязла под кожата.

— Мислиш ли? — Уил подръпна късата си брада. Той не разбираше жените и нямаше претенции да ги разбира. За него те бяха просто невероятни същества с изумителна сила и прекрасни форми.

— Не мисля, знам. — Френи го потупа по ръката и сърцето му запърха в гърлото.

— Два коктейла „Маргарита“, с лед и сол, две наливни бири и сода с лимон. — Джан остави таблата си и закачливо погъделичка Уил

по рамото. — Здравсти, голямо момче!

— Здравсти, Джан. — Уил се изчерви. Винаги се изчервяваше. — По-добре да пообиколя клуба. — Бързо се отдалечи.

Френи поклати глава:

— Не бива така да го дразниш.

— Не мога да се въздържа. Толкова е сладък. — Тя отметна назад косата си. — Слушай, тази вечер има купон. Като затворим, отивам там. Искаш ли да дойдеш с мен?

— След като затворим, аз ще си бъда у дома, в малкото си легълце, и ще сънувам Брад Пит.

— Сънищата доникъде няма да те доведат.

— Аз ли не знам — измърмори Френи и включи шейкър.

Алисън носеше пълна табла с празни чинии, а в тефтера, пъхнат в престилката ѝ, бяха записани поръчките за две маси. Само половин час след началото на смяната, помисли си. Ноцта щеше да е дълга. По-дълга, разбра тя, когато забеляза, че Джона идва към нея.

— Алисън, искам да говоря с теб. — *За нещо, за каквото и да е. Само пет минути насаме с теб. За съжаление.* — Би ли се качила в кабинета ми по време на почивката си?

— Някакъв проблем ли има?

— Не — излъга той. — Няма никакъв проблем.

— Добре, но кажи на Уил. Той брани пещерата ти като вълк.

— Вземи си почивката сега. Ела с мен.

— Не мога, чакат ме жадни хора. Ала ако е нещо важно, ще се измъкна веднага щом мога. — Тя бързо се отдалечи, защото бе доловила онази жаравата зад думите му, която ѝ казваше, че това, което иска Джона, няма нищо общо с работата.

Спря на мястото си до Пит и си заповяда да се овладее. Тъй като той забавляваше трима от седналите на високите столове с някакъв дълъг и сложен виц, Али използва времето да отпусне крака и да огледа масите и бара.

Една двойка на по около двадесет и няколко години, които изглеждаха в разгара на спор. Трима чиновници с разхлабени вратовръзки, обсъждащи бейзбола. Флирт в начален етап между една

сама жена и по-добре изглеждащия от двама мъже на бара. Много погледи и усмивки.

Още двама на една от масите, които се смееха на някаква своя си шега, хванати за ръце и флиртуващи, въпреки че на ръцете им имаше венчални халки. Женени, щастливи и финансово обезпечени, ако можеше да се съди по скъпата чанта, праметната през облегалката на стола на жената и обувките в същия стил.

На съседната маса друга двойка водеше спокоен разговор, който изглежда доставяше удоволствие и на двамата. Тук също имаше интимност, забеляза тя. Езикът на тялото, жестовете, усмихващите се погледи над глътки вино.

Али завиждаше на това може би спокойно удоволствие да има някой, който би седял от другата страна на масата в едно претъпкано заведение и би гледал само нея, би се интересувал от това, което тя казва, и от онова, което няма нужда да казва.

Това го имаше и между нейните родители, този естествен ритъм, това уважение, което придаваше реални измерения на любовта и привличането.

Ако бе толкова прекрасно да се наблюдава такова нещо, мислеше Али, колко ли по-прекрасно би било да се преживява?

Докато мислеше за това, чу как избухна смях след края на вица на Пит. Даде поръчката си, като слушаше разсеяно в бърбенето около себе си и непрекъснато оглеждаше движенията и лицата.

Видя как двойката, която се държеше за ръце, направи знак на Джан и жената посочи нещо в менюто, когато сервитьорката се приближи към масата да вземе поръчката им. Джан се наведе, прикри устата си с ръка, завъртя очи и жената се разсмя.

— Колкото по-горещо, толкова по-добре — заяви тя. — Масата ни в клуба е запазена чак за осем, така че ще имаме много време да се охладим.

Когато Джан си записа поръчката и се отдалечи, Али се усети, че се усмихва на начина, по който мъжът поднесе ръката на жената към устните си и я ухапа по кокалчетата на пръстите.

Ако не бе този пристъп на завист, който привличаше вниманието ѝ към тях, можеше и да не забележи. И сега ѝ отне няколко секунди, за да осъзнае, че картината се бе променила.

Чантата на жената все още висеше на облегалката на стола ѝ, но под различен ъгъл, а ципът на външния джоб не бе докрай затворен.

Али застана нащрек и първата ѝ мисъл бе да се съсредоточи върху Джан. И тогава го видя. Втората жена, седнала с гръб към първата, все още се усмихваше на своя компаньон, докато под масата, ловко и без да бърза, пусна връзка ключове в чантата, която държеше в скута си.

Бинго.

— На луната ли отиде, Али? — Пит я потупа с пръст по рамото. — Не вярвам някой там да чака водка и тоник.

— Не, тук съм.

Жената се изправи и пъкна чантата си под мишница. Али вдигна таблата си.

Метър и шестдесет и пет, оцени тя. Към петдесет и пет килограма. Кестенява коса, кафяви очи. Към четиридесетте, с матова кожа и силни черти. И точно в момента се запътваше към дамската тоалетна.

За да не наруши прикритието си, Али бързо влезе в клуба, забеляза Уил и пъкна таблата в ръцете му.

— Извинявай, на осма маса чакат тази поръчка. Кажи на Дждона, че трябва да говоря с него. Имам да свърша нещо.

— Но...

— Трябва да свърша нещо — повтори тя и бързо тръгна към тоалетната.

Вътре огледа вратите и зад една от тях видя обувките, които търсеше. Сега жената вземаше восъчен отпечатък от ключовете, заключи Али и се обърна към един от умивалниците. Пусна водата, наблюдавайки обувките. Щеше да отнеме само няколко минути, ала ѝ трябваше спокойствие. Доволна излезе.

— Али? Масите се пълнят. Къде е таблата ти?

— Извинявай... — усмихна се тя умолително на Бет. — Малка непредвидена случка. Ще побързам.

Али улови погледа на един от членовете на своя екип и спря до масата му.

— Бяла жена, малко под четиридесет години. Кестенява, кафяви очи. След минута ще излезе от тоалетната. Тъмносиньо сако и панталон. Седи в бара с бял мъж, малко над четиридесетте, посребрена

коса, сини очи, зелен пуловер. Дръжте ги под око, но не се намесвайте. Според плана.

Върна се в бара да вземе още една табла. Мъжът със зеления пуловер плащаше сметката. Изглеждаше спокоен, ала Али забеляза, че погледна часовника си и насочи очи към дамската тоалетна.

Жената се върна, но вместо да седне, застана между масите и се наведе да вземе късата черна пелерина, която бе преметнала през стола. За секунда тялото ѝ закри погледа, после се изправи, усмихна се на спътника си и му подаде пелерината.

Ловки ръце, забеляза Али. Много ловки.

Когато Джона се появи иззад ъгъла на бара, тя наклони глава и погледът ѝ се насочи към двамата, които се приготвяха да тръгват, после обратно към него.

Непринудено се приближи и плъзна ръка по рамото му.

— Имам двама полицаи, които ще ги проследят. Искаме да ги оставим да изпълнят плана си докрай. Ще им дадем малко време, преди да предупредя жертвите. Тогава ще имам нужда от твоя кабинет.

— Добре.

— Нещата тук трябва да вървят както обикновено. Ако си наблизко, ще ти съобщя кога ще действам. Можеш да кажеш на Бет, че ти трябвам за нещо, за да поеме тя моите маси. Не искам да се вдига шум.

— Само ми дай знак. Аз ще имам грижата.

— Кажи ми кода на твоя асансьор, в случай че трябва да ги кача горе без теб. — Али наклони глава към него.

— Две, седем... — Джона се наведе и докосна устни до нейните. — Пет, осем, пет. Разбра ли?

— Да, разбрах. Гледай да отвлечеш вниманието от мен, докато извеждам жертвите от бара.

Кипеше от енергия, ала умът ѝ бе хладен. Тя изчака петнадесет минути. Когато жената стана да отиде до тоалетната, Али се вмъкна след нея.

— Извинете ме. — След бърза проверка на кабинките тя извади значката си. — Аз съм детектив Флечър от полицейското управление на Денвър.

Жената инстинктивно отстъпи крачка назад.

— Какво има?

— Имам нужда от вашата помощ за едно разследване. Искам да говоря с вас и с вашия съпруг. Бихте ли дошли с мен?

— Нищо не съм направила.

— Не, госпожо. Всичко ще ви обясня. Горе има кабинет. Може ли да се качим там колкото е възможно по-спокойно? Бих ви била много благодарна за помощта.

— Никъде не отивам без Дон.

— Аз ще доведа съпруга ви. Моля ви, излезте оттук, завийте наляво и ме чакайте в коридора.

— Искам да знам за какво е всичко това.

— Ще обясня и на двама ви. — Али хвана жената за ръката да я накара да побърза. — Моля ви. Ще ви отнема само няколко минути.

— Не искам никакви неприятности.

— Моля, почакайте тук. Аз ще доведа съпруга ви. — Тъй като не вярваше на жената да стои кротко за дълго, Али бързо се приближи към масата на семейството и прибра празните чаши. — Господине? Жена ви е отзад. Помоли да дойдете за минутка.

— Разбира се. Тя добре ли е?

— Съвсем. — Отиде до бара да остави чашите и бързо се върна в коридора. — Детектив Флечър — представи се Али и бързо показва значката си на мъжа. — Трябва да говоря насаме с вас и съпругата ви. — Вече набираше кода.

— Не иска да каже за какво става дума. Дон, не разбирам защо...

— Много съм ви благодарна за съдействието — повтори тя и само дето не ги напъха в асансьора.

— Не ми е приятно полицията да ме тормози — заяви нервно жената.

— Лин, успокой се. Всичко е наред.

— Извинете, че съм така безцеремонна. — Али влезе в кабинета на Джона и посочи към фотьойлите. — Седнете, ще ви обясня.

Лин скръсти ръце.

— Не искам да сядам.

Както искаш, сестро, помисли Али.

— Аз разследвам серия от обири, извършени в Денвър и околностите му през последните няколко седмици.

— Ние на обирджии ли ви приличаме? — изсумтя жената.

— Не, госпожо. Вие приличате на симпатично, добре осигурено семейство от висшето общество. Което досега е било основната мишена на тази банда от крадци. А преди по-малко от двадесет минути една жена, за която подозираме, че е част от същата банда, измъкна ключовете ви от чантата.

— Това е невъзможно. Чантата ми през цялото време си беше у мен. — Сякаш за да го докаже, тя понечи да разкопчае ципа.

Али бързо хвана китката ѝ.

— Моля, не пипайте ключовете си.

— Как мога да ги пипам, ако ги няма? — възрази жената.

— Лин, замълчи. — Мъжът стисна рамото на съпругата си. — Продължавайте. Какво става? — попита той Али.

— Смятаме, че от ключовете се правят отпечатъци, после се връщат на мястото им и жертвата нищо не усеща. После влизат в къщата им и ги обират. Искаме да не позволим това да се случи и на вас. Сега седнете. — В гласа ѝ прозвучаха властни нотки. Видимо потресена, жената се отпусна в един фотьойл. — Бихте ли ми казали имената си?

— Дон и Лин... господин и госпожа Барнс.

— Господин Барнс, бихте ли ми дали адреса си?

Той преглътна, седна на облегалката на фотьойла на жена си и го продиктува. Али записа.

— Искате да кажете, че сега в къщата ни има някой? Че точно в момента ни обират?

— Не вярвам да се движат толкова бързо. — Али наум пресмяташе времето, необходимо да се стигне с кола дотам. — Има ли сега някой във вашата къща?

— Не, само ние живеем там. Господи... — Барнс прокара ръка през косата си. — Господи, това е невероятно.

— Ще съобщя адреса ви, за да организирам засадата. Извинете за секунда. — Тя вдигна слушалката и в този момент вратата на асансьора се отвори и в стаята влезе Джона. — Тук всичко е наред.

— Сигурен съм. Господин и госпожа...?

— Барнс — отговори мъжът. — Дон и Лин Барнс.

— Дон, мога ли да предложа на вас и на съпругата ви по едно питие? Разбирам, че това за вас е много неприятно и разстройващо.

— Мисля, че бих пийнал нещо. Един хубав силен бърбън.

— Не мога да ви осъждам. А Лин?

— Аз... — Тя вдигна ръка и отново я отпусна. — Аз просто не мога... Не разбирам.

— Може би малко бренди. — Джона се обърна и отвори една вратичка в стената, зад която се видя малко и добре заредено барче. — Можете да се оставите в способните ръце на детектив Флечър — продължи той, докато избираше бутилките и чашите. — А междувременно ние ще се опитаме да ви създадем всички възможни удобства.

— Благодаря. — Лин пое брендите от него. — Много ви благодаря.

— Господин Барнс... — Малко изненадана колко лесно ги бе успокоил Джона, Али отново привлече вниманието на мъжа. — В момента към вашата къща са се насочили полицейски отряди. Можете ли да ми опишете къщата — разположението, вратите, прозорците?

— Разбира се! — Той се засмя малко нервно. — По дяволите, та аз съм архитект. — Даде й ясно описание, което Али предаде на отряда, преди да разпредели местата, на които да организират засадата.

— Имате ли резервация за вечеря? — попита тя.

— Да, за осем часа. Голяма вечер — каза Барнс с кисела усмивка. Али погледна часовника си.

— Те ще мислят, че имат много време. — Искаше да ги накара да слязат долу, да довършат прекарването си на бара, после да отидат да вечерят и да създават впечатление, че всичко е нормално. Един поглед към лицето на жената й показа, че това бе невъзможно. — Госпожо Барнс, Лин... — Заобиколи бюрото и приседна на ръба му. — Ние ще спрем тези хора. Те няма да вземат вашите вещи, няма да повредят къщата ви. Но искам да ми помогнете. Искам вие и съпругът ви да се върнете долу и да се държите, сякаш нищо не се е случило. Ако издържите още един час, мисля, че ще уредим нещата.

— Искам да си отида у дома.

— Ще ви закараме там. Дайте ми още един час. Възможно е някой от групата да има задачата да ви наблюдава. Вече двадесет минути ви няма на масата. Можем да покрием това, ала не можем да покрием още един час. Не искаме да ги подплашим.

— Ако се подплашат, няма да оберат нашата къща.

— Да, просто следващия път ще оберат някоя друга къща.

— Дайте ми една минутка с нея, а? — Барнс се изправи и хвана ръцете на жена си. — Хайде, Лин. По дяволите, та това е приключение. Години наред ще си го спомняме и разказваме. Хайде, да вървим, да слезем долу и просто да се напием.

— Джона, иди с тях. А, и споменете, че тези... Как бяха, „диви криле“, не са ви понесли. Сега сте съвсем добре, но ви е станало малко лошо. Заведението ще поеме сметката ви на бара, нали?

— Естествено. — Джона протегна ръка на Лин да ѝ помогне да стане. — И вечерята. Ще ви заведе долу. Просто е трябвало да си глътнете малко въздух и аз съм ви поканил със съпруга ви в моя кабинет, докато се почувствате по-добре. Става ли? — Обърна се той към Али и натисна бутона на асансьора.

— Идеално. Аз трябва да завъртя още два телефона и слизам. Ще трябва да се измъкна преди края на смяната. Случило се е нещо вкъщи.

— Късмет — пожела ѝ Джона и отведе семейство Барнс.

Али взе ключа от Джона и отиде в стаята за персонала да си прибере чантата. После веднага изтича навън, като само махна с ръка на Френи, която извика след нея.

Вярваше на Джона, че ще отговори на всякакви въпроси. Никой не би могъл да го стори по-добре, мислеше тя, докато тичаше към колата си. Една дума, едно свиване на рамене, и толкова. Никой не би разпитвал човек като Джона Блекхоук.

Трябваше да стигне до северното предградие, преди всичко да се е объркало.

Отначало реши, че ѝ се привижда. Ала нощта бе ясна и студена, а зрението ѝ отлично. Не можеше да е сбъркала, наистина и четирите ѝ гуми бяха спукани.

Изруга и ядосано изрита обезобразеното колело. Най-подходящият момент, помисли Али, за Денис Овъртън да прояви гадния си характер. Бръкна в чантата си, извади мобилния телефон и повика радиокола.

Загубено време — това бе всичко, което можа да помисли. Две минути, пет минути се изнизваха, докато тя крачеше по тротоара и чакаше. Когато полицейската кола спря, бе стиснала зъби и извадила значката си.

— Проблеми ли имате, детектив?

— Да. Включете сирените и карайте на север по шосе двадесет и пет. Ще ви кажа кога да ги изключите. — Али се настани на задната седалка между двама униформени полицаи. Ръцете я сърбяха да сграбчи волана и да натисне газта. — Ще ви обясня. — Извади от чантата си пистолета и в същия миг се почувства по-добре. — Обадете се за влекач, а? Не искам да оставям колата си така на улицата.

— Жалко, хубава кола.

— Аха. — Тя забрави за нея в момента, в който с вой се понесоха по междуградското шосе.

На една пресечка от къщата на Барнс изскочи от колата и налетя на Хикмън.

— Казвай какво става!

— Не бързаха да дойдат тук. Балу и Диц бяха първите, които ги проследиха, и казаха, че са карали като примерни граждани, не са превишавали разрешената скорост, давали са мигач на завоите. Жената е била предпазлива, обадила се е по мобилния си телефон. Когато излязоха на шосе тридесет и шест, следенето поех аз. Спряха да заредят и жената се качи отзад. Карат хубав микробус. Тя правеше нещо там отзад, но не можах да се приближа достатъчно, за да видя.

— Правела е ключовете. Обзалагам се на двуседмичната ти заплата, че в микробуса имат ключарска работилница.

— Приличам ли ти на човек, който се хваща на губещи басове?
— Той огледа притихналата улица. — Както и да е, тук имаше една група, която чакаше. Заподозрените са били забелязани да паркират микробуса на една пряка от адреса на жертвите. Минали са по улицата, стигнали са до вратата и са я отключили, сякаш къщата е тяхна.

— Барнс каза, че имат охранителна система.

— Алармата не се включи. Вътре са вече от десет минути. Лейтенантът те чака. Районът е блокиран, къщата е обградена.

— Тогава да се размърдаме и стига сме говорили.

Хикмън се засмя и ѝ подаде един радиотелефон.

— Мятай се на седлото!

— Господи, обичам каубойски приказки.

Движеха се бързо и без да вдигат шум. Али забеляза полицаите, разположени на улицата зад дърветата, в сенките, в колите.

— Радвам се, че успя да дойдеш на партито, детектив. — Киники кимна към къщата: — Куражлии са, а?

Лампите бяха запалени, прозорците на първия и втория етаж уютно светеха. Али видя бледа сянка под долния прозорец.

— Диц и Балу покриват отзад. Обградени сме ги. Какъв е твоят план?

Али бръкна в джоба си и извади ключовете.

— Приближаваме се от всички страни и влизаме отпред. Докато се придвижваме, една от радиоколите да препречи входната алея. Да блокираме този път.

— Давай заповед.

Тя вдигна радиостанцията да разпредели позициите и да даде нареждания. И в този момент адът се разтвори.

Три изстрела раздраха въздуха, ответният огън се сля с ехото. Докато Али вадеше пистолета си, чу викове по радиостанцията:

— Диц е ранен! Ранен полицаи! Стрелецът е бял, насочва се на изток пеша. Ранен полицаи!

От всички страни към къщата се втурнаха полицаи. Али стигна първа до вратата и влезе приведена. Кръвта бучеше в ушите ѝ. Хикмън бе зад гърба ѝ и по неин сигнал пое по стълбите, а тя зави надясно.

Някой крещеше. Чуваше се като през мъгла. Лампите блестяха.

Къщата се разтвори като ветрило. Али събщи описанието, което ѝ бе дал Барнс, и тя и останалата част от отряда се разпръснаха. На всяка врата беше първа, обхождаше стаята с пистолета си, както бе учена.

Отвън се чуха още приглушени изстрели. Али се обърна натам и видя, че плъзгащата се врата на помещение, което приличаше на малък солариум, не бе съвсем затворена.

Долови аромат, много женски, и, следвайки инстинкта си, обърна гръб на изстрелите и се втурна към вратата. Видя как жената, само като силует, тича с всички сили към един ред декоративни дървета.

— Полиция! Спрете на място!

Десетки пъти щеше да се връща пред очите ѝ. Жената продължи да тича. С изваден пистолет Али хукна след нея, като крещеше предупредително и викаше в радиостанцията в ръката си съобщения — за местоположението си и ситуацията.

Чу зад себе си викове и стъпки от тичащи крака.

Щяха да пресекат пътя ѝ, помисли Али. Щяха да пресекат пътя ѝ още преди да бе стигнала до двуметровата ограда.

Нямаше къде да избяга.

Набра преднина. Долавяше във въздуха и парфюма, и паническата пот на жената. Лунната светлина изтръгна от сенките тъмната къса коса и късата черна пелерина.

И когато жената се обърна, както бягаше, светлината се отрази от хромирания револвер в ръката ѝ.

Али я видя как го вдигна и, сякаш не се отнасяше за нея, с изненада усети топлината на куршума, който прелетя край главата ѝ.

— Хвърлете оръжието! Веднага!

И когато жената се завъртя и пистолетът подскочи в ръката ѝ, Али стреля.

Видя я как залитна, чу я как ахна и чу как пистолетът тупна на земята. Но това, което щеше да си спомня, това, което щеше като киселина да разяжда съзнанието ѝ, бе тъмното кърваво петно между гърдите на жената.

Само вкорененото до мозъка на костите обучение я накара да изтича и да настъпи с крак пистолета.

— Заподозряната е ранена — съобщи тя в радиостанцията си и приклепна да провери пулса. Гласът ѝ не трепереше, тя също. Не още.

Пръв до нея стигна Хикмън. Али чу гласа му като през пелена. Главата ѝ бе пълна със звуци.

— Ранена ли си? Али, ранена ли си?

Ръцете му вече я обхождаха, смъкваха якето ѝ.

— Повикайте линейка. — Устните ѝ бяха вдървени. Тя натисна с две ръце раната на жената.

— Линейката идва. Ела, стани.

— Трябва да се превърже. Трябва да дойде линейка.

— Али... — Хикмън прибра пистолета си в кобура. — Нищо не можеш да направиш за нея. Тя е мъртва.

Али не си позволи да ѝ стане лошо. Насили се да се държи и да гледа как качват ранения полицаи и партньора на жената в линейките. Насили се да гледа как опаковат жената в плътен черен чувал.

— Детектив Флечър...

И се насили да се обърне и да погледне в очите своя лейтенант.

— Сър, можете ли да ми кажете какво е състоянието на Диц?

— Тръгвам към болницата. Ще знаем повече по-късно.

Тя изтри уста с опакото на ръката си.

— Заподозреният?

— Лекарите от Бърза помощ казват, че ще оживее. Ще минат поне два часа, преди да можем да го разпитаме.

— Аз... Ще ми бъде ли позволено да присъствам на разпита?

— Това продължава да бъде твой случай. — Той я хвана за ръката и я издърпа настрани. — Али, чуй ме. Знам как се чувстваш. Задай си въпроса, още в момента, дали би могла да постъпиш по друг начин.

— Не знам.

— Хикмън беше зад теб, а Карсън идваше отляво. Още не съм говорила с нея, ала според доклада на Хикмън ти си се представила и си й заповядала да спре. Тя се обърнала и стреляла. Ти си й заповядала да хвърли оръжието, а тя се готвела отново да стреля. Не си имала избор. Това очаквам да чуя от теб утре по време на стандартното следствие. Искаш ли да се обадя на баща ти?

— Не, моля ви. Ще говоря с него утре, след като мине следствието.

— Тогава си върви у дома и си почини. Ще ти съобщя какво става с Диц.

— Сър, ако не съм уволнена, бих предпочела да отида в болницата. Да съм близо до Диц, да съм на разположение, когато можем да разпитаме заподозрения.

Би било по-добре за нея да направи това, което следва, помисли той.

— Можеш да се качиш в колата при мен.

ШЕСТА ГЛАВА

Паниката бе като животно, впило се в гърлото му. Той никога досега не бе изпитвал нещо такова. Джона си казваше, че просто не може да понася болници. Винаги ги бе мразил. Миризмата им му напомняше за последните ужасни месеци от живота на баща му и го караше болезнено да усеща, че един завой тук или там в различна посока би могъл да го насочи към същата съдба, която бе постигнала баща му на петдесетгодишна възраст.

Неговият човек го бе уверил, че Али не е ранена. Но всичко, което знаеше той, бе, че нещо ужасно лошо се бе случило по време на престрелката и сега тя бе в болницата. Това бе достатъчно, за да тръгне веднага натам. Просто за да види лично, така мислеше.

Намери я срутена в един фотьойл в коридора пред интензивното отделение. Паниката, впила се в гърлото му, се отпусна.

Бе разпуснала косите си. Джона вече знаеше, че Али го прави, когато бе напрегната или уморена. Златистата им пелена ѝ се спускаше върху лицето ѝ и го скриваше. Ала уморената поза, сплетените върху коленете ѝ пръсти му подсказваха какво може да очаква.

Той се приближи към нея, приклепна и, както бе очаквал, видя бледата ѝ кожа и измъчените ѝ очи.

— Здравсти. — Поддаде се на потребността да хване ръцете ѝ. — Тежък ден?

— Доста тежък. — Сякаш жиците в мозъка ѝ се бяха преплели. Дори не ѝ мина през ума да се зачуди защо Джона бе тук. — Един от моя отряд е в критично състояние. Не се знае дали ще оживее до сутринта.

— Съжалявам.

— Да, аз също. Лекарите не ни позволяват да говорим с кучия син, който го простреля. Заподозрян мъж, идентифициран като Ричард Фрикс. Спи си приятно, упоен от конска доза успокоителни, докато Диц се бори за живота си, а жена му долу в църквата се моли за него. — Искаше ѝ се да затвори очи, да потъне в тъмнината, но ги държеше

отворени и насочени към него. — Отгоре на всичко тази вечер убих една жена. С един изстрел право в сърцето. Като мишена на тренировка.

Ръцете ѝ потрепериха под неговите и се свиха в юмруци.

— Да, доста тежък ден. Ела.

— Къде?

— Вкъщи, ще те закарам у вас. — Тя го погледна неразбиращо и Джона я издърпа да стане. Беше лека като перце, ръцете ѝ бяха чупливи като стъкло. — Нищо не можеш да направиш тук, Али.

Тя затвори очи и мъчително пое дъх.

— И Хикмън така ми каза на местопрестъплението. Нищо не можеш да направиш. Май и двамата сте прави. — Остави се да я отведе до асансьора. Нямаше смисъл да остава тук, нямаше смисъл да се преструва, че иска да бъде сама. — Ще съм ти благодарна, ако ме закараш до нас.

— Имаш го.

Не, помисли Али, нямаше смисъл да спори или да се дърпа от ръката, която той обви около кръста ѝ в знак на подкрепа.

— Откъде разбра, че съм тук?

— Един полицаи дойде да отведе семейство Барнс у тях. От него измъкнах достатъчно, за да разбера, че има проблеми и къде си ти. Защо баща ти не е с теб?

— Той не знае. Сутринта ще му кажа.

— Какво, по дяволите, ти става?

Тя премигна, сякаш изведнъж от тъмното влизаше в ярко осветена стая.

— Моля?

Джона я измъкна от асансьора и я поведе през фоайето на болницата.

— Искаш той да научи за това от някой друг? Да не чуе гласа ти, да не те чуе как му казваш, че не си ранена? Какво си мислиш?

— Аз... Аз не мислех. Прав си. — Зарови се в чантата си за мобилния телефон. — Трябва ми една минутка. Само една минутка. — Влезе в колата, успокои се, успокои дишането си. — Добре — измърмори на себе си, докато Джона палеше колата. Набра номера, изчака иззвъняването и чу гласа на майка си. — Мамо... — Гласът ѝ прекъсна. Али сложи ръка върху слушалката, докато бе сигурна, че ще

може да говори нормално. — Аз съм добре. Всичко при вас наред ли е? А-ха. Слушай, сега съм на път към вкъщи и трябва да поговоря с татко за минутка. Да, точно така, полицейски приказки. Благодаря.

Сега вече си позволи да затвори очи, докато слушаше как майка ѝ го вика, слушаше смеха на двамата, докато гласът на баща ѝ прозвуча в слушалката:

— Али? Какво става?

— Татко... — Гласът ѝ искаше да прекъсне, ала тя не му позволи. — Не говори нищо, за да не разстроиш мама.

Последва пауза.

— Добре.

— Аз съм добре. Не съм ранена и съм на път за вкъщи. Тази вечер се случи нещо и нещата се объркаха. Тъъ, един от екипа е ранен и е в болница. И един от заподозрените е там. И за двамата ще знаем повече утре.

— Ти добре ли си? Алисън?

— Да, аз не съм ранена. Татко... Татко, наложи се да стрелям. Те бяха въоръжени. И двамата заподозрени бяха заподозрени и откриха огън. Тя не искаше... Аз я убих.

— Идвам след десет минути.

— Не, моля те. Остани с мама. Ще трябва да ѝ кажеш и тя ще се разстрои. Аз имам нужда да... Просто имам нужда да си отида у дома и... Утре, а? Сега съм толкова уморена.

— Ако така искаш.

— Да. Добре съм, честна дума.

— Али, кой е ранен?

— Диц. Лен Диц. — Али вдигна свободната си ръка и притисна пръсти към устните си. Сега вече не бяха вдървени, бяха меки. Болезнено меки. — Той е в критично състояние. Лейтенантът е още в болницата.

— Ще се свържа с него. Опитай се да поспиш. Но ако размислиш, позвъни, по което и да е време. Мога да дойда. И двамата можем.

— Знам. Ще ви се обадя сутринта. Мисля, че сутринта ще бъде по-лесно. Обичам ви.

Прекъсна връзката и пусна телефона в чантата си. Отвори очи и видя, че вече са пред нейния апартамент.

— Май не мога да си събера мислите. Кое време е?

— Няма значение. Дай ми ключа си.

— А, да, традиционалист. — Тя се зарови в чантата си, без да усеща, че с другата си ръка се бе вкопчила в него като удавник за сламка. — Сега остава да ми подариш и цветя. — Мина през фоайето и се насочи към асансьора. — Май трябваше да направя нещо, ала не мога да си спомня какво беше. Нещо трябваше да направя. Ние я идентифицирахме. Във всеки случай, тя имаше лична карта. Мадлин Фрикс. Мадлин Елън Фрикс — измърмори Али и като в полусън излезе от асансьора. — На тридесет и седем години. Има адресна регистрация в... Енгълуд. Някой я проверява. Би трябвало аз да я проверя.

Джона отключи вратата и я вкара вътре.

— Седни, Али.

— Да, може да седна. — Тя огледа с невиждащ поглед хола. Всичко бе както го бе оставила сутринта. Нищо не се бе променило. Защо ѝ се струваше, че нищо не бе същото?

Джона разреши проблема, като я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята.

— Къде отиваме?

— Ти отиваш да си легнеш. Имаш ли тук нещо за пиене?

— Нещо.

— Добре, отивам да намеря нещо. — Той я положи на леглото.

— Аз ще се оправя.

— Точно така. — Остави я, за да разрови из кухнята. В тесния бюфет намери неотворена бутилка бренди. Разви капачката и наля три пръста. Когато отнесе чашката в спалнята, Али седеше на леглото, вдигнала крака към гърдите си и обвила ръце около коленете.

— Треса се. — Лицето ѝ бе притиснато към коленете. — Ако имах какво да правя, нямаше да се треса.

— Ето какво трябва да направиш. — Джона седна на леглото и повдигна брадичката ѝ. — Изпий това.

Поднесе чашата към устните ѝ и тя послушно изпи първата глътка, закашля се и отвърна глава.

— Мразя бренди. Това някой ми го подари за миналата Коледа, господ знае защо. Исках да... — Гласът ѝ угасна и Али започна да се тресе.

— Пийни още. Хайде, Флечър, изпий си лекарството.

Не ѝ даваше друг избор, освен да преглътне следващата глътка. Очите ѝ овлажняха и по страните ѝ се появи цвят.

— Бяхме обградили къщата, бяхме поставили кордон в радиус от три преки. Нямаше да могат да минат. Нямаше къде да избягат.

Трябваше да го изприказва. Той остави брентито настрана.

— Обаче те въпреки това бягаха.

— Точно щяхме да влезем, и той... Фрикс... Той излезе отзад, вече стреляше. Простреля Диц с два куршума. Някои от нас тръгнаха към задната част, от двете страни, някои отпред. Аз влязох първа, Хикмън беше зад мен. Разгърнахме се, започнахме да проверяваме. —
Още го виждаше пред очите си. Вървяха бързо и сигурно, лампите светеха ярко. — Чувах отвън още изстрели и викове. Щях да се върна, мислех, че и двамата са извън къщата и бягат... Че са заедно. Обаче видях... Имаше нещо като солариум и плъзгащата се врата, която водеше навън, не беше затворена, не докрай. Видях я още щом излязох. Бягаше в обратна посока, предполагам, за да ни разделят. Извиках, казах ѝ да спре. Хукнах след нея и тя стреля напосоки. Заповядах ѝ да спре, да хвърли оръжието. Не виждах какъв избор има. Къде, по дяволите, можеше да отиде? Обаче тя се извъртя... Извъртя се — повтори Али. — Луната грееше много ярко и светеше в лицето ѝ, очите ѝ, отразяваше се от пистолета ѝ.

— Имала ли си избор?

Устните ѝ затрепериха.

— Не. Съзнателно, това ми е съвсем ясно. Вече десет пъти го преповторих, стъпка по стъпка. Обаче никой не те подготвя какво значи това. Не може. Никой не може да ти каже как се чувстваш. — Първата сълза се изтърколи и тя ядосано я изтри. — Дори не знам за какво плача. Нито за кого.

— Няма значение. — Джона обви ръце около нея, придърпа главата ѝ на рамото си и я прегърна, докато Али плачеше.

А докато тя плачеше, той си припомни какво му бе казала.

Изстрел напосоки, така каза, почти без да обръща внимание на факта, че някой се бе опитал да я убие. И въпреки това плачеше, защото не бе имала друг изход, освен да отнеме човешки живот.

Ченгета. Опря буза на косата ѝ. Никога не бе разбираал ченгетата.

Али спа два часа, потъна в забвението като камък във вода и остана на дъното. Когато се събуди, се бе притиснала към него в тъмното.

За момент остана да лежи неподвижно, за да се ориентира. Сърцето му биеше силно и равномерно под дланта ѝ. Отвори очи и докато съзнанието ѝ се проясняваше, направи мисловна проверка. Имаше слабо главоболие, но нищо сериозно — просто остатък от плача. По-силно бе чувството на неудобство, ала и това можеше да преживее.

Размърда пръстите на краката си и откри, че бе боса. Кобурът на глезена ѝ също го нямаше.

Както и под мишницата, осъзна тя.

Бе я разоръжил, и то не само по един начин. Бе си изплакала историята, бе ревала на рамото му, а сега лежеше в прегръдките му в тъмното. А най-лошото от всичко бе, че искаше да си остане там.

Понечи да се отдръпне, убедена, че той спи.

— По-добре ли се чувстваш?

Али не подскочи, но почти.

— Да, значително по-добре. Май че съм ти задължена.

— Май че да. — Намери в тъмнината устните ѝ със своите.

Бяха меки, неочаквано меки. Топли, сладостно топли. Да, тя искаше да остане тук, затова разтвори душата си и плъзна ръка от сърцето към лицето му, поддаде се, когато Джона се обърна и притисна тялото ѝ върху дюшека.

Приятната тежест, твърдите му форми, опияняващата топлина на устните му бяха точно това, което искаше. Ръцете ѝ се обвиха около него, както неговите се бяха обвили около нея, докато плачеше и спеше.

Той се отдаде на момента, на тъмния вкус на устните ѝ, на сънената ѝ въздишка, на женствената ѝ гъвкавост под него. Бе лежал буден и неспокоен до нея, докато Али спеше. Желаше я, толкова я желаше, че кръвта му кипеше.

И въпреки това, когато тя се събуди, Джона се усети, че се дави в нежност.

И въпреки това, когато Али се предаде, той се усети, че не иска и не може да я вземе.

Отдръпна се и я погали по бузата.

— Лош момент — каза Джона и стана от леглото.

— Аз... — Тя се прокашля. Тялото бе започнало да я боли, съзнанието ѝ бе започнало да се замъглява. Сега се опитваше да се овладее. — Виж, ако имаш някакви тъпи идеи, че се възползваш от мен, не си прав.

— Не съм ли?

— Аз знам как да кажа да или не. И макар да съм ти благодарна, задето ме докара вкъщи, изслуша ме и не ме остави сама, не съм чак толкова благодарна, че да съм готова да ти се отплатя със секс. Имам прекалено високо мнение за себе си. По дяволите, имам прекалено високо мнение за секса.

Той се засмя и отново седна на ръба на леглото.

— Наистина си по-добре.

— Нали така казах. — Али се притисна към него, отметна назад косите си и се сгуши във врата му.

Пулсът му прескочи, в стомаха му избухна кълбовидна мълния.

— Това беше изкушаващо. — Имаше късмет, че може да говори, ала въпреки това непринудено я потупа по ръката и се изправи. — Обаче не, благодаря.

Първо дойде обидата и тя едва не изтърси нещо гадно. Но това я накара да си спомни за Денис и се сдържа.

— Добре. Имаш ли нещо против да попитам защо? — При така сложилите се обстоятелства въпросът изглеждаше разумен.

— По две причини.

Джона включи нощната лампа и видя как очите ѝ отбранително се присвиха. И видът им го удари като юмрук в гърлото.

— Господи, колко си красива...

По гърба ѝ полазиха тръпки.

— И затова не искаш да правиш любов с мен?

— Аз те желая. Достатъчно, за да започва да става болезнено. И това ме спира. — Разсеяно улови един кичур от косите ѝ, нави го около пръста си, после го пусна. — Мисля за теб, Али, прекалено често, за да ми е добре. Обичам да се чувствам добре. Причина номер едно е, че не съм решил дали искам да се забърквам с теб. Ако направя и

половината от много интересните неща, които ми идват наум да правя с теб, ще се забъркам.

Тя седна на пети.

— Предполагам, че знаеш как да прекратиш нещата, когато поискаш.

— Никога не съм имал проблеми. Ти обаче си проблем. Много просто.

Обидата и раздразнението бяха изчезнали.

— Това е забавно. Винаги съм те мислила за човек, който взема каквото иска и когато го иска, и по дяволите последствията.

— Не. Аз предпочитам да изчислявам, да елиминирам последствията и после да взема каквото искам.

— С други думи, аз те правя нервен.

— О, да. Смей се — кимна той. — Не мога да те обвинявам.

Али се засмя и вдигна вежди:

— Каза, че има две причини. Коя е втората?

— Това е лесно. — Джона пристъпи към леглото, наведе се и улови брадичката ѝ. — Не обичам ченгетата — обясни той и леко докосна устни до нейните.

Когато понечи да се отдръпне от целувката, тя отърка тяло в неговото. Почувства го как потрепери. Никога не бе усещала нещо приятно.

— Да, ти си проблем — промърмори Джона. — Отивам си.

— Страхливец.

— Добре де, това ме оскърбява. Ала ще го преживея. — Отиде да си облече сакото, което бе праметнал на един стол, после си обу обувките.

Не просто се чувстваше по-добре, осъзна Али. Чувстваше се страхотно. Чувстваше се непобедима.

— Върни се и се бий като мъж.

Той я погледна. Бе коленичила на леглото, очите ѝ бяха потъмнели и го предизвикваха, разрошените ѝ коси се спускаха като водопад от злато около лицето и по раменете.

Вкусът ѝ още пареше езика му. Но Джона поклати глава и тръгна към вратата. Самонаказа се с още един последен поглед.

— На сутринта ще мразя и себе си, и теб — каза ѝ той и излезе.

Смехът ѝ отекна зад гърба му.

СЕДМА ГЛАВА

Али стана в шест и в седем бе готова да излезе. И едва не се сблъска с родителите си, които бяха пред входната ѝ врата.

— Мамо... — Тя погледна към баща си, опита се да каже нещо, ала майка ѝ вече я бе грабнала в прегръдките си. — Мамо — започна отново, — аз съм добре.

— Позволи ми. — Сила продължаваше да я притиска към себе си, сърце до сърце, буза до буза.

Глупаво, помисли Сила, толкова бе глупаво цяла нощ да се сдържа и да чувства как се разпада, когато сега детето ѝ бе в ръцете ѝ.

Не можеше, нямаше да го позволи.

— Добре. — Тя за миг притисна устни към челото на Али и се отдръпна дотолкова, че да се вгледа в лицето ѝ. — Трябваше сама да се уверя. Имаш късмет, че баща ти досега ме задържа.

— Не исках да се тревожиш.

— Работата ми е да се тревожа. И вярвам, че го правя добре.

Али видя как устните на майка ѝ трепнаха, видя как очите ѝ се замъглиха от сълзи. И разбра, че ѝ бе струвало много усилия.

— Ти всичко правиш добре.

Очите на Сила Флечър бяха същият златистокафяв цвят като на дъщеря ѝ, късата ѝ коса бе наситеночерна и подхождаше на ъгловатите ѝ черти и опушения глас.

— Но тревогите съм издигнала до нивото на наука — продължи тя.

Тъй като бяха почти една височина, Али трябваше само да се приближи, за да целуне майка си по бузата.

— Е, можеш малко да си починеш. Наистина съм добре.

— Предполагам, че така изглеждаш.

— Влезте, ще направя кафе.

— Не, ти тъкмо тръгваше. Просто имах нужда да те видя. — Да те докосна, помисли Сила. Моето бебче. — Отивам на работа. Имам

разговор с новия търговски директор. Баща ти ще ме закара. Днес можеш да ползваш моята кола.

— Откъде знаеш, че ми трябва кола?

— Имам връзки — обясни Бойд. — Твоята ще можеш да си я вземеш следобед.

— Ти си го уредил. — Али затвори вратата зад себе си и се намръщи.

— С което искаш да кажеш, че ти би се оправила с колата, с Овъртън и с цялата бюрокрация — вметна Сила. — Не вярвам да съм възпитала една неблагодарна дъщеря, която очаква баща ѝ да седи със скръстени ръце, когато нещо се случва с нея. — Тя наклони глава и вдигна вежди. — Бих била разочарована, ако се окаже, че е така.

Бойд се засмя, обви ръка около раменете на жена си и я целуна по косите.

— Ама че го измисли — засрамено смотолеви Али. — Благодаря ти, татко.

— Няма защо, Алисън.

— Е, сега кой от нас ще насвие сармите на Денис Овъртън? — Сила потри ръце. — Или можем всичките? В този случай си казвам, че съм първа.

— Тя има склонност към насилие — отбеляза Али.

— Няма нужда да ми го казваш — въздъхна Бойд. — Амазонка. Остави системата да си свърши работата. А сега, детектив... — Прегърна дъщеря си през раменете и тръгнаха към асансьора. — Първо трябва да отидеш в болницата. Там има един заподозрян, който трябва да бъде разпитан.

— Следствието за стрелбата?

— Тази сутрин. Ще трябва да дадеш показания и да представиш доклад. До десет часа. Детектив Хикмън снощи написа доклад, който дава много ясна представа. Няма за какво да се тревожиш.

— Не се тревожа. Знам, че съм направила това, което е трябвало да направя. Снощи имах доста тежки моменти — въздъхна тя. — Много тежки. Ала вече съм добре. Колкото мога да бъда добре.

— Снощи не трябваше да оставаш сама — намеси се Сила.

— Всъщност аз... Бях с един приятел за малко.

Бойд отвори уста и отново я затвори. След обаждането на Али предишната вечер той се бе свързал веднага с Киники и бе разбрал, че

Джона бе откарал Али у дома от болницата, така че много добре знаеше кой е този приятел.

Но изобщо не знаеше какво мисли за това.

Али стигна до болницата и пообиколи, докато намери място за паркиране. Когато заключи и включи алармата, забеляза Хикмън.

— Хубава кола — отбеляза той, пъхнал ръце в джобовете си, и примижа срещу ярката слънчева светлина. — Не всеки полицаи има мерцедес за резерва.

— На майка ми е.

— Не всеки полицаи има такава майка. — Бе виждал Сила и знаеше, че е вярно. — Е, как е?

— Добре. — Тя тръгна до него. — Слушай, знам, че вече си представил доклада си за снощния инцидент. Благодаря, че си го направил толкова бързо и си ме защитил.

— Написах каквото беше. Ако това те успокоява, трябва да ти кажа, че ти стреля, преди аз да съм успял. Ако бях пред теб, щях аз да я застрелям.

— Благодаря. Знаеш ли нещо за Диц?

— Още е в критично състояние. — Хикмън помръкна. — Преживял е нощта, така че има надежда. Само да ми падне кучият син, който го докара дотук...

— Ела с мен.

— Знаеш ли как да го изиграеш?

— Мислих за това. — Заедно минаха през фоайето и се насочиха към асансьорите. — Тя се е обадила от мобилния си телефон, което значи, че имат поне още един съучастник. Бих казала двама. Някой, който е в клуба и онзи, който дърпа конците и организира всичко. Този тук е застрелял полицаи, така че знае, че лошо му се пише. Жена му е убита, работата му е пропаднала и го чака смъртна присъда.

— Няма да има кой знае какъв стимул да говори. Ще му обещаеш доживотна присъда?

— Това е пътят. Да видим дали е готов да тръгне по него.

Али показва удостоверението си на дежурния полицаи пред стаята на Фрикс и влезе вътре.

Фрикс лежеше на леглото. Лицето му беше бледо, леко сивкаво, очите му замъглени, ала все пак отворени. Погледът му премина през Али и Хикмън и отново се насочи към тавана.

— Нямам какво да кажа. Искам адвокат.

— Е, това ни опростява работата. — Хикмън се приближи към леглото и сви устни. — Не прилича на човек, който е убил полицаи, нали, Флечър?

— Не го е убил. Не още. Диц може и да оживее. Разбира се, този тук и без това го чака да го вържат за масата и да го убият като болно куче. Кражба с взлом, обир, притежаване на нерегистрирано оръжие, нападение и опит за убийство на полицаи. — Али сви рамене. — И още колко неща ще излязат наяве.

— Нямам какво да кажа.

— Тогава млъкни — предложи му тя. — Защо трябва да се опитваш да си помогнеш? Остави на адвоката да има грижата за всичко. Обаче... Аз не съм в настроение да се пазаря с адвокати. А ти, Хикмън?

— Ами, не мога да кажа, че в момента съм точно в такова настроение.

— Ние не сме в такова настроение — подчерта Али. — Не и когато наш колега се бори за живота си в интензивното отделение. Това наистина ни отблъсква от адвокати, които се чудят как да измъкнат убийците на полицаи. Нали така, Хикмън?

— Да, направо ме отблъсква. Не виждам никаква причина да му даваме каквото и да било шанс. Бих казал да го оставим сам да си виси на въжетото.

— Е, трябва обаче да погледнем и цялостната картина. Прояви малко съчувствие. Снощи е загубил жена си. — Али видя как по лицето на Фрикс пробяга болка и той затвори очи. Тук бе ключът към него. — Това е тежко. Жена му е мъртва, а той лежи тук прострелян и чака смъртна присъда. — Али вдигна рамене, после ги отпусна. — Може би не си е мислил как други хора, хората, които са го докарали до това положение, ще се измъкнат чисти. Чисти и богати, докато той се полюлява на вятъра, увиснал на едно много късо въженце. А жена му ще лежи в земята. — Наведе се над леглото. — Обаче сега трябва да го мисли. Разбира се, той може и да не е обичал жена си.

— Не ми говорете да Мадлин. — Гласът му трепна. — Тя беше моето сърце.

— Наистина ли? Трогната съм. Това ме трогва. Виж, на Хикмън всичко можеш да му говориш, обаче аз се разчувствам от истинска любов. Заради това ще ти кажа, че трябва да помислиш как можеш да си помогнеш сега, защото ако и ти си бил нейното сърце, тя не би искала да загазиш сам. — Очите му бързо се отвориха, после отново се затвориха. — Трябва да помислиш, че ако ни съдействаш и ни кажеш това, което искаме да знаем, ние ще отидем в прокуратурата и ще настояваме за малко снизходителност. Прояви малко разкаяние, Ричард, протегни ръка. Това много ще помогне да се спасиш от масата с инжекцията в една малка стая.

— Ако проговоря, съм мъртъв.

Али хвърли на Хикмън един поглед.

— Ще имаш защита.

Очите на Фрикс още бяха затворени, но от тях започнаха да избликват сълзи.

— Аз обичах жена си.

— Знам. — Сега интимност, помисли Али. Съчувствие. Тя седна на леглото му. — Видях ви заедно в „Блекхоук“. Начинът, по който се гледахте, ми показва, че между вас е имало нещо много хубаво.

— Тя... Нея я няма.

— Ала ти се опита да я спасиш, нали, Ричард? Ти изтича пръв навън от къщата, за да я прикриваш. Затова сега си в такава каша. Тя те е обичала. Тя би искала ти да си помогнеш. Тя би искала да продължиш да живееш, да направиш каквото трябва, за да продължиш да живееш. Ричард, ти снощи се опита да я спасиш, отвличайки вниманието на полицаите от нея, за да може тя да избяга. Ти направи каквото можа. Сега трябва да спасиш себе си.

— Никой не трябваше да пострада. Пистолетите бяха просто за всеки случай, да се изплаши някой, ако нещо не е наред.

— Точно така. Ти не си имал такова намерение. Вярвам ти. Това ще има голямо значение за начина, по който нещата ще се развият за теб. Ситуацията просто е излязла извън контрол.

— Досега нищо не се беше обърквало. Тя се паникьоса. Това е всичко. Просто се паникьоса и аз не можах да измисля какво друго да направя.

— Ти не си искал да нараняваш никого. — Али продължаваше да говори тихо и съчувствено, въпреки че пред очите ѝ изплува образът на Диц, проснат на земята и облян в кръв. — Просто си искал да ѝ дадеш време да избяга. — Изчака за момент, докато той плачеше. — Как минахте през алармата?

— Бива ме в електрониката. — Фрикс взе кърпичката, която тя му подаде, и изтри очите си. — Работил съм в охранителна фирма. Хората невинаги се сецат да си включат алармата, но ако са я включили, аз обикновено успявам да я изключа. Ако не успея, се отказваме и си тръгваме. Къде са сложили Мадлин? Къде е тя?

— Ще поговорим за това. Помогни ми сега и аз ще се опитам да уредя да я видиш. Кой ти се обади от клуба, Ричард, да ти каже, че нещо не е наред със семейство Барнс? Това същият човек ли е, на който Мадлин се обади от колата?

Той въздъхна, хълцайки, и поклати глава:

— Искам имунитет.

Хикмън изсумтя и понечи да издърпа Али от леглото.

— Кучият син иска имунитет. Ти се чудиш какво да направиш, за да го отървеш, а той иска имунитет. Зарежи го. Остави го да увисне на въжето.

— Чакай, само почакай малко. Не виждаш ли, че човекът е разстроен? Лежи тук така и дори не може да уреди погребението на жена си.

— Тя... — Фрикс извърна глава настрани и гърдите му се повдигнаха. — Тя искаше да бъде кремирана. За нея това беше важно.

— Можем да ти помогнем да го уредиш. Можем да ти помогнем да ѝ дадеш това, което е искала. Ала ти трябва да ни дадеш нещо в замяна.

— Имуитет.

— Слушай, Ричард, в момента не можеш да искаш звездите от небето. Сега мога да ти дам всякакви обещания, обаче искам да съм честна с теб. Най-много, което мога да направя, е смекчаващи вината обстоятелства.

— Нямаме нужда от него, Али. — Хикмън взе картоната от леглото му и го погледна. — Той ни е в кърпа вързан, а след два дни ще имаме останалите парчета от мозайката.

— Прав е — въздъхна Али и отново погледна към Фрикс. — След два дни, а може би и по-скоро, ще знаем всички отговори. Но ако ти ни спестиш малко време, ако докажеш, че се разкайваш, задето си застрелял този полицай, мога да ти обещаю да се застъпя за теб. Знаем, че има и други хора. Въпрос само на време е да стигнем до тях. Помогни ми и аз ще помогна на теб. Ще ти помогна да направиш това, което трябва да направиш за Мадлин. Това е честно.

— Беше брат ѝ — процеди той през зъби и отвори очи. Те вече не бяха замъглени, вече не бяха мокри, а горяха от омраза. — Той я накара. Той можеше да я накара всичко да направи. Щяло да бъде приключение, вълнуващо. Той уреди всичко. Той е виновен, че тя сега е мъртва.

— Къде е той?

— Има къща в Литълтаун. Голяма къща на езерото. Казва се Матю Лайл и ще потъне заедно с мен заради това, което се случи на Мадлин. Той е луд. Казвам ви, луд е и обсебен от нея. Той ще ме убие.

— Добре, не се безпокой. Няма да стигне до теб. — Али взе бележника си. — Разкажи ми нещо повече за Матю Лайл.

В четири следобед Джона се бе разположил зад бюрото си и се опитваше да работи. Беше бесен на себе си, че три пъти се бе опитал да се обади на Али, два пъти в дома ѝ и веднъж в полицейското управление. Също толкова бесен беше и на нея, че не се бе и опитала да отговори.

Бе решил, че бе направил много голяма грешка, като бе излязъл от апартамента ѝ, вместо да остане с нея в тъмното, в леглото, вместо да вземе онова, което искаше. Това бе грешка, за която трябваше да плати, и бе сигурен, че по-лесно ще плати за нея, отколкото за другия възможен избор.

Всичко, което искаше сега, бе просто информация. По дяволите, тя му дължеше поне това. Той я бе допуснал в живота си, в работата си, бе ѝ позволил да работи рамо до рамо с неговите приятели и да ги лъже. Принуждавайки и него да ги лъже.

Сега, за бога, искаше отговори.

Отново грабна телефона и в този момент вратата на асансьора се отвори. В стаята влезе Али.

— Още знам твоя код.

Джона остави слушалката, без да каже нищо. Бе облечена като за работа, забеляза той. Като за работа като полицай.

— Ще си запиша да го променя.

Тя вдигна вежди, ала прекоси стаята и се разположи удобно във фотьойла срещу бюрото му.

— Предположих, че искаш да знаеш какво става.

— Правилно си предположила.

Нещо го притесняваше, забеляза Али. По-късно щяха да се върнат към това.

— Фрикс издаде брата на жена си. Матю Лайл, известен също като Лайл Матю или като Лайл Дилейни. Основно компютърни престъпления, няколко нападения. Богато криминално минало, но повечето от обвиненията са оттеглени. Липса на достатъчно доказателства, договорки. Ала е бил и в психиатрия. Изчезнал е. Преди два часа отидохме у тях и го нямаше. — Тя замълча, колкото да разтърка очи. — Не е имал време да вземе всичко със себе си. Къщата е пълна с крадени вещи. Както изглежда, много малко са успели да превъртят, ако изобщо нещо са успели. Прилича на аукцион... О, и тази вечер ще караш с една сервитьорка по-малко.

— Не съм и мислил, че тази вечер ще дойдеш на работа.

— Не, не говорех за мен. Джан. Според Фрикс тя и Лайл са били... — Вдигна ръка и кръстоса два пръста. — Много близки. Джан е вътрешният човек. Набелязвала е жертвите, съобщавала е номерата на кредитните им карти по мобилния телефон на Лайл. Семейство Фрикс започват да действат, тя ги прикрива, докато вземат ключовете. После ги предупреждава с друг код, когато жертвите искат сметката си. Дава на Фрикс време да си довършат работата и да се изнесат. Много добре организирано.

— Хванахте ли я?

— Не, изглежда снощи не се е прибрала в дома си. Предполагам, че е отишла направо при Лайл и са избягали заедно. Ще я хванем. И двамата ще ги хванем.

— Не се и съмнявам. Предполагам, че с това свършват твоите връзки с „Блекхоук“.

— Така изглежда. — Али стана и се приближи към прозореца. Днес щорите бяха спуснати и тя погледна между тях. — Трябва да

разпитам твоите хора. Мисля, че ще се чувстват по-удобно, ако го направя тук. Ще имаш ли нещо против да използвам твоя кабинет?

— Не.

— Много хубаво. Ще започна с теб. Да свършим с това. — Али се върна да седне и извади бележника си. — Каж ми какво знаеш за Джан.

— Работи тук от около година. Беше добра в работата си, любимка на няколко от редовните посетители. Имаше дарбата да помни имена. Беше надеждна и способна.

— Имал ли си лични отношения с нея?

— Не.

— Обаче знаеш, че тя живее в един и същ блок с Френи?

— Това противозаконно ли е?

— Как стана така, че я назначи?

— Тя кандидатства за тази работа. Френи няма нищо общо с това.

— Не съм казала, че има нещо общо. — Али извади от чантата си една фотография. — Виждал ли си този човек?

Джона погледна полицейската снимка на тъмнокос мъж около тридесетте.

— Не. Това Лайл ли е?

— Да. Защо си ми ядосан?

— Раздразнен — поправи я той студено. — Бих го определил като раздразнение. Не ми е приятно да ме разпитва полицията.

— Аз съм полицай, Джона. Това е факт. — Тя прибра снимката обратно в чантата си. — Трябва да си довърша работата. Това е още един факт. И съм ти се натресла, това е факт номер три. Може би всичко това те дразни, но няма какво да се прави. Сега бих искала да започна с разпитите.

Али се изправи и той също стана.

— Права си. Всичко това ме дразни.

— Тръгвай. Ще ти бъда благодарна, ако ми изпратиш Уил. И остани долу. Може да се наложи отново да говоря с теб.

Джона заобиколи бюрото и се приближи към нея, предупредително присвил очи. Сграбчи я за реверите на сакото и я повдигна на пръсти.

Десетина желания, всичките невъзможни, се въртяха в главата му.

— Прекалено много ми действаш — измърмори той, пусна я и излезе.

— Ти на мен също. — Ала го каза тихо, след като вратата се бе затворила зад него.

— И така... — Френи запали цигара и се вторачи в Али през облак дим. — Ти си ченге. Можеше и да разбере, ако Джона не беше с теб. Той харесва ченгетата не повече от мен.

Френи бе заела войнствена поза, забеляза Али и кимна.

— Е, това е страхотна новина. Слушай, дай да го направим колкото е възможно по-безболезнено за всички. Ти вече знаеш за поредицата от обири, знаеш как е бил използван клуба и че Джан е била замесена.

— Знам това, което ти си решила да ми кажеш сега, когато носиш значката си на детектив.

— Точно така. И това е всичко, което трябва да знаеш. Откога я познаваш?

— Май от около година и половина. Запознахме се в пералнята на нашия блок. Тя работеше в един бар, аз работех в друг бар. — Френи вдигна рамене. — От време на време се срещаме. Аз я харесвах. Когато Джона откри този клуб, аз ѝ помогнах да постъпи на работа. Това прави ли ме съучастник?

— Не, това те кара да се държиш грубо с мен. Тя споменавала ли е някога, че си има приятел?

— Джан харесваше мъжете и мъжете я харесваха.

— Френи... — Али реши да смени тактиката. — Може и да не обичаш полицаите, но в момента един полицай е в критично състояние и ми е приятел. Още не са сигурни дали ще оживее. Той има две деца и жена, която го обича. Още една жена е мъртва. Някой е обичал и нея. Ти искаш да се заяждаш лично с мен. Добре, ала нека първо да приключим с това.

Френи отново сви рамене.

— Тя понякога говореше за този мъж. Никога не ми е казвала как му е името. Обичаше да бъде загадъчна. Обаче говореше, че много

скоро няма да мъкне табли и да проси бакшиши. — Изправи се и се приближи до барчето на Джона по начин, който трябваше да покаже, че в кабинета му се чувства като у дома си. Извади една газирана вода и отвъртя капачката. — Мислех си, че това са само приказки. Джан обичаше да раздува за мъже. Като за завоевания, нали разбираш.

— Виждала ли си я някога с този мъж? — Али избута снимката през бюрото.

Френи, отпи от шишето и се върна да погледне фотографията.

— Може би. Да. — Почеса се по брадичката. — Един-два пъти съм ги виждала да влизат заедно в блока. Не ми приличаше на неин тип. Малко е нисък, доста топчест. Обикновен. Джан си падаше повече по блясъка. Нещо расово с платинена кредитна карта. — Сепна се, поклати глава и седна. — Това звучи грубо. Виж какво, тя е млада и може би малко глупава. Обаче не е лоша.

— Не забравяй, че е използвала теб, Джона и заведението. Сега, споменавала ли е някога за някакво място, където ходят заедно, за някакви планове?

— Не... Е, май ми е разправяла нещо за някаква къща на брега на езеро. Аз не ѝ обръщах много внимание, когато започваше да се хвали. Повечето ѝ приказки бяха просто въздух.

Али я разпитва още петнадесет минути, но не попадна на нищо.

— Добре. Ако се сетиш за нещо, ще ти бъда благодарна да ми се обадиш. — Подаде ѝ една визитка.

— Разбира се... — Френи ѝ хвърли един поглед. — Детектив Флечър.

— Би ли помолила Бет да се качи, ако обичаш?

— Защо, по дяволите, не я оставиш на мира? Тя нищо не знае.

— Обаче страшно ми е приятно да стряскам и заплашвам потенциалните свидетели. — Али заобиколи бюрото и приседна на ръба му. — Добре, гонгът удари. Сега е време за твоя личен рунд, давай.

— Не ми харесва как дойде тук, как ни използваше и ни шпионираше. Знам как се прави. Извършила си предварителна проверка за всеки, ровила си се в живота ни и си си съставила мнение. Предполагам, съжаляваш, че се оказа Джан, вместо една бивша проститутка.

— Не си права. Аз те харесвам.

Френи изненадано седна.

— Глупости.

— Защо да не те харесвам? Ти си се измъкнала от една спирала, която върви винаги надолу. Имаш почтена работа и се справяш добре с нея. Единственият проблем, който имам с теб, е Джона.

— Как така Джона?

— Ти имаш връзка с него. Аз го харесвам. Това те превръща в личен проблем за мен.

Френи, вече съвсем слисана, извади още една цигара.

— Не те разбирам... Сериозно ли говориш за Джона? — попита след минутка. — Падаш ли си по него?

— Така изглежда. Ала проблемът си е мой. Както ти казах, харесвам те. Всъщност, направо се възхищавам как си преобърнала живота си. На мен това никога не ми се е налагало, никога не ми се е налагало да преживявам такива неща, да правя такъв избор. Искан ми се да мисля, че ако ми се беше наложило, щях да се справя така добре, както ти.

— По дяволите. — Френи скочи и закрачи из стаята. — По дяволите — повтори тя. — Добре, първо. Аз нямам връзка с Джона. Не каквато мислиш. Той никога не ме е купувал, когато се продавах, и никога не ме е докосвал по този начин, когато бях свободна. Дори когато съм му предлагала.

Макар че през нея се разля чувство на облекчение, Али попита невинно:

— Той сляп ли е или глупав?

Френи спря да крачи и я изгледа намръщено.

— Не искам да те харесвам. Обаче ти се държиш така, че ми е трудно да не те харесвам. Аз го обичам. Преди много време го обичах... По различен начин. Ние сме израснали заедно, повече или по-малко. Искан да кажа, познаваме се от деца. Аз, Джона и Уил.

— Знам. Личи си.

— Когато работех по улиците, Джона понякога идваше и ми плащаше за нощта, после ме водеше да пием кафе или да ядем нещо. И толкова. — Погледът ѝ се смекчи. — Винаги е бил великодушен.

— За един и същ човек ли говорим?

— Имам предвид, ако държи на теб. Ще продължава да те вдига, колкото и пъти да падаш. Можеш да ухапеш ръката му, а той въпреки

това ще те измъкне. Не можеш да се бориш с това. Не можеш дълго да се бориш с такова нещо. Аз не го облекчавах. — Тя с въздишка седна отново, взе шишето си със сода и го довърши. — Преди няколко години бях стигнала до дъното. Бях излязла на улицата петнайсетгодишна. На двайсет бях съвсем изхабена. Така че си казах, по дяволите, я да се измъкна от цялата тая каша. Реших да си прережа вените. Струваше ми се достатъчно драматично. — Протегна ръка да покаже белега от вътрешната страна на китката си. — Стигнах само до едната ръка, а и там не успях.

— Какво те спря?

— Първо кръвта. Направо ме отказа — обясни Френи с изненадващо весел смях. — Както и да е, седях си аз в оная мръсна баня, пияна, обляна в кръв, и се уплаших. Ама наистина се уплаших. Обадох се на Джона. Не знам какво щеше да стане, ако не го бях намерила, ако не беше дошъл. Той ме заведе в болницата и после ме изпрати да се лекувам от алкохолизъм. — Тя се облегна назад и прокара пръст по белега, сякаш така спомените ставаха по-ясни. — После ме попита нещо, което ме бе питал сто пъти преди това. Попита ме дали искам живот. Този път казах да. И тогава Джона ми помогна да си го създам. Аз помислих, че трябва да му се отплатя и му предложих това, което бях свикнала да предлагам на мъжете. Това бе единственият случай, когато го видях истински ядосан. — Френи се поусмихна. — Той имаше за мен по-високо мнение, отколкото аз имах за себе си. Никой друг не бе имал високо мнение за мен. Ако знаех нещо за Джан или за тази работа, щях да ти кажа. Защото Джона би искал да ти го кажа, а няма нищо, което не бих направила за него.

— Както разбирам, и двамата сте спечелили от вашата договорка.

— Никога никой мъж не ме е гледал така, както съм го виждала да гледа теб.

— Значи си сляпа. — Сега бе ред на Али да се усмихне. — Дръж си очите отворени тази вечер, когато Уил поиска брендите си след края на смяната.

— Уил? Хайде бе.

— Дръж си очите отворени — повтори Али. — Наравно ли сме?

— Да, разбира се. Така мисля. — Френи смутено стана.

— Помоли Бет да се качи при мен. Дай ми само пет минути да си приготвя металния бокс.

Френи се засмя с половин уста и тръгна към асансьора. Натисна бутона и погледна през рамо.

— Уил знае каква съм била.

— Предполагам, че знае и каква си сега.

Последният разпит свърши към седем. Али разкърши рамене и се замисли дали в близко бъдеще има някаква възможност за храна. Часовникът показваше, че официално вече не е на работа, и тъй като в момента нямаше какво повече да добави към случая, докладите ѝ и по-нататъшната работа можеха да почакаат до сутринта. Въпреки това проведе няколко разговора от телефона на Джона, съобщи докъде е стигнала, провери какво става.

Когато Джона влезе, тя седеше тихо на бюрото му.

— Диц, полицаят, който снощи беше прострелян. Състоянието му се е подобрило от критично до сериозно. — Затвори очи и ги притисна с пръсти. — Изглежда, че ще оживее.

— Радвам се да го чуя.

— Да. — Али разпусна косата си и прокара ръка през нея. — Това малко ме успокоява. Благодаря, че ми разреши да използвам кабинета ти. Мога да ти съобщя, че останалите ти хора не са заподозрени, поне за момента.

— За момента.

— Не мога да кажа повече от това, Блекхоук. Всички данни сочат, че Джан и само Джан е работела отвътре. Това е най-много, което мога да направя. — Хвърли шнолата на бюрото. — А сега искам да ти кажа нещо друго.

— И какво е то?

— Вече не съм на работа. Мога ли да получа едно питие?

— Долу случайно има клуб.

— Мислех си за едно питие насаме. От личния ти бар. — Тя посочи към вратичката в стената. — Ако можеш да отпуснеш една чаша вино. Забелязах там един хубав совиньон блан. — Той се обърна към чекмеджето, отвори го и извади бутилката. — Защо не ми правиш компания?

— Аз още съм на работа. В работно време не пия.

— Забелязах. Не пиеш, не пушиш, не налиташ на клиентки. В работно време — добави Али. Той се обърна, хванал в ръка чаша с бледозлатисто вино. И я видя как сваля сакото си. — Надявам се, че нямаш нищо против. — Тя разкопча кобура с пистолета си. — Струва ми се неудобно да прелъстявам мъж, когато съм с оръжие.

Остави го на бюрото и тръгна към него.

ОСМА ГЛАВА

Може и да си бе свалила пистолета, помисли Джона, ала не бе невъоръжена. Жена с очи с цвят на уиски и глас като пушек никога не би била невъоръжена.

Което бе по-лошо, тя го знаеше. Устните ѝ бяха извити в лека усмивка, като на котка, когато вратичката на кафеза е отворена. Ролята на канарчето не му харесваше особено.

— Виното ти. — Той ѝ протегна чашата, съзнателен жест, с който да запази една ръка разстояние между тях. — Макар идеята да ми харесва, в момента нямам време за прелъстяване.

— О, няма да отнеме много време.

Сигурно бе разбил сърцата на безброй жени с този небрежен, почти разсеян отказ. За нея това бе само предизвикателство, което Али имаше самочувствието да приеме.

Взе виното, направи крачка напред и хвана ризата му да го задържи.

— Наистина ми харесваш, Блекхоук. Горещи устни, студени очи. — Отпи от виното и го погледна над ръба на чашата. — Искам да видя повече.

Сетивата му бяха изострени като бръснач. Мускулите на корема му се стегнаха в десетки твърди преплетени възли.

— Никакви увертюри, а?

— Ти каза, че бързаш. — Тя се повдигна на пръсти да захапе долната му устна и желание прониза цялото му тяло. — Та да не те бавя.

— Не харесвам сексуално агресивни жени.

Смехът ѝ бе гърлен и предизвикателен.

— Ти не харесваш и полицаи.

— Точно така.

— Значи ще ти бъде много неприятно. Жалко. — Али се наведе и прокара език по врата му. — Искам да ме докоснеш. Искам да почувствам ръцете ти върху мен.

Джона продължаваше да ги държи отпуснати отстрани, но в съзнанието му те вече разкъсваха ризата ѝ, вземаха я.

— Както казах, хубаво предложение, но...

— Чувствам как бие сърцето ти. — Тя тръсна глава и ароматът ѝ го обля. — Чувствам колко ме искаш, колкото аз теб.

— Някои хора са се научили да не се поддават на определени желаниа.

Видя промяната в очите му, видя как леко потъмняха. Издаде се, помисли Али.

— А някои не са. — Отпи отново от виното и направи още една крачка напред. Той се дръпна. — Предполагам, че се налага да бъда груба.

Ужасен, че ще го накара да отстъпва, Джона рязко спря и едва не простена, когато тялото ѝ се блъсна в неговото.

— Ще се озовеш в неудобно положение. Изпий си виното, детектив Флечър, и си върви у дома.

Сигурно си мислеше, че гласът му е рязък и студен. Ала бе дрезгав и напрегнат. А сърцето му се блъскаше бясно под юмука ѝ.

— Какъв беше този отговор, който ти винаги ми даваш? Не. Да, точно така. — Пресуши чашата и силата на виното запулсира неспокойно в нея. — Не — каза отново, хвърли чашата настрани и вкопчи ръка в колана на панталона му.

Той отново отстъпи, възбуден и вбесен.

— Престани да се държиш глупаво.

— Накарай ме да престана. — Тя отметна назад глава, хвана се с две ръце за врата му, подскочи и обви крака около кръста му. — Ела и ме накарай. Имаш много възможности. — Устните ѝ се спуснаха към неговите и Али почувства дивата, чудесна смесица от страст и гняв. — Свали ме — прошепна и вплете ръце в косата му. — Довърши ме, довърши ме.

Кръвта му бушуваше. Усецаше върху езика си вкуса ѝ, горещ и женствен, с лек аромат на вино.

— Търсиш си белята.

— Тогава... — Тя потърка устни в неговите, сякаш за да запечата вкуса си. — Дай ми я.

Самообладанието му се срути. Джона чуваше в главата си ехото от тътена. Сграбчи косите ѝ, нави ги около ръката си и дръпна назад

главата ѝ. Али леко ахна.

— Чертата е премината. — Очите му вече не бяха студени. Блестяха, сякаш светкавица бе паднала върху езеро. — Ще ми дадеш всичко, което искам. Каквото не ми дадеш, ще си го взема. Това е условието.

Дишането ѝ вече се бе ускорило.

— Съгласна съм.

Погледът му се спусна по дългата ѝ нежна шия, после той впи зъби в нея.

Тялото ѝ конвулсивно трепна от болка и удоволствие. И после тя, вкопчена в него, пропадна в сенките, в тъмнината.

Загуби дъха си, когато се озова на леглото, загуби контрол, когато тялото му покри нейното. А после, за момент, когато Джона разтвори ризата ѝ, загуби ума си.

Като се бореше да запази самообладание, Али протегна ръка и се вкопчи в завивките на леглото.

— Чакай.

— Не.

Устата му бе върху гърдите ѝ, устни, зъби и език. Тя се мъчеше да си поеме въздух, мъчеше се да намери силата, която само допреди миг бе нейна. Но се чувстваше замаяна, отвъд самообладанието, отвъд разума.

Ръцете му бяха върху нея, както бе поискала. И бяха твърди и бързи, и безмилостно разкриваха нейните слабости, тайните, които не бе подозирала, че има. После устните му се върнаха към нейните, горещи и алчни. Гърленият ѝ стон издаваше колкото ужас, толкова и тържество. Привлечена от топлината, Али отговори на страстта със страст.

Полудя под него — извиваше се, мятеше се, протягаше ръце към него. Той не искаше нищо по-малко. Ако трябваше да съгреша, щеше да съгреша изцяло и напълно да се наслади на удоволствието преди наказанието.

Кожата ѝ сякаш гореше под дланите му, под устните му. Джона копнееше за източените ѝ чисти линии, за стегнатото ѝ, силно тяло, за нежните извивки. Претърколи се с нея върху широкото легло, вземайки каквото и както искаше.

Тя дръпна ризата му и копчетата отхвърчаха, после простена от диво удоволствие, когато плътта срещна плът. Потрепери, когато той я издърпа на колене. Ала не бе останал никакъв страх.

Виждаше очите му, хищния им блясък. Въздъхна накъсано и прокара ръце по гърдите му, по косата.

— Още — каза Али и впи устни в неговите.

И имаше още.

Бързи като светкавица избухвания на непоносим екстаз. Изблици на трепетна страст. И порой от желания, връхлитащ и върху двама им.

Джона смъкна панталоните по бедрата ѝ, като ги следваше с устни, докато тя започна да трепери и да шепне името му с дрезгавия си, чувствен глас, който той не можеше да изхвърли от главата си.

Зъбите му се впиха от вътрешната страна на бедрото ѝ и силните ѝ мускули трепнаха. Али се изви и Джона се нахвърли върху нея.

Тя извика, впи ръце в чаршафите и се отдаде на удоволствието, докато тялото ѝ заплака от радост. Обля я топлина и Али я прегърна, наслаждавайки се на задъханата сила на това, което бяха направили заедно.

— Сега... Джона...

— Не.

Не можеше да ѝ се насити. Всеки път, когато му се струваше, че страстта го покорява, намираше нещо ново, което го омагьосваше. Неуловимият блясък на бедрата ѝ, тънкият ѝ кръст. Искаше отново да почувства как ноктите ѝ се впиват в него, да чуе задавения вик на облекчение, когато я докарва до следващия връх.

Дишането ѝ бе накъсано, а той изобщо не можеше да си поеме дъх и имаше чувството, че дробовете му ще се взривят. Отново се претърколи върху нея. Ръцете ѝ го обхождаха, а тялото ѝ тръпнеше.

Виждаше очите ѝ и нищо друго. Само тъмния им блясък. Сдържа се още един миг и проникна в нея.

Тук бе всичко. Тази мисъл го прониза и разтърси, когато тя се обви около него.

Издигаше се с него, спускаше се с него, въздишаше с него от удоволствие. Сърцето ѝ се блъскаше срещу неговото. Дъхът им се смеси и устните му се затвориха върху нейните, още една връзка.

Темпото се ускори и въздишките преминаха в задъхани стонове. Али заби нокти в гърба му, за да го накара да продължи, въпреки че в

момента потъваше в поредната забрава.

Джона усети как се предава, прекрасно чувство, и падна върху нея, заровил лице в косите ѝ.

С него бе свършено. Разбра го в момента, в който дишането му се успокои и умът му отново заработи. Никога нямаше да я преодолее. Никога нямаше да може да я заобиколи. С един замах тя бе разрушила старателната предпазливост на целия му живот.

Сега бе глупаво, безпомощно, непоправимо влюбен.

Нищо не би могло да бъде по-невъзможно и по-опасно.

Али би могла да го насече на парчета. На никой никога не бе позволявал да има такава власт върху него. Нямаше намерение да позволи това да се промени сега.

Имаше нужда от някаква защита и се отдръпна от нея с намерението да започне да я изгражда.

Тя просто се претърколи с него, протегна дългото си гъвкаво тяло върху него и каза: „Ммм“.

В друг случай би се засмял или поне би изпитал чисто мъжко удовлетворение. Сега почувства как го обзема лека паника.

— Е, получи каквото искаше, Флечър.

Вместо да се обиди, което би му позволило да се овладее, Али просто се сгуши във врата му.

— Точно така. — За да си достави удоволствие, обви крак около неговия, праметна се отгоре му и отметна назад косите си. — Харесва ми тялото ти, Блекхоук. Стройно, стегнато и здраво. — Прокара пръст по гърдите му, наслаждавайки се на контраста на своята кожа върху неговата. — Имаш индианска кръв, нали?

— Много разредена. Апахи.

— Отива ти.

Той нави кичур от косите ѝ около пръста си.

— Ти пък си грозна. Обаче ти отива.

Тя се наведе и опря нос в неговия.

— Сега, след като си разменихме комплименти, какво ще кажеш да ми направиш една услуга?

— Каква?

— Храна. Умирам от глад.

— Искаш ли меню?

— Не. Хм. — Наклони глава и го целуна по устните. — Просто нещо от менюто. Би могъл да се обадиш долу да донесат нещо. — Плъзна устни по врата му, после отново към устните му. — И да хапнем. Имаш ли нещо против да взема един душ?

— Не. — Джона я обърна по гръб. — Но ще трябва да почакаш, докато свърша с теб.

— О, така ли? — Али се усмихна. — Е, сделката си е сделка.

И когато свърши с нея, тя влезе в банята, като се олюляваше. Затвори вратата, облегна се на нея и дълбоко въздъхна.

Никога досега не ѝ се бе налагало да се старее толкова много да поддържа безгрижен и изискан образ. Но пък и никога досега не бе срещала някой, който да я преобърне наопаки и да я остави трепереща като желе.

Не че се оплакваше, каза си Али и притисна ръка към сърцето си. Ала идеята, че сексът е просто приятно занимание по взаимно съгласие между двама възрастни, които в добрия случай държат един на друг, бе завинаги разклатена.

„Приятно“ бе много слаба дума за секса с Джона Блекхоук.

Докато чакаше да се съвземе, огледа банята. Бе я обзавел разточително, забеляза тя, с дълбока двойна вана в обичайния смолисточерен цвят. Макар да изглеждаше изкушаващо, Али реши да се задоволи с душа в стъклената кабинка.

Умивалникът бе дълбоко корито в черния шкаф. Върху него нямаше нищо, никакви тоалетни принадлежности на Джона. Както и в кабинета и спалнята му нямаше нищо от него, никакви спомени или лични фотографии.

Изкушаваше се да надзърне в шкафчето, да разрови двете чекмеджета. Какъв крем за бръснене използваше той? Каква паста за зъби? Но ѝ се струваше прекалено очевидно.

Вместо това прекоси белите плочки и се взря в лицето си в огледалото. Очите ѝ бяха меки, устните ѝ още подпухнали от прекрасната атака на неговите устни. По кожата ѝ имаше множество едва забележими драскотини.

Като цяло, реши, че изглежда точно както се чувства. Като щастливо използвана жена.

Ала какво виждаше той, когато я погледнеше? Когато я погледнеше по онзи студен, сдържан начин? Желаше я, за това не можеше да има никакви съмнения. Но дали чувстваше нещо друго?

Мислеше ли си, че не бе забелязала как се отдръпна от нея и двата пъти, след като страстта се бе уталожила? Сякаш нуждата му от... от раздалечаване бе също толкова дълбока, както и желанието му.

И защо позволяваше това да я наранява? Това бе толкова женска реакция.

— Е, аз съм жена, по дяволите — измърмори тя и завъртя крановете на душа.

Ако Джона си въобразяваше, че ще я зареже, когато си поиска, много се лъжеше. Не можеше да я разтърси от глава до пети и да си отиде, докато тя още се тресе.

Пъхна глава под струята, като си мърмореше под носа.

Али очакваше от една връзка повече даване и получаване. А ако той не можеше да си направи труда да ѝ даде и малко симпатия, освен страст, е, тогава...

Замълча и трепна.

Говореше като Денис. Или поне почти като него.

Все пак можеше да се спре, преди да бе дотолкова затънала, че да не може да се измъкне.

Единствената връзка, която имаше с Джона, бе физическа и тя самата бе настоявала за това. И двамата знаеха основните правила и бяха достатъчно интелигентни, за да ги разбират, без да ги изричат на глас.

Ако тя искаше да примесва страстта с чувства, много хубаво. Добре. Това обаче си бе неин проблем.

Доволна, че бе разрешила проблема, Али спря душа и се обърна да вземе кърпа.

И диво извика, когато видя Джона да ѝ я подава.

— Повечето хора пеят под душа — отбеляза той. — За пръв път срещам някой, който си говори.

— Не съм си говорила. — Тя грабна кърпата.

— Добре де, беше по-скоро нечленоразделно мърморене.

— Много хубаво. Повечето хора чукат, преди да влязат в заета баня.

— Почуках, ала ти не ме чу, защото си говореше. Реших, че може да искаш това. — Протегна другата си ръка, в която държеше черен копринен халат.

— Да. Благодаря. — Али уви кърпата около себе си и я стисна на гърдите.

— Вечерята ще пристигне след минутка. — Джона лениво размаза водата по ръката ѝ.

— Добре. Трябва да си взема пистолета от бюрото ти.

— Аз го прибрах. — Намръщено проследи с пръст извивката на рамото ѝ. — Сложих го в спалнята. Вратата е затворена. Ще оставят таблата на бюрото ми.

— Става. — Когато усети пръста му върху ключицата си, тя пусна кърпата и я остави да падне в краката ѝ. — Това ли търсиш?

— Не би трябвало пак да те искам. — Притисна я до стената, без да откъсва очи от нейните. — Не би трябвало отново да имам нужда от теб.

— Тогава се дръпни. — Али смъкна ципа на панталоните му. — Кой те спира?

Той затвори ръка върху шията ѝ. Макар че пулсът ѝ под дланта му прескочи, тя само вдигна глава и го погледна предизвикателно.

— Каж ми, че ме искаш — настоя Джона. — Каж името ми и че ме искаш.

— Джона... — Али направи първата стъпка по един мост, за който знаеше, че може да изгори под краката ѝ. — Никога не съм искала никой, както искам теб. — Пое треперливо дъх, но очите ѝ оставаха спокойни. — Каж ми го и ти.

— Алисън... — Той наведе чело към нейното, толкова изтощен и сладък жест, че тя протегна ръка да го погали. — Толкова те искам, че не мога да мисля. Само теб — промълви Джона и взе устните ѝ, взе тялото ѝ. Отчаяно.

— Трябва да призная — отбеляза Али, докато ядеше като изгладнял вълк, — че имаш наистина добра кухня. В повечето клубове храната е в най-добрия случай посредствена. Ала тук... Ммм... — облиза соса от пръста си. — Първокласна. — Поклати глава, когато той вдигна бутилката да допълни чашата ѝ. — Не, ще карам.

— Остани. — Още едно нарушено правило, помисли Джона. Никога не бе молил жена да остане.

— Бих останала, ако можех. — Тя се усмихна и подръпна ревера на халата. — Но утре няма с какво да се преоблека, а отново съм на смяна от осем до четири. И сега ще трябва да взема от теб назаем една риза, за да се прибера. Ти моята я съсипа. — Той само вдигна чашата си, ала Али го усети, че отстъпва. — Покани ме да дойда утре и да остана.

Джона я погледна.

— Ела утре и остани.

— Добре. Виж! Виж това! Този играч беше чист.

— Беше навън. С половин стъпка — поправи я той, развеселен, че тя почти бе скочила от дивана, когато играта на екрана привлече погледа ѝ.

— Глупости. Гледай повторението. — Доволна, насочи отново вниманието си към Джона, усмихна се и интимно потърка босия си крак в бедрото му. — Доста добра сделка от моя гледна точка. Добър секс, добра храна и бейзбол.

— За някои... — Протегна той ръка да я погъделичка по стъпалото. — ... това е рай.

— След като сме в рая, може ли да ти задам един наистина важен въпрос?

— Добре.

— Ще изядеш ли всичките тези пържени картофи?

Джона се засмя и побутна към нея чинията, после се протегна да вдигне телефона.

— Блекхоук. — Подаде ѝ слушалката. — За вас, детектив.

— Оставих този номер, когато дежурството ми свърши — обясни му тя. — Флечър. — Надигна се на дивана и очите ѝ станаха безизразни. — Къде? Идвам. — Скочи и остави слушалката. — Намерили са Джан.

— Къде е тя?

— На път към моргата. Трябва да вървя.

— Ще дойда с теб.

— Няма нужда.

— Тя работеше при мен — отговори той простичко и тръгна към спалнята.

Джона бе виждал и правил много неща. През първата половина от живота си мислеше, че е виждал и правил всичко. Бе виждал смърт, но никога не я бе виждал гола в студената антисептична камера.

Гледаше през стъклото към младата жена и не изпитваше нищо, освен искрено съжаление.

— Аз мога да удостоверя самоличността ѝ — каза Али до него. — Ала за да спазим по-стриктно процедурата, по-добре да е някой друг, който я е познавал. Това Джанет Нортън ли е?

— Да.

Тя кимна на техника зад стъклото и той спусна щорите.

— Не знам колко ще се задържа.

— Ще те чакам.

— По коридора наляво има кафе. Пълен боклук, но обикновено е горещо и силно. — Али протегна ръка към дръжката на вратата и се поколеба. — Слушай, ако размислиш и искаш да си отидеш, просто си отиди.

— Ще те чакам — повтори Джона.

Не ѝ отне много време. Когато излезе, той още седеше на пластмасовия стол в края на коридора. Стъпките ѝ отекваха от линолеума.

— Няма какво повече да се прави, преди да се получат резултатите от аутопсията.

— Как е умряла? — Когато тя поклати глава, Джона се изправи. — Как? Не може да е кой знае какво нарушение на правилата да ми кажеш.

— Била е намушкана с нож. Множество рани, вероятно от дълъг назъбен нож. Тялото ѝ е било изхвърлено отстрани на шосе осемдесет и пет, на няколко километра от Денвър. Хвърлил е чантата ѝ до нея. Искал е бързо да я намерим и да я идентифицираме.

— И това ли е всичко за теб? Просто да я идентифицираш и да подредиш още едно парченце от пъзела?

Али не отговори. Разбираше, че студеният му поглед издава едва сдържан гняв, ала и нейните нерви бяха пред скъсване.

— Да се махаме отгук. — Тя пое навън. Искаше да напълни дробовете си с чист въздух. — От броя рани се вижда, че е била убита

със злоба.

— А къде е твоята злоба? — Той рязко отвори вратата. — Или не изпитваш никаква злоба?

Али излезе преди него.

— Не се нахвърляй върху мен.

Джона я сграбчи за рамото и я завъртя към себе си. Тя замахна с юмрук и спря на сантиметър от челюстта му.

— Искаш злоба. — Отскубна се от него. — Ще ти дам малко злоба. Както изглежда, рязали са я на парчета в същото време, докато аз се въргнах по чаршафите с теб. Питай ме сега как се чувствам.

Хвана я, преди да бе стигнала до колата.

— Извинявай.

Али се опита да се отърси от него, да го избута настрани, ала когато се обърна с ръмжене към него, той просто обви ръце около нея.

— Извинявай — повтори тихо и притисна устни към косите ѝ. — Това беше неуместно. И двамата знаем, че няма никаква разлика къде сме били и какво сме правили. Това все едно щеше да се случи.

— Да, няма разлика. И въпреки това двама души са мъртви. — Тя се отдръпна. — Не мога да си позволя злоба, разбираш ли?

— Разбирам. — Джона свали шнолата от косите ѝ и разтри врата ѝ. — Искам да дойда у вас с теб. Искам тази нощ да бъда с теб.

— Добре, защото и аз това искам. — Влезе в колата и го изчака да седне до нея. И двамата трябваше да се освободят от злобата, знаеше го. И от вината. — Сутринта наистина трябва да стана рано.

Той ѝ се усмихна.

— А аз не.

— Добре. — Али потегли. — Значи ти ще оправиш леглото и ще измиеш чиниите.

— Значи ли това, че ти ще направиш кафето?

— Да.

— Съгласен съм.

Стигнаха до сградата и паркираха в подземния гараж.

— Утре може да имам много работа. Има ли значение кога ще дойда?

— Не. — Джона слезе от колата, заобиколи и протегна ръка за ключовете.

— Какво, да не си ходил на курсове по чаровност?

— Бях отличник. Имам медал. — Натисна бутона на асансьора.
— Сега някои жени са неуверени и се притесняват от елементарна любезност като например мъжът да им отвори вратата или да им подаде стола. Естествено, ти си достатъчно сигурна в силата си и в женствеността си, за да не се притесняваш.

— Естествено — съгласи се тя и завъртя очи, когато той с жест я покани в асансьора. После я хвана за ръката и я накара да се усмихне.

— Харесвам стила ти, Блекхоук. Още не съм го определила, но го харесвам. — Али наклони глава. — Ти си играл бейзбол, нали?

— Бейзболът и баща ти ме задържаха в гимназията.

— Моята игра беше баскетболът. Стрелял ли си кошове?

— Понякога.

— Искаш ли в неделя да играеш с мен?

— Може. — Дватама излязоха от асансьора. — По кое време?

— Ами, да кажем в два. Ще мина да те взема. Може да отидем...

— Тя изведнъж млъкна, застана пред него и извади пистолета си. — Дръпни се. Не пипай нищо.

Сега и Джона видя. Пресните драскотини и следите от разбиване на вратата. Али с два пръста завъртя бравата и бутна вратата с крак. Влезе приведена и започна да оглежда, като палеше лампите по пътя си. Джона веднага застана пред нея.

— Дръпни се. Да не си луд?

— Едно от нещата, които научих в училището по чар, е да не използвам жена като щит.

— Тази жена случайно е с полицейска значка и с пистолет.

— Забелязах. Освен това — вметна, след като бързо бе огледал вътрешността на стаята, — него отдавна го няма.

Тя го знаеше, чувстваше го, ала си имаше правила и процедура.

— Е, извини ме, докато се правя на полицаи и проверявам. Не пипай нищо — повтори Али и прекрачи счупената лампа, за да огледа останалата част на апартамента.

Запъти се към телефона, като ругаеше тихо.

— Твоят стар приятел Денис? — попита Джона.

— Може, но не вярвам. Лайл се е насочил на юг от Денвър. — Набра номера. — Мисля, че току-що открих какво е правил тук. Детектив Флечър. Имам взлом.

Още преди да пристигне дежурната група, Али сложи ръкавици и започна да прави описа. Стереоуредбата ѝ, доста добра, не бе открадната, ала бе изпотрошена. Същата съдба бе сполетяла портативния компютър и малкия телевизор, който стоеше над стереото. Всички настолни лампи, включително старинната, която бе купила за бюрото си, бяха счупени. Диванът бе разпран от край до край и вътрешността му бе разпиляна на грозни валма.

В средата на леглото ѝ бяха излени двата литра боя, която бе купила, но така и още не бе използвала.

Над леглото със същата боя бе написано: „Опитай се да спиш през нощта“.

— Той ме обвинява за смъртта на сестра си. Знае, че аз съм причината. Откъде знае?

— Джан — обади се Джона зад нея. — Сигурно тя ги е предупредила онази нощ, че нещо не е наред. — Али се обърна. — Ти върна семейство Барнс на масата им, обаче доста дълго ги беше нямало. Бяха нервни, притеснени. Трябва да е направила връзката.

— Може би — кимна Али и излезе от спалнята. — Било е достатъчно, за да я накара да се замисли. Да се разтревожи. Тя не е забелязала кога съм излязла аз, беше заета, ала Френи забеляза. Може между другото да го е споменала пред Джан. — Мина през хола и тръгна към кухнята. — Затова се е обадила, но малко прекалено късно. Прекалено късно, за да спаси сестра му. Тук май не си е давал много труд. Няма нищо, което да си струва да се счупи. Предполагам... — замълча и бавно тръгна към масата. — О, господи... — Обърна се и очите ѝ бяха разширени от ужас. — Ножът ми за хляб. — Докосна стойката за ножове, в която едното място бе празно. — Дълъг назъбен нож. Господи, Джона, той я е убил със собствения ми нож.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямаше да позволи това да я разтърси. Не можеше. Един полицаи, напомняше си тя, заплащаше за нервите толкова скъпо, колкото и за злобата, и те бяха също толкова опасни. Взломът в нейния апартамент бе пряка и персонална атака. Единственият ѝ изход бе да ѝ се противопостави, да запази обективността си и да си върши работата, която се бе заклела да върши.

Когато оперативната група си тръгна, допринасяйки към хаоса, оставен от Лайл, Али не спори с Джона, който ѝ каза да събере каквото ѝ трябва.

Щеше да се пренесе при него, докато всичко свърши. Никой от тях не говореше за огромната крачка, която правят. Казваха си, че това е просто логично и удобно решение.

После спаха прегърнати през остатъка от нощта.

— Удвоили сме охраната на Фрикс — съобщава ѝ Киники на сутрешното съвещание. — Лайл не може да стигне до него.

— Прекалено е умен, за да се опита. — Али стоеше в кабинета на лейтенанта, пъхнала ръце в джобовете си. Ужасът бе избледнял и страхът бе преминал. — Той може да чака и ще чака. Не бърза да накара Фрикс да си плати за неговата предполагаема вина за смъртта на сестра му.

Зад стъклената стена на кабинета на Киники телефоните звъняха, детективите се занимаваха с ежедневните си дела. Али се постави на мястото на мъртвата жена, която бе познавала само няколко дни.

— Джан Нортън е била спокойна. За нея всичко е било едно приключение, романтично и вълнуващо. Била е с него и си е мислила, че е в безопасност. При разпитите в моя блок двама съседни казаха, че са видели около осем часа в сградата да влизат двама души, отговарящи на описанието на Лайл и Джан. Държали са се за ръка — добави тя. — Джан му е помогнала да разбие апартамента ми, а когато отново са се качили на колата, той я е убил. Вече не му е трябвала. — Бе имала достатъчно време да го премисли, докато лежеше будна през

най-тъмните часове на нощта в леглото на Джона. — Той не прави нищо без цел. В него се е насъбрал доста гняв срещу това, което вижда като привилегирована класа. В предишните му престъпления има нещо общо, те всички са насочени срещу богатите. Дори опитите му за физическо насилие са били срещу богатите му началници във фирмата, в която е бил програмист. — Извади ръце от джобовете и започна да брои на пръсти. — Богатство — власт, власт — богатство. За него това са синоними и той трябва да им смачка фасона. Той е по-умен от тях, защо тогава те трябва да живеят по-добре от него? — Прехвърли наум трупачите се данни за Лайл Матю. — Израснал е в семейство, принадлежащо към най-долната част на средната класа. Не са били много бедни, но никога не са живели наистина добре. Баща му дълго е бил безработен, непрекъснато се е местил от една работа на друга. Вторият му баща е бил арогантен и властен. Лайл е възприел същото поведение. Началниците и колегите му, с които успях да говоря, казват едно и също. Блестящ специалист, ала необщителен. Арогантен, войнстващ и самотник. Семейството му е разбито, и двамата му родители са починали. Единственият човек, с когото някога е бил близък, е сестра му. — Али се приближи до стъклената стена и погледна навън. — Сестра му се е възползвала от слабостта му, подхранвала е самочувствието му. Сега нея я няма и той е съвсем сам.

— Къде би отишъл?

— Не много далеч. Той още не е свършил. Трябва да се разправи с мен, със семейство Барнс, с Блекхоук.

— Мисля, че инстинктът не те лъже. Преместили сме Барнс на безопасно място. Оставете ти и Блекхоук.

Тя се обърна.

— Аз нямам намерение да поемам ненужни рискове. Обаче не трябва да се крия, трябва да живея както винаги, иначе той ще потъне вдън земя и ще ме чака да се появя. Знае името ми, адреса ми. Вероятно има и описанието ми. И иска да го знам, да се страхувам.

— Ще поставим блока ти под наблюдение.

— Може и да се върне там. Той не иска просто да ме убие, това не е толкова лично. А и не мисля, че аз ще бъда първата му мишена.

— Блекхоук?

— Да, по важност Джона е следващият. И не вярвам, че той би се съгласил да ни помогне.

Още се ядосваше, че Джона бе отхвърлил идеята ѝ да му се уреди защита.

— Можем да изпратим двама души да го следят от разстояние.

— Може и на два километра да са, той ще ги усети и ще им се изплъзне. Лейтенант, аз съм... близка с него. Той ми вярва. Мога да поема грижата.

— Ти имаш да водиш разследване, детектив, и да пазиш собствения си задник.

— И трите мога да ги правя в клуба. Освен това мисля, че можем да подмамим Лайл, да го накараме да направи своя ход, ако редовно ме вижда с Блекхоук.

— Не е сигурно дали знае, че ти си убила сестра му. Пазим това в тайна.

— Но знае, че съм участвала в операцията, че съм била човекът на полицията в клуба. Че двамата с Блекхоук сме работили заедно и сме предприели стъпките, които са довели до смъртта на сестра му.

— Съгласен съм. Ще изпратя двама души да наблюдават Блекхоук през следващите седемдесет и два часа, после ще направим оценка.

— Да, сър.

— Нещо друго. Ти знаеш, че по волана и колелетата на колата ти са открити отпечатаци от Денис Овъртън. При обиска на неговата кола е намерен наскоро купен ловджийски нож. Резултатите от лабораторията още не са готови, ала по острието имаше парчета гума. Той е уволнен от кабинета на окръжния прокурор. Искат официално оплакване.

— Сър...

— Стегни се, Флечър. Ако не направиш оплакване, ще му се размине. Ако го направиш, окръжният прокурор ще препоръча психологическо освидетелстване. Той има нужда от това. Или искаш да пренесе манията си от теб върху някой друг?

— Не. Не, не искам. Ще го направя.

— Още сега. Един ненормален по следите на един от моите детективи е достатъчен.

От факта, че бе прав, не ѝ ставаше по-леко. Али излезе от кабинета му, отпусна се на бюрото си в стаята на дежурните и реши, че заслужава поне тридесет секунди почивка.

Бе допуснала много грешки с Денис от самото начало. Не бе обръщала достатъчно внимание, не бе реагирала както трябва. Всичко това не бе извинение за неговото поведение, но тежеше и като нейна вина, че го бе допуснала.

— Какъв е проблемът, Флечър? Шефът да не ти е набил клинците?

Тя вдигна поглед. Хикмън се бе разположил на ръба на бюрото ѝ.

— Не. Аз трябва да набия клинците на някой друг.

Той захапа сутрешния си сандвич.

— Това обикновено ми вдига настроението.

— Защото си безсърдечен мухльо.

— Обичам да ме ласкаеш.

— Ако ти кажа и че си безмозъчен идиот, ще ми направиш ли една услуга?

Хикмън отхапа още една хапка и посипа бюрото ѝ с трохи.

— Живота си ще дам за теб, сладурче.

— Трябва да подам оплакване срещу Денис Овъртън. Когато дойде заповедта за арест, ще го прибереш ли ти? Той те познава, може така да му е малко по-леко.

— Разбира се. Али, той не заслужава съжаление.

— Знам. — Тя стана и взе якето си от облегалката на стола. После се усмихна, отчупи парче от сандвича му и го пъхна в устата си. — Освен това си и грозен.

— Ти си момичето на моите мечти. Омъжи се за мен.

Али излезе, благодарна на Хикмън, че знае как да я разведри.

Два часа по-късно влезе в кабинета на баща си.

Този път Бойд я посрещна на вратата, хвана я за раменете и се вгледа в лицето ѝ. После просто я грабна в прегръдките си.

— Радвам се да те видя — промълви той.

Тя се сгуши и си позволи да поеме от силата му, от стабилността му.

— Ти винаги си до мен, и ти, и мама. Няма значение за какво, вие винаги сте до мен. Просто исках да ги го кажа.

— Тя се безпокои за теб.

— Знам. Съжалявам. Слушай. — Стисна го още един път и се отдръпна. — Знам, че си в течение, но искам да ти кажа, че съм добре. И се справям. Лайл не може да чака дълго, преди да предприеме нещо.

Сега си няма никой. Всичко, което знаем за него, показва, че той има нужда от някой, от жена, която да се възхищава от него, да подхранва самочувствието му, да играе игрите му с него.

— Съгласен съм. И според мен най-много иска да накаже някоя жена. Избраната си ти.

— Така е. Той вече направи първата си голяма грешка, като разби апартамента ми. Така се издаде. Навсякъде е оставил отпечатьци. Скръбта и гневът са го принудили да ми покаже кой е и какво иска. Убивайки Джан с моя нож, е искал да ми каже, че това е можело да бъда аз.

— Дотук нямаме спор. Защо си сама?

— Няма да ме нападне през деня. Той работи нощем. Аз няма да поемам глупави рискове, татко. Обещавам ти. Искам да ти кажа, че съм подала оплакване срещу Денис.

— Добре. Не искам да те преследва и да те разсейва. Тази сутрин минах покрай твоя апартамент.

— Ще трябва да правя сериозен ремонт.

— Не можеш да останеш там. Ела в къщи за няколко дни, докато нещата приключат.

— Аз... Тъъ... Уредила съм нещата. — Али пъкна ръце в джобовете си и се заклати на пети. Тази част щеше да бъде трудна. — Живея при Блекхоук.

— Не можеш да спиш в клуб — започна Бойд. После дойде прозрението, като удар в слънчевия сплит. — О... — Прокара ръка през косата си и отиде до бюрото. Поклати глава и тръгна към кафе машината. — Ти... Тъъ... По дяволите.

— Аз спя с Джона.

Все още с гръб към нея, Бойд вдигна ръка и я размаха. Разбрала сигнала, Али затвори уста и зачака.

— Ти си голяма жена. — Баща ѝ изцеди няколко капки кафе и остави каната. — По дяволите.

— Този коментар по повод на възрастта ми ли беше или на отношенията ми с Блекхоук?

— И двете. — Той се обърна. Бе толкова прекрасна, жената, произлязла от него.

— Имаш ли нещо против него?

— Ти си моя дъщеря. Той е мъж. Не ми се хили насреща, когато преживявам бащинска криза.

Тя послушно сви устни.

— Извинявай.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да си представям как вие с Джона си прекарвате времето, като обсъждате великите литературни творби и пиете джин.

— Както предпочиташ, татко. Искам да го доведе на съботното барбекю.

— Той няма да дойде.

— Ще дойде — усмихна се Али.

Останалата част от смяната ѝ мина в разследването на този случай и на два други, за които отговаряше. Приключи едно обвинение за опит за изнасилване и започна друго за въоръжен грабеж.

Спря колата си на един платен паркинг и се върна пресечка и половина до „Блекхоук“. Отдалеч забеляза охранителната полицейска кола и не се съмняваше, че и Джона я бе разкрил.

Първият човек, когото видя в клуба, бе Хикмън, седнал пред бара. Сигурно от цял километър би видяла насиненото му око.

Приближи се до него, повдигна с пръст брадичката му и се вгледа в лицето му.

— Кой те нареди така?

— Твоят добър приятел, смотанякът Денис Овъртън — отвърна той навъсено.

— Шегуваш се. Да не е оказал съпротива?

— Хукна да бяга като заек. — Погледна към Френи и потупа по чашата си в знак, че иска да му долее. — Трябваше да го гоня. Преди да успее да го закопчая, той ме хвана. — Вдигна чашата си с бира и ядосано я допи. — Сега си ходя с тази синина и ми е писнало да ми се подиграват.

— Съжалявам, Хикмън. — За да докаже думите си, тя се наведе напред и докосна с устни насиненото му око. Когато се обърна, забеляза, че Джона влиза в бара. Той само вдигна вежди, като я видя, обвила ръка около раменете на Хикмън, и направи знак на Уил.

— Никога не съм го мислил за страхливец — въздъхна дълбоко Хикмън и загреба шепа ядки. — И когато го свалих, получих това. — Завъртя се на стола да ѝ покаже дупката на коляното на панталона си. — А той започна да се мята като риба на сухо и да реве като бебе.

— О, господи.

— Грам симпатия към него, Флечър, и ще те сдъвча. — Вместо това Хикмън започна да дъвче ядките. — Извъртя се и ме удари с лакът по окото. Видях звезди посред бял ден. Тъпият му кучи син може да си реве тази вечер в килията. Какво, по дяволите, изобщо си намирала в него?

— И аз не знам. Френи, пиши напитките на моя приятел на моята сметка, а?

— Тогава минавам на вносни питиета.

Али се засмя и погледна през рамо към Уил, който се бе появил зад нея.

— Не сме свикнали да имаме ченгета тук. — Ала го каза с непринудена усмивка и намигна на Френи. — Искате ли малко лед за това око, офицер?

Хикмън поклати глава:

— Не. — Със здравето си око огледа Уил от глава до пети. — Проблем ли имаш с ченгетата?

— От пет години нямам. Я ми кажи, сержант Малоуни още ли е на шейсет и трета? Два пъти ме е прибирал. Винаги много го е бивало.

Развеселен, Хикмън се завъртя на стола.

— Да, още е там. И още работи здраво.

— Като го срещнеш, кажи му, че Уил Слоун му праща много поздрав. Винаги е бил точен с мен.

— Непременно ще му кажа.

— Както и да е, човекът казва да поръчам вечеря за вашите приятели във форда от другата страна на улицата. Сигурно били огладнели, като седят там цяла нощ и си смучат пръстите.

— Сигурна съм, че ще бъдат много благодарни — отвърна Али сухо.

— Това е най-малкото, което можем да направим. — Уил приятелски тупна Хикмън по гърба и тръгна към кухнята.

— Трябва да свърша едно-друго. — Али за последен път огледа окото на Хикмън. — Сложи му лед — посъветва го тя и си проправи

път през клуба към Бет. — Имаш ли една минутка?

Бет продължи да въвежда кодове в касовия апарат.

— Сега е петък вечер и всичко е пълно. Освен това сме с две сервитьорки по-малко.

Али усети ледения ѝ тон, но не се отказа.

— Ще изчакам до почивката ти.

— Не знам кога ще мога да си взема почивка. Имаме много работа.

— Ще почакам. Няма да ти отнема много време.

— Както искаш. — Без да я поглежда, Бет се отдалечи.

— Доста ѝ е криво — изкоментира Уил.

Али се обърна.

— Ти навсякъде ли си?

— Почти — сви рамене той. — Това ми е работата. Тя обучаваше Джан, нали разбираш, както обучаваше теб. Струва ми се, че ние всички сме много потресени от това, което се случи.

— И обвинявате мен?

— Аз не те обвинявам. Ти си вършиш работата. Така става. Бет ще дойде, тя прекалено държи на човека. Искаш ли една маса? Оркестърът започва да свири след половин час и са добри, така че ако почакаш, няма да има къде игла да хвърлиш.

— Не, не ми трябва маса.

— Ако размислиш, викни ми.

— Уил... — Али го докосна по рамото, преди да бе успял да си отиде. — Благодаря.

— Няма проблеми — усмихна се той широко. — Аз уважавам полицаите. От пет години насам.

Бет я накара да чака цял час и когато дойде, ушите на Али вече се бяха проглушили от второто изпълнение на оркестъра.

— Имам десет минути, мога да ти отделя пет от тях. Ще трябва да стигнат.

— Добре. — Али трябваше да повиши глас, за да надвика оркестъра. — Може ли да отидем в стаята за персонала или предпочиташ да си кресчим тук?

Без да каже нищо, Бет се обърна и излезе от клуба. Отключи вратата на стаята, седна на дивана и събу обувките си.

— Други въпроси, детектив Флечър?

Али затвори вратата зад себе си и шумът понамаля.

— Ще бъда кратка. Знаеш ли какво се случи с Джан?

— Да, много добре знам.

— Най-близките ѝ роднини са уведомени — продължи тя със същия безстрастен тон. — Утре родителите ѝ пристигат в Денвър и искат да приберат нещата ѝ. Искам да взема каквото има в шкафчето ѝ и да им го предам. Така за тях ще бъде по-леко.

Устните на Бет затрепериха и тя погледна настрани.

— Не знам комбинацията на ключалката ѝ.

— Аз я знам. Беше си я записала в телефонния указател.

— Тогава прави каквото трябва. Нямам нужда от мен.

— Трябва ми свидетел. Ще ти бъда благодарна, ако удостовериш, че списъкът отговаря на съдържанието на шкафчето ѝ, че не съм взела или добавила нещо.

— Само толкова ли означава това за теб? Всичко, което ѝ се случи? Още един служебен ангажимент?

— Колкото по-скоро изпълня всичките си ангажименти, толкова по-скоро ще открием човека, който ѝ стори това.

— Тя за теб не означаваше нищо. Всички ние нищо не означаваме. Ти ни излъга.

— Да, излъгах ви. И понеже при същите обстоятелства отново бих излъгала, не мога да се извиня. — Отиде до шкафчето и набра комбинацията. — Знаеш ли някой друг, освен Джанет Нортън да е имал тази комбинация?

— Не.

Али отключи и отвори вратичката. Прегледа съдържанието и извади от чантата си голям плик за веществени доказателства.

— Мирише на нея. — Гласът на Бет трепна и прекъсна. — Долавя се нейният парфюм. Каквото и да е направила, не е заслужавала да бъде убита и захвърлена на пътя като боклук.

— Да, не е заслужавала. И аз искам човекът, който го е направил, да плати за това, колкото плащаш ти. Повече.

— Защо?

— Защото трябва да има справедливост, иначе няма нищо. Защото родителите ѝ са я обичали и сърцата им са разбити. Защото и аз долавям парфюма ѝ — сопна се Али и отвори ципа на яркочервената тоалетна чантичка. — Две червила, пудра, три молива за очи...

Бет я докосна по рамото.

— Дай да ти помогна. Аз ще пиша. — Извади от джоба си една кърпичка, изтри очи и взе бележника. — Харесвах те, знаеш ли? Харесвах това, което мислех, че си. Беше някак обидно да открия, че си нещо друго.

— Сега знаеш. Може би можем да започнем оттук.

— Може би. — Бет взе химикалката и започна да пише.

Али поръча на бара лека закуска. Не откъсваше очи от Джона. Петъчната тълпа бе голяма и шумна. Колкото повече седеше, гледаше и слушаше, толкова повече виждаше безброй проблеми да го запази в безопасност.

Виждаше също толкова проблеми да го убеди, че трябва да съобрази начина си на живот с факта, че Матю Лайл е още на свобода.

Тъй като се чувстваше на работа, се задоволи само с кафе. А когато кофеинът опъна нервите ѝ, мина на минерална вода.

Когато усети, че ще се побърка от бездействие, събщи на Френи, че ще помогне за масите на бара и взе една табла.

— Струва ми се, че те уволних — подхвърли Джона.

— Не си. Аз сама си напуснах. Пит, една наливна бира, един шейк, кампари и сода, мерло, отделно лед, и една безплатна лимонада за нещастния шофьор.

— Имаш ги, Русокоске.

— Качи се горе, почини си. Ти си уморена.

Али само присви очи.

— Пит, този тук прави обидни забележки относно външния ми вид. И ме хваща за задника.

— Ще му разбия муцуната заради теб, сладурче, само да си освободя ръцете.

— Моят нов приятел има бицепси като петролни танкери — предупреди тя Джона и с жест отметна косите си. — Така че внимавай какво правиш, хубавецо.

Джона хвана брадичката ѝ, повдигна я на пръсти и я целуна дълго и страстно.

— Няма да ти платя — заключи той и се отдалечи.

— Аз бих работила за такъв бакшиш — реши жената на високия стол до бара. — По всяко време и на всяко място.

— Да-а — въздъхна Али. — Кой не би го направил?

Работи до последните поръчки, после седна на една маса в клуба и вдигна крака, докато оркестърът прибираше инструментите си, а персоналът се готвеше да си тръгне. И както седеше, заспа.

Джона седна срещу нея в притихващия клуб.

— Мога ли да направя нещо за теб, преди да си отида?

Той вдигна очи към Уил.

— Не, благодаря.

— Сигурно е изтощена.

— Ще се възстанови.

— Е... — Уил раздруса монетите в джоба си. — Ще си изпия питието за приспиване и ще си ходя вкъщи. Ще изпратя Френи и ще заключа. До утре.

Човекът бе хлътнал. Това бе всичко, за което можеше да мисли Уил, докато се връщаше към бара. Кой би предположил? Човекът бе хлътнал, и то по едно ченге.

— Полицайка. — Той седна на високия стол и Френи веднага му подаде вечерния коняк. — Човекът е затънал по полицайка.

— Ти чак сега ли разбра?

— Май че да. — Уил подръпна брадичката си. — Мислиш ли, че нещо ще се получи?

— Не разбирам от любов. Обаче те изглеждат добре заедно и никой никого няма да може да смачка, защото и двамата са дебели глави.

— Тя е заспала от умора. — Уил кимна към клуба и отпи от брeндитo си. — А той просто седи и я гледа как спи. Мисля, че най-много можеш да разбереш какво му е на мъжа от начина, по който гледа една жена. — И понеже се улови, че той самият гледа как Френи бърше бара, Уил се изчерви и се вторачи в чашата си, сякаш изведнъж бе разбрал, че там може да намери разрешението на някакъв много сложен проблем.

Ала тя го видя, защото знаеше какво да гледа. Продължи да бърше, докато оценяваше реакцията си. Приятно леко потрепване на сърцето и мъничко топлота.

Много отдавна не бе изпитвала — или не си бе позволявала да изпитва — никое от двете към мъж.

— Предполагам, че си отиваш вкъщи — подхвърли небрежно.

— Да. А ти?

— Мислех да си поръчам една пица и да гледам по кабела маратона от филми на ужаса.

Той ѝ се усмихна.

— Винаги си си падала по филми на ужасите.

— Ами да. Нищо не може да те разсее от тревогите по-добре от големи паяци и вампири, които смучат кръв. Обаче... Сама не ми е много забавно. Навит ли си?

— Навит за... — Уил разплиска чашата си върху чистия бар. — Извинявай. По дяволите. Много съм непохватен.

— Не, не си. — Френи мина с кърпата по разлятото бренди и го погледна право в очите. — Искаш ли да си разделим пицата, Уил, и да гледаме черно-бели филми за чудовища, и да се гушим на дивана?

— Аз... Ти... — Би станал на крака, ако можеше да усети краката си. — На мен ли говориш?

Тя се усмихна и остави кърпата на умивалника.

— Ще отида да си взема якето.

— Аз ще ти го взема. — Той скочи и с облекчение установи, че краката го държат. — Френи?

— Да, Уил?

— Мисля, че си красива. Просто исках да ти го кажа, в случай че после съм много нервен и забравя.

— Ако после забравиш, аз ще ти го напомня.

— Да. Добре. Хубаво. Отивам да ти взема якето. — Втурна се навън и тя се усмихна зад гърба му.

Джона изчака, докато клубът остана празен, докато Уил и Френи му извикаха за лека нощ. Стана, като остави Али да спи, и провери лично ключалките и алармата. Тракайки с токове по сребърния под, отиде отзад и избра осветлението и музиката, които подхождаха на настроението му.

Върна се при Али, наведе се и я събуди с целувка.

Тя изплува на повърхността с неговия вкус. Топъл, малко нешлифован и много буден. Когато отвори очи, сякаш в нощта блещукаха хиляди звезди.

— Джона...

— Танцувай с мен. — Вдигна я на крака, без да откъсва устни от нейните.

Али вече танцуваше. Още преди замъгленото ѝ съзнание да се бе прояснило, вече се движеше с него, тялото ѝ се наместваше срещу неговото.

— „Платърс“. — Опря буза до неговата. — Толкова е странно.

— Не ти ли харесва? Мога да сложа нещо друго.

— Не, много ми харесва. — Наклони глава да даде по-свободен достъп на устните му до шията си. — Това парче е песента на моите родители. „Само ти“. Нали знаеш, майка ми е била диджей в радио, преди да стане водещ на програмата. Това е песента, която пуснала по радиото вечерта, когато се съгласила да се омъжи за него. Романтична история.

— Чувал съм откъси от нея.

— Трябва да видиш как се гледат, когато танцуват на тази мелодия. Красиво е. — Вплете пръсти в косата му, докато се плъзгаха върху звездите по пода. — Добър танцьор си, Блекхоук — прошепна тя. — Много добър. Не бих предположила. — Обърна глава на рамото му и се загледа в проблясващите светлилки. — Всички ли тръгнаха?

— Да. — Тук си само ти, помисли той и докосна с устни косите ѝ. Само ти.

ДЕСЕТА ГЛАВА

За пръв път от седмици насам Али се събуди, без да трябва да скочи от леглото и да се втурне в деня. Божествена неделя. Събота вечер в „Блекхоук“ бе по-натоварена от предишната вечер и тя прекара по-голямата част от времето на крак, а цялата вечер бе нащрек.

Джона може и да се бе примирил с пазачите отвън, ала Али не мислеше, че толкова лесно би приел тя да стои като щит пред него.

Някои неща бе най-добре да не се разкриват и да не се обсъждат.

Освен това те двамата си правеха взаимно услуга. Али не можеше да живее в своя апартамент, преди да бе разчистен и ремонтиран. Той ѝ предоставяше удобно място за живеене, а тя му осигуряваше телохранител. За нея това бе една разумна и честна сделка.

А сделката имаше и определено много по-важни допълнителни печалби. С намерението да им се наслади, Али плъзна ръка по гърдите му и леко впи зъби в тялото, което бе повече от щастлива да охранява.

Джона изведнъж се събуди, напълно възбуден от горещите ѝ устни върху неговите.

— Нека аз, нека аз — повтаряше тя. Не бе предполагала, че кръвта ѝ може да кипне толкова бързо, че за един удар на сърцето страстта ѝ от ленива можеше да се превърне в неудържима.

Тялото ѝ потрепери и се изви под острите нокти на удоволствието.

В спалнята бе тъмно, само сенки и движение. Надигна се да обвие ръце около нея. Притежание. То ги възбуждаше и двамата. Той намери устните ѝ, шията ѝ, гърдите ѝ, почувства глада, който бе освободила в него, преди да може да мисли, преди да може да прави каквото и да било, освен да чувства.

Удоволствието се стовари върху нея като удар на камшик. И когато Али се разтопи срещу него, Джона я положи на гръб и започна да я люби.

Целувка, лека като сянка. Докосване, нежно като нощта. Когато тя протегна ръце към него, той ги улови и ги поднесе към устните си. Нещо богато, нещо великолепно се разля в нея и се смеси със страстта.

— Сега аз.

Това бе различно. Спокойно, сладостно и бавно. Овладейт тлеещ огън.

Али му се отдаде и отстъплението ѝ бе също толкова мощно, както и прелъстяването. Джона ѝ шепнеше тихи думи, които разпалваха и душата, и кръвта ѝ. Дишането ѝ се учести и тя се понесе по копринените вълни на усещанията.

Леките докосвания на пръстите му, на косата му, топлината на устните и езика му постепенно я издигаха все по-високо. Когато желанието се превърна в непоносим копнеж и болка, Али прошепна името му.

Той я прехвърли през първия кадифен връх.

Имаше нужда да я докосва по този начин, да я вземе по този начин. Имаше нужда, поне в сенките, да има това право. Тук тя можеше да му принадлежи.

Ръцете ѝ се обвиха около него и Джона потъна в целувка, все по-дълбока и по-дълбока, докато се изгуби в нея. И тогава проникна в нея, отчаяно и безпомощно влюбен.

Когато най-после притихнаха, Али обърна лице към врата му, за да усети още за малко вкуса му.

— Не, не мърдай — прошепна тя. — Не още. — Тялото ѝ бе златно, пулсиращо златно. Би се заклела, че дори тъмнината има златисти отблясъци. — Още е нощ. — Погали го по гърба. — Докато лежим така, все още е нощ.

— Може да бъде нощ докогато искаш.

Устните ѝ трепнаха.

— Само още мъничко. — Въздъхна доволно, наслаждавайки се на прегръдката. — Щях да стана и да използвам уредите ти, но после... Е, ти беше тук и помислих, че ще е много по-добре да използвам теб.

— Харесва ми твоят начин на мислене. — Той затвори очи и я притисна към себе си.

Али остави предобедът да се изниже, с удоволствие направи един бърз фитнес с Джона в неговия салон, обсъждайки спортните новини, които гледаха на портативния телевизор.

Закусиха вафли с кафе, изтегнати лениво на леглото с неделния вестник. Естествени, нормални, почти семейни навици, мислеше тя, докато се обличаше за излизане.

Не че мъж като Блекхоук би могъл или би трябвало да бъде превърнат в домошар. Ала една спокойна, отпускаща неделна сутрин бе приятна промяна на ритъма.

Али седеше на ръба на леглото и връзваше старите си гуменки. Джона навлече една тениска и се вгледа в безкрайната линия на бедрата ѝ.

— Обула си тези къси шорти, за да ме разсейваш на игрището ли?

Тя вдигна вежди:

— Моля ти се. При моите вродени умения нямам нужда от такива жалки номера.

— Добре, защото щом започна да играя, нищо не ме разсейва, докато не разбия противника.

Али се изправи и разкърши силните си рамене.

— Ще видим кой кого е разбил, когато удари звънецът. Още ли ще седиш тук да се хвалиш или си готов?

— Повече от готов, детектив Миличка.

Тя изчака, докато се качиха в колата. Добре бе премислила момента. Освен това, колкото по-късно му го кажеше, толкова по-малко време щеше да има той да спори с нея.

Протегна крака и се приготви да се наслади на пътуването. И се подсмихна, когато видя как погледът му се плъзна по бедрата ѝ.

— Е, ще ми дадеш ли някога да карам тази кола?

Джона запали мотора.

— Не.

— Мога да се справя.

— Тогава си купи ягуар и си го карай. Къде е игрището, на което искаш да изживееш позорното си поражение?

— Искаш да кажеш, къде е игрището, където имам намерение да те превърна в хленчецо унижение? Ще ти казвам накъде да караш. Разбира се, ако карах аз, можех просто да отида там.

Той ѝ хвърли един изпълнен със съжаление поглед и си сложи слънчевите очила.

— Къде е игрището, Флечър?

— Близо до Чери Лейк.

— Защо, по дяволите, искаш да мяташ кошове там? Наоколо има толкова фитнес зали.

— Денят е прекалено хубав, за да го прекараме на закрито. Разбира се, ако се страхуваш от малко чист въздух... — Джона обърна и излезе от паркинга. — Какво правиш, когато имаш свободен ден, освен че използваш страхотните уреди в апартамента над клуба? — полюбопитства Али.

— Гледам мач, обикалям галериите. — Подари ѝ една бавна усмивка. — Ходя по жени.

Тя смъкна тъмните си очила и го погледна над тях.

— Какъв мач?

— Зависи от сезона. Ако има футбол или хоккей, вероятно ще го гледам.

— Аз също не мога да устоя. Какви галерии?

— Каквито ме привличат в момента.

— Ти имаш някои големи произведения на изкуството в клуба и в апартамента си.

— Обичам изкуството.

— И така... Какви жени?

— Лесни.

Али се засмя и намести очилата си.

— Наричаш ме лесна, а, приятел?

— Не, ти си трудна. Обичам от време на време разнообразието.

— Блазе ми. Имаш много книги — отбеляза тя, загледана в профила му, сексапилните ъгловати черти, начина, по който тъмните очила скриваха пленителната контрастност на тези ясни светлозелени очи. — Трудно ми е да си те представя свит на кълбо с хубава книга.

— Изтегнат — поправи я Джона. — Жените се свиват на кълбо, мъжете се изтягат.

— О, да, разбирам. Това е съвсем различно. Отбий по шосе двеста двадесет и пет. И внимавай за ограниченията на скоростта. Пътната полиция направо си умира да лови хубави момчета като теб с бързи коли.

— Имам връзки в полицейското управление.

— И ти си мислиш, че ще уредя да ти опростят глобата, след като ти дори не ми даваш да карам тази кола?

— Най-случайно познавам полицейския комисар. — В момента, в който го каза, в главата му прищрака. — Ти каза Чери Лейк?

— Точно така. — Той отби в първото отклонение и спря на удобния паркинг. — Някакъв проблем ли има?

— Твоите родители живеят в Чери Лейк.

— Да. И имат баскетболно игрище... Е, половин игрище. Това е всичко, което успяхме да ги накараме да направят, въпреки че с братята ми много настоявахме. Освен това имат място за барбекю, което баща ми много активно използва. Опитваме се два пъти месечно да се събираме в неделя.

— Защо не ми каза, че отиваме у твоите родители?

Али разтълкува тона — гняв, безмилостно овладян.

— Какво значение има?

— Няма да се натрапвам на семейството ти. — Отново обърна колата. — Ще те оставя, някой ще те докара на връщане.

— Почакай. — Тя протегна ръка и изключи колата. Ако бе ядосан, прекрасно, значи щяха да се сборят. Но не би понесла, ако станеше студен. — Какво значи да се натрапваш? Ще поиграем баскетбол, ще хапнем малко пържоли. Нямах нужда от официална покана.

— Няма да прекарам неделния следобед с твоето семейство.

— С едно полицейско семейство.

Джона свали тъмните си очила и ги хвърли настрана.

— Това няма нищо общо.

— Кое тогава има нещо общо? Ставам да спиш с мен, ала не ставам за това?

— Това е глупаво. — Той изскочи от колата, отиде до края на паркинга и се загледа в тясната затревена площ.

— Ами кажи ми нещо, което не е глупаво. — Тя изтича до него и го хвана за рамото. — Защо си толкова сърдит, че искам да прекарам няколко часа със семейството си?

— Ти ме подлъга, Алисън. Това първо.

— Защо трябва да те подлъгвам? Защо ти познаваш баща ми през почти половината си живот, но никога не си приемал и една-

единствена покана да дойдеш у нас?

— Защото това е неговият дом и аз нямам място там. Защото съм му задължен. Аз спя с дъщеря му, за бога.

— Знам. Той също го знае. Е, и какво? Мислиш, че още щом минеш през вратата, татко ще измъкне полицейския си пистолет и ще те застреля между очите?

— Това не е шега. Много ти е лесно, нали? Всичко е било съвсем наред в твоя живот, солидно, подредено и стабилно. Нямах представа какъв беше моят свят, преди той да влезе в него и какъв би бил сега, ако не беше влязъл. Не по този начин имам намерение да му се отплатя.

— Не, ти му се отплащаш, като го обиждаш. Като отказваш да признаеш отношенията си с мен, сякаш това е нещо, от което трябва да се срамуваш. Мислиш, че не знам какъв е бил животът ти? Мислиш, че моят свят е бил много префинен. Аз съм дъщеря на полицай, Блекхоук. Няма нищо, което ти си видял, а аз не съм, през неговите очи. А сега и през моите. — Тя заби пръст в гърдите му. — Не ми приказвай и не се опитвай да ме надприказваш. Както и да сме започнали живота си, сега сме на едно ниво. И по-добре го запомни!

Джона хвана ръката ѝ.

— Стига си ме ръчкала.

— Искане ми се да те пребия.

— И аз мога да ти кажа същото. — Отдалечи се, докато се успокои дотолкова, че да може отново да се владее. Бяха му подействали думите ѝ за срама. Можеше да се ядосва на себе си, че се бе влюбил в нея. Ала никога нямаше да се срамува. — Ще ти предложи една сделка. Ти ще се отървеш от опашката — посочи към колата, която бе спряла на паркинга минута след тях. — И ще прекараме два часа при твоите родители.

— Дай ми една секунда. — Али се приближи към тъмната лимузина, наведе се и проведе кратък разговор с шофьора. Върна се при Джона, пъкнала ръце в джобовите си. — Освободих ги до довечера. Това е най-много, което мога да направя. — Обви ръце около раменете си. Извиненията винаги я бяха напъргали. — Виж, извинявай, че го направих така. Трябваше направо да ти кажа и да спорим за това у вас.

— Не ми го каза направо, защото знаеше, че нямаше да има с кого да спориш.

— Добре, прав си — разпери ръце в знак на поражение. — Наистина извинявай. Аз държа на семейството си. Имам връзка с теб. Откъдето просто следва, че искам да се чувстваш спокойно с тях.

— Може би е малко прекалено да искаш да се чувствам спокойно. Но не се срамувам от връзката си с теб, не искам да мислиш, че се срамувам.

— И това стига. Джона, за мен би означавало много, ако днес се опиташ да ги приемеш.

— По-лесно е да се спори с теб, когато се държиш гадно.

— Виж, и брат ми Брайънт винаги така казва. Ще си допаднете. — Хвана го под ръка с надеждата да разведри настроението. — Има обаче още нещо... — започна тя, докато вървяха към колата.

— Какво нещо?

— Това събиране днес. То е... Нещо повече, отколкото може да съм ти казала. Нещо като семейна среща. Просто ще има повече хора — завърши бързо. — Лели, чичовци и племенници от изток, старата партньорка на баща ми и семейството й. За теб така всъщност ще е по-добре — настоя Али, когато Джона размаха юмрук пред брадичката й. — Сред тази тълпа никой няма дори да те забележи... Защо не ми дадеш аз да карам от тук нататък?

— Защо не те просна с един удар и от тук нататък да пътуваш в багажника?

— Няма значение, само попитах. — Тя заобиколи колата и посегна към дръжката на вратата, ала той я изпревари. Али се засмя и улови лицето му в ръце. — Голям образ си. — Целуна го шумно и седна вътре. Когато и Джона седна, се наведе към него и го погали по бузата. — Те са просто хора. Много симпатични хора.

— Не се и съмнявам.

— Джона, един час. Ако след един час се чувстваш неприятно, просто ми кажи. Ще измисля нещо и ще си тръгнем. Без никакви въпроси. Съгласен ли си?

— Ако след един час се чувствам неприятно, аз ще си тръгна. Ти остани със семейството си. Така трябва да бъде и така се договаряме.

— Добре. — Тя се облегна назад и закопча колана. — Какво ще кажеш да ти дам кратко резюме, за да познаваш играчите? Леля Натали

и съпругът ѝ, Райън Пиасецки. Тя движи някои от нещата във „Флечър Индъстриз“, но истинската ѝ любов е „Дамски избор“.

— Бельо?

— Луксозно бельо, не бъди селянин.

— Страхотни каталози.

— Които ти преглеждаш, за да се запознаеш с най-новите модни тенденции.

— Ами! Там има полуголи жени.

Али се засмя с облекчение, доволна, че бяха минали критичната точка.

— Продължавам нататък. Чичо Рай е инспектор по противопожарната безопасност в Урбана. Имат три деца, на четиринадесет, на дванадесет и на осем години, ако смятам правилно. После сестрата на майка ми, леля Дебора, окръжен прокурор на Урбана, и съпругът ѝ, Гейдж Гътри.

— Гътри, който има повече пари от националната хазна?

— Така говорят слуховете. Четири деца, на шестнадесет, четиринадесет, дванадесет, десет. Подредени през две години. После капитан Алтия Грейсън, бившата партньорка на татко, и съпругът ѝ, Колт Найтшейд. Частен детектив. По-скоро по аварийните ситуации. Никога не го знаеш накъде ще се извърти. Ще ти хареса. Имат две деца, момче и момиче, на петнадесет и дванадесет... Не, вече на тринадесет.

— Значи в общи линии ще си прекарам деня с един детски бейзболен отбор.

— Забавни са — успокой го тя. — Не обичаш ли деца?

— Представа нямам. Досега срещите ми с този животински вид са били много ограничени.

— Тази отбивка — съобщи му Али. — Е, след днес вече няма да са ограничени. Мисля, че някога може да си се срещал с братята ми. Брайънт е във „Флечър Индъстриз“. Той май също е нещо като отговорник по аварийните ситуации. Много пътува и вдига скандали, когато нещо не е наред. Това му харесва. А Кийнън е пожарникар. Той беше отишъл на гости на леля Натали малко след като тя се беше хванала с чичо Рай, захласнал се по големия червен камион, и край. На следващия светофар наляво. Това е всичко.

— Заболя ме главата.

— Нищо ти няма. На ъгъла наляво, след две пресечки надясно.

Джона вече бе добил представа за квартала. Стабилен, богат и модерен, с големи, красиви къщи в големи, красиви имоти. От това настръхваше, макар да не можеше да обясни защо.

Чувстваше се удобно в града, където улиците му напомняха, че бе преодолял нещо, а лицата, които го заобикаляха, бяха анонимни. Но тук, сред тези великолепни дървета, хълмисти ливади, свежи и зелени в навечерието на лятото, сред разцъфналите цветя и пръснати тук-там стари къщи, той бе не просто непознат.

Беше натрапник.

— Къщата отляво, с кедровото дърво и речния камък, с балконите на зигзаг. Май всички са вече тук. Прилича на паркинг.

Двойната алея бе препълнена с коли. Самата къща бе огромна, с уникално разчупен покрив, издадени балкони, широки прозорци, всичко това подчертано от дървета и разцъфнали храсти покрай покритата с плочи пътека на полегатия хълм.

— Преразгледах договора — съобщи той на Али. — Ще добавя екзотични сексуални услуги. Мисля, че това ги заслужава.

— Добре, ще ги приема. — Тя посегна към вратата, ала Джона бързо протегна ръка и я бутна обратно назад на седалката. Али само се засмя и завъртя очи: — Добре, добре, по-късно ще обсъдим екзотичните сексуални услуги. Освен ако не искаш авансово плащане тук и сега.

— Да, това ще е върхът. — Но преди да бе успял да заобиколи колата, се чу боен вик и по хълма се спусна едно прелестно младо момиче с дълги тъмни коси.

То грабна Али в мечешка прегръдка в момента, в който тя излезе от колата.

— Ето те! Всички са тук. Сам вече бутна Мик в басейна, а Бинг подгони котката на съседите на едно дърво, Кийнън я свали, мама му слага лекарство на одрасканото. Здравсти. — Тя подари на Джона една хилядаватова усмивка. — Аз съм Ади Гътри. Ти трябва да си Джона. Леля Сила каза, че ще дойдеш с Али. Нощен клуб ли имаш? Каква музика пускате там?

— Тя си затваря устата два пъти годишно, за по пет минути. Записваме си го. — Али обви ръка около раменете на братовчедка си. — Сам е от рода Пиасецки, Мик е братът на Ади. А Бинг е нашето

куче, което няма никакви обноси, затова идеално се вписва в компанията. Не си прави труда да запомниш всичко това, наистина ще те заболи главата.

Тя посегна да го хване за ръката, ала Ади я изпревари.

— Може ли да дойда в твоя клуб? Ще си заминаваме чак в сряда. В четвъртък, ако работата се закучи. Имам предвид, какво е един ден повече? Леле, ама ти си много висок. И много готин — добави тя, като хвърли един поглед на братовчедка си. — Браво, Алисън.

— Млъкни, Ади.

— Все това ми казват.

Неволно очарован, Джона ѝ се усмихна:

— Ти слушаш ли?

— Абсолютно не.

Нивото на шума се повиши — викове, писъци. Притичаха двама дългунести младежи от неопределен пол, стиснали в ръце водни пистолети. Джона видя една слънчеворуса жена, потънала в разговор със зашеметяваща червенокоса. Група мъже, някои от които голи до кръста, водеха жестока битка върху баскетболно игрище с батумирана настилка. Друга група мокри млади хора бяха нападнали отрупана с храна маса.

— Басейнът е от другата страна на къщата — обясни Али. — Остъклен е, така че да можем да го използваме и през зимата.

Един от мъжете на игрището се завъртя, мина през защитата и вкара кош. После забеляза Али и напусна играта.

Тя се затича към него и когато я грабна в прегръдка, извика със смях:

— Пусни ме, кретен такъв! Потен си.

— И ти щеше да си потна, ако водеше отбора си към втора поредна победа. — Но я пусна да стъпи на краката си, изтри ръка в джинсите си и я протегна на Джона: — Аз съм Брайънт, много поголемият брат на Али. Радвам се, че успя да дойдеш. Искаш ли една бира?

— Да, всъщност да.

Брайънт го огледа преценяващо.

— Играл ли си баскетбол?

— Малко.

— Прекрасно, ще ни трябва нов попълнения. Тук има само фусти и слабаци. Али, дай на човека една бира, докато аз доразбия тези женчовци.

— Ела вътре. — Али съчувствено докосна Джона по рамото. — Вземи малко въздух, докато се ориентираш. Трудно е да се запознаеш едновременно с всички.

Заведе го на терасата, където друга маса бе отрупана с храна, а огромно метално корито бе пълно с лед и студени напитки. Измъкна две бири и влезе през остъклената врата.

Кухнята бе просторна, разделена на бокс и място за хранене. В ъгъла един тъмнокос мъж се опитваше да се отскубне от една тъмнокоса жена.

— Ще оживея, лельо Деб. Мамо, кажи й да ме остави на мира.

— Не се дръж като бебе — скастри го Сила, пъкнала глава в хладилника. — Ще ни свърши ледът. Знаех си. Не им ли казах, че ледът ще свърши?

— Стой мирен, Кийнън. — Дебора залепи анкерпласт върху драскотините му. — Готово, сега ще ти дам бонбонче.

— Я, ето я и Али.

— Здравей, лельо Деб. — Али се втурна да прегърне леля си, после погали Кийнън по бузата. — Здравсти, герой. Това е Джона Блекхоук. Джона, запознай се с леля ми Дебора и брат ми Кийнън. Майка ми я познаваш.

— Да. Приятно ми е отново да ви видя, госпожо Флечър.

В този момент през вратата се изсипа една малка армия, преследвана от невъобразимо голямо и грозно куче. Али моментално бе погълната от нея. И, преди да бе успял да се защити, Джона също.

Той имаше намерение да си тръгне след един час. Договорката си бе договорка. Смяташе да води някакви любезни разговори, да се държи настрана, доколкото е възможно, после да изчезне, да се качи на колата си и да се върне в града, където знаеше правилата.

А кой знае как се озова гол до кръста, увлечен в ожесточен баскетболен мач с чичовците, братовчедите и братята на Али. В разгара на боя забрави за намеренията си.

Ала много добре знаеше, че самата Али бе тази, която му стъпи на крака и му коства една точка.

Тя беше бърза и подла, призна Джона, като отне топката от един противник и ѝ хвърли убийствен поглед. Но не бе израсла на улиците, където един вкаран или не кош би могъл да означава един долар за сандвич или болезнено празен стомах.

Това го направи по-бърз. И по-подъл.

— Харесва ми. — Натали хвана Алтия под ръка, без да обръща внимание на смразяващия кръвта вик на отмъщение на сина си.

— Като малък е бил хулиган, обаче Бойд винаги го е харесвал. Уха, мръсно играе.

— Как иначе може да се играе? Леле, утре Райън ще куца. Пада му се — заключи Натали със смях. — Да се състезава с два пъти по-млад от него. Хубаво дупе има.

— Кой, Рай ли? И аз винаги съм мислила така.

— Не поглеждай към мъжа ми, капитан. Говорех за младежа на Али.

— Знае ли Райън, че се заглеждаш по млади мъже?

— Естествено, ние сме демократично семейство.

— Е, принудена съм да се съглася. Младежът на Али има много хубаво дупе. Ох, това сигурно боли.

— Мисля, че мога да се справя с него — измърмори Натали и се засмя, когато Алтия вдигна вежди. — На баскетбол. Престани да мислиш мръсотии. — Прегърна през рамо старата си приятелка. — Ела да си вземем малко вино и да разпитаме Сила за тази нова и много интересна ситуация.

— Четеш ми мислите.

— Нищо не знам, нищо не казвам — заяви Сила и изсипа още една торбичка лед в коритото. — Разкарайте се.

— Това е първият мъж, когото води на семейна сбирка — настоя Натали.

Сила просто се изправи и стисна устни.

— Откажи се — посъветва Дебора. — От половин час я разпитвам, и нищо.

— Вие, адвокатите, сте прекалено меки. — Алтия се приближи и сграбчи Сила за яката. — Един добър полицаи винаги знае как да стигне до истината. Изплюй камъчето, О'Роарк.

— Бий ме, пребий ме, аз да не съм доносник. Освен това още нищо не знам. Ала ще науча — прошепна тя, като видя Али да дърпа Джона към терасата. — Изчезвайте, дайте ми пет минути.

— Няма ми нищо — настояваше Джона.

— Тече ти кръв. Такива са правилата на къщата. Кръвта трябва да се спре.

— А, поредната жертва. — Сила потри ръце, а приятелките и роднините ѝ дискретно се разпиляха. — Доведи го вътре.

— Ударил си е лицето в нещо.

— В твоя юмрук — уточни Джона малко заядливо. — Защитата на коша не включва леви крошета.

— Тук ги включва.

— Дай да видим. — Сила със сериозно изражение огледа кръвящата устна на Джона. — Не е толкова зле. Али, върви да помогнеш на баща си.

— Но...

— Върви да помогнеш на баща си — повтори Сила, хвана Джона за ръката и го вмъкна в кухнята. — Да видим сега къде съм си оставила инструментите за мъчения.

— Госпожо Флечър...

— Сила. Седни и мълчи. Хленченето тук се наказва жестоко. — Тя взе една марля, риванол и лед. — Удари те, а?

— Да.

— На баща си се е метнала. Седни — заповяда отново и го смушка в голия корем, докато той се подчини. — Оценявам, че си се въздържал да ѝ отвърнеш.

— Аз не удрям жени. — Джона трепна, когато Сила изтри раната.

— Добре е да го знам. Тя е труден характер. Готов ли си да го приемеш?

— Моля?

— Само за секс ли става дума или си готов да приемеш целия комплект?

Той не бе сигурен кое го шокира повече, въпросът или внезапното щипене от лекарството. Изруга цветисто и стисна зъби.

— Извинете.

— Чувала съм тази дума и преди. Та какъв беше твоят отговор?

— Госпожо Флечър...

— Сила. — Наведе се по-близо и се усмихна в очите му. Добри очи, помисли тя. Спокойни, ясни. — Смутих те. Не го очаквах. С това почти свършихме. Дръж леда още една минутка. — Седна на пейката до него и кръстоса ръце върху масата. По нейните изчисления имаше още две минути, преди някой да нахлуе в кухнята и да ги прекъсне. — Бойд не вярваше, че днес ще дойдеш. Аз вярвах. Алисън е безмилостна, когато си науми нещо.

— Аз ли не знам...

— Аз не те познавам, Джона. Обаче знам нещо за теб и знам какво виждам. Затова искам да ти кажа нещо.

— Нямах намерение да стоя толкова много...

— Шшшт — прекъсна го тя. — Преди цял един живот, почти преди целия твой живот срещнах този полицаи. Този дразнещ, очарователен, твърдоглав полицаи. Не исках да ме интересува, определено не исках да се хващам с него. Майка ми беше полицаи и загина при изпълнение на служебните си задължения. Така и не го преживях. — Трябваше да поеме дъх да се успокои, защото бе вярно. — Последното, което исках, последното, което си представях, че ще е добре за мен, бе да се окажа обвързана с полицаи. Господи, не исках това в моя живот. А ето ме сега, съпруга на полицаи, майка на полицаи. — Сила погледна през прозореца и видя мъжа си и дъщеря си. — Не е ли странно как се обръщат нещата? Не е лесно, ала не бих се отказала и от един миг. Нито от един миг. — Потупа го по ръката и се изправи. — Радвам се, че дойде днес.

— Защо?

— Защото това ми даде възможността да ви видя заедно с Али. Даде ми възможността да те погледна отблизо. Възможност, която не си ми давал повече от два пъти за... Колко, седемнадесет години? И ми хареса това, което видях. — Остави го занемял, обърна се към хладилника и извади поредната табла със сандвичи. — Би ли занесъл това на Бойд? Ако не храним децата всеки два часа, става страшно.

— Добре. — Той пое таблата, борейки се със себе си, докато тя просто му се усмихваше с очите, които Али бе наследила от нея. — Тя много прилича и на вас.

— Наследила е всички най-дразнещи качества от мен и от Бойд. Странно как се получава така. — Вдигна се на пръсти и нежно докосна с устни раната в ъгъла на устата му. — Това върви към лечението.

— Благодаря. — Джона намести таблата в ръцете си и се чудеше какво да каже. Никой през живота му не го бе целувал по мястото, където го боли. — Трябва да се връщам в града. Благодаря за всичко.

— Няма за какво. Винаги си добре дошъл тук, Джона. — Усмихна се на себе си, когато той се отдалечи. — Твой ред е, Бойд. Направи го както трябва.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Най-важното е движението на китката — заяви Бойд и метна едно кюфте на скарата.

— Не беше ли казал, че най-важното е моментът? — Али го гледаше, пъхнала палци в джобовите си, а брат ѝ Брайънт бе облегал удобно ръка на рамото ѝ.

— Моментът, разбира се, е важен. Има много, много тънки моменти в изкуството на барбекюто.

— Но кога ще ядем? — попита нетърпеливо Брайънт.

— След две минути, ако искаш кюфте. След още десет, ако държиш на пържола. — Взря се през кълбата дим към Джона, който идваше с таблата. — Май идват още подкрепления.

— А не може ли първо кюфте, а после пържола?

— Ти си десетият на опашката за кюфтета. Вземи си номерче, синко. — Бойд метна още едно цвърчащо кюфте и забеляза жена си на страничната тераса.

Танцувайки на място, тя размаха ръце, посочи към Джона, после към Бойд и завъртя пръсти. Той я разбра и макар вътрешно да намигна, едва доловимо кимна: „Добре, добре, ще поговоря с него“. Сила само се усмихна и размаха пръст.

„И няма да бъда груб. Я виж ти!“

— Остави новите провизии там, Джона. — Бойд посочи към високата маса до барбекюто. — Как е устната?

— Ще оживея. — Джона хвърли на Али един стоманен поглед. — Особено след като, въпреки неспортсменското поведение на противниковия защитник, отбелязах кош. И победих.

— Извади късмет. След като ядем, ще играем мач реванш.

— Когато губи — обясни Брайънт, — иска реванш. Когато бие, седмици наред ти го натяква.

— Какво искаш да кажеш? — Али изпърха с мигли към него.

— Мама никога не ми даваше да я ударя, защото е момиче. — Брайънт силно дръпна ухото ѝ. — Винаги съм мислил, че това е

страшно нечестно.

— Чудо голямо. Просто биеше Кийнън.

— Ами да. — Лицето на Брайънт моментално засия. — Хубави дни бяха. Смятам по-късно да го понатупам, да си спомня добрите стари времена.

— Може ли да гледам? Както винаги.

— Естествено.

— Моля ви се. Ние с майка ви искаме да запазим илюзията, че сме отгледали и възпитали три добри деца. Не разбивайте мечтите ни. Джона, виждал ли си моята работилница? — Като чу сумтенето на дъщеря си, Бойд я погледна навъсено. — Никакви коментари. Брайънт, сега е моментът.

— Сега ли?

— Величествен момент. Предавам свещената маша и лопатка на теб.

— Чакай малко, чакай малко. — Али избута брат си настрани. — Защо да не мога аз да го направя?

— Ах... — Бойд притисна ръка към сърцето си. — Колко пъти през нашия дълъг и вълнуващ съвместен живот съм те чувал да казваш тези думи?

Развеселен и очарован, Джона видя как върху лицето на Али се изписа надигащ се бунт.

— Добре де, защо да не мога?

— Алисън, съкровище мое, има някои неща, които един мъж трябва да предаде на сина си. Синко... — Бойд сложи ръка на рамото на Брайънт. — Доверявам в твои ръце репутацията на семейство Флечър. Не ме разочаровай.

— Татко... — Брайънт изтри една въображаема сълза. — Аз съм развълнуван. За мен е чест. Кълна се да пазя името на семейството, каквото и да ми струва това.

— Вземи. — Бойд му подаде приборите за барбекю. — Днес ти си мъж. — Прегърна го през рамо.

— Обидно е — измърмори Али.

— Ти си просто момиче — ухили се злорадо Брайънт и потропа с машата. — Свикни с тази мисъл.

— Тя ще го накара да плати за това — отбеляза Бойд. — Е, как са нещата?

— Добре. — Как, по дяволите, можеше Джона да се измъкне незабелязано, когато непрекъснато един или друг го дърпаше нанякъде? — Благодаря ви за гостоприемството. Ще трябва да се връщам в клуба.

— Такава работа не ти оставя много свободно време, особено през първите години. — Въпреки това Бойд го поведе към една дъсчена постройка в далечния край на двора. — Знаеш ли нещо за електрическите инструменти?

— Вдигат голям шум.

Бойд се разсмя и отвори вратата на работилницата.

— Какво мислиш?

Голямото колкото гараж помещение бе пълно с маси, машини, лавици, инструменти, дървен материал. Изглеждаше, че има няколко започнати неща, ала Джона не можеше да каже какви са или какви се предполага да станат.

— Впечатляващо — отвърна той дипломатично. — Какво правиш тук?

— Вдигам много шум. Освен това още не съм измислил какво друго. Преди десетина години помогнах на Кийнън да направи една къщичка за птици. Доста добре се получи. Сила започна да ми купува инструменти. Играчки за момчета, така ги нарича. — Бойд прокара ръка по дръжката на един трион. — После ми трябваше място да ги държа. Преди да се усетя, имах напълно оборудвана работилница. Мисля, че нарочно го е измислила, за да не ѝ се мотая в краката.

— Много умно.

— Такава е тя. — За момент стояха загледани в инструментите, пъхнали ръце в джобовете си. — Добре, да свършваме с това, за да можем и двамата да се успокоим и да си вземем нещо за хапване. Какво става между теб и дъщеря ми?

Джона не би могъл да каже, че въпросът бе неочакван, но въпреки това всичко в него се напрегна.

— Ние се срещаме.

Бойд кимна, приближи се към малкия хладилник и извади две бири. Отвори ги и подаде едната на Джона.

— И?

Джона надигна бирата и го погледна спокойно.

— Какво искаш да ти кажа?

— Истината. Макар да разбирам, че предпочиташ да ми кажеш, че това не е моя работа.

— Разбира се, че е твоя работа. Тя ти е дъщеря.

— Значи не спорим. — Бойд се разположи удобно върху една от масите. — Става дума за намеренията ти, Джона. Питам те какви намерения имаш ти във връзка с дъщеря ми.

— Нямам никакви намерения. Не трябваше изобщо я докосвам. Знам го.

— Наистина? — Заинтригуван, Бойд наклони глава. — Имаш ли нещо против да ми обясниш това?

— Какво искаш от мен? — Поддал се на раздражението, Джона прокара ръка през косата си.

— Първият път, когато ми зададе този въпрос, с почти същия тон, ти беше на тринадесет години. От устната ти пак течеше кръв.

— Помня.

— Не знам някога да си забравял нещо, което означава, че помниш какво ти казах тогава. Но ще ти го кажа пак. Какво искаш ти от себе си, Джона?

— Аз имам това, което исках. Приличен живот, живян по начин, който мога да уважавам и да ми харесва. И знам защо го имам. Знам какво ти дължа, Флеч. Всичко. Всичко, което имам, всичко идва от теб. Ти отвори за мен врати и ме изправи на крака, когато нямаше причина да го сториш.

— У-ха! — Искрено потресен, Бойд вдигна ръка. — Продължавай.

— Ти промени живота ми. Ти ми даде живот. Знам къде щях да съм сега, ако не беше ти. Нямам право да се възползвам от това.

— Определено ми приписваш много големи заслуги — каза тихо Бойд. — Това, което направих, бе, че видях едно улично момче с възможности. И му се скарах.

Очите на Джона се изпълниха с емоции.

— Ти ме създаде.

— О, не, Джона, ти сам се създаде. Макар Господ да ми е свидетел, че съм горд, ако съм изиграл някаква роля в това. — Бойд слезе от масата и закрачи из работилницата. Каквото и да бе очаквал от този разговор, не бе очаквал да се развълнува, да се почувства като баща, получил безценен подарък от сина си. — Ако чувстваш, че имаш

някакъв дълг към мен, отплати ми се сега, като си искрен с мен. — Той се обърна. — Защо имаш връзка с Али, защото е моя дъщеря ли?

— Въпреки това. Престанах да мисля за нея като за твоя дъщеря, иначе никога не бих имал връзка с нея.

Това бе отговорът, който Бойд искаше да получи, и кимна. Момчето страдаше, а той не усещаше много да съжалява за това.

— Какво значи връзка?

— За бога, Флеч. — Джона отпи голяма глътка от бирата.

— Нямах предвид това — бързо каза Бойд и също отпи. — Да оставим точно тази част настрани, за да не трябва да се сбием.

— Хубаво. Добре.

— Искам да кажа, имаш ли чувства към нея?

— Не ми е безразлична.

Бойд изчака и отново кимна.

— Добре.

Джона изруга. Бойд бе поискал от него откровеност, а той се измъкваше.

— Влюбен съм в нея. По дяволите. — Затвори очи и си представи как запраща бутилката към стената, как стъклото се разбива. Не му помогна. — Извинявай. — Отвори очи и възстанови част от самообладанието си. — Обаче по-откровено не мога да го кажа.

— Да, бих казал, че е така.

— Ти знаеш какъв съм аз. Не може да мислиш, че съм достатъчно добър за нея.

— Разбира се, че не си — отсече Бойд и забеляза, че ясните му зелени очи дори не трепнаха. — Тя е моето малко момиченце, Джона. Никой не е достатъчно добър за нея. Ала като знам какъв си ти, бих казал, че доста се доближаваш. Чудя се защо това те изненадва. Не помня някога да ти е липсвало самочувствие.

— Не мога да се оправя, имам чувството, че се давя. Отдавна не ми се е случвало да не мога да се оправя с нещо.

— Жените правят такива неща с теб. Ако жената си я бива, може никога вече да не изплуваш. Красива е, нали?

— Да. Ослепява ме.

— Освен това е и умна, и силна, и знае как да се справи с това, което ѝ се сервира.

Джона разсеяно потърка сцепената си устна.

— Не споря.

— Тогава съветът ми към теб е да бъдеш откровен и с нея. Али няма да те остави да се разминеш с по-малко, поне не за дълго.

— Тя не търси нищо друго от мен.

— Продължавай да мислиш така, синко. — Отново спокоен, Бойд се приближи към Джона, сложи ръка на рамото му и го поведе към вратата. — Искам да ти кажа само едно нещо. Ако я нараниш, ще те убия. И никога няма да намерят тялото ти.

— Е, сега се чувствам по-добре.

— Хубаво. И така, как ти хареса пържолата?

Али ги видя да излизат от работилницата и се отпусна за пръв път от момента, в който ги видя да влизат. Баща ѝ дружелюбно бе прегърнал Джона през рамо. Изглеждаха така, сякаш просто бяха изпили по една бира и си бяха говорили за електрически инструменти.

Ако баща ѝ се бе ровил в отношенията им с Джона, поне не бе оставил болезнени рани.

Харесваше ѝ да ги гледа заедно, харесваше ѝ да вижда истинската симпатия и взаимно уважение. Семейството ѝ бе на първо място в нейния живот и макар че би отдала сърцето си там, накъдето я влечеше, никога нямаше да бъде напълно щастлива с мъж, когото семейството ѝ не можеше да обича.

Едва не изпусна купата с картофена салата. Сила я грабна и отбеляза:

— С две леви ръце си.

— Мамо...

— Хм? Пак ще ни свърши ледът.

— Влюбена съм в Джона.

— Знам, бебчо. Кой не е зает? Трябва някой да донесе лед.

— Откъде знаеш? — Али я хвана за китката, преди да бе успяла да отиде до парапета да извика на някой да носи лед. — Аз го разбрах едва тази секунда.

— Защото те познавам и те виждам каква си с него. — Нежно я погали по косите. — Изплашена ли си или щастлива?

— И двете.

— Добре. — Сила се обърна, въздъхна и я целуна по двете бузи.
— Това е идеално. — Тя обви ръка през кръста на дъщеря си и се обърна към парапета. — Аз го харесвам.

— Аз също. Наистина ми харесва какъв е.

Сила опря глава в челото ѝ.

— Нали е хубаво семейството така да се събере?

— Прекрасно е. С Джона имахме спор дали да дойдем днес.

— Изглежда, че ти си победила.

— Да. Следващият спор ще бъде, когато му кажа, че ще се оженим.

— Ти си дъщеря на баща си. Залагам за теб.

— Залагай — посъветва я Али, слезе по стъпалата и прекоси ливадата. Това бе изчислен ход. Нямаше нищо против да е изчислен, след като имаше цел.

Пресрещна баща си и Джона, хвана в длани лицето на Джона и силно го целуна по устните. Той изсъска, като ѝ напомни за цепнатата си уста, но тя само се засмя и отметна назад косите си.

— Търпи, юнак. — Отново го целуна.

Ръцете му се обвиха около кръста ѝ и я привлякоха по-близо.

— Татко? — Али се отдръпна малко. — Мама иска още лед.

— Казва го само за да ме изкара лош. — Бойд огледа двора и избра жертвата си. — Кийнън! Върви да донесеш на майка си лед.

— Е... — Щом баща ѝ хукна да гони Кийнън, Али обви ръце около врата на Джона. — За какво си говорихте с баща ми?

— Мъжки приказки. Какво правиш? — попита той, когато тя отново го целуна.

— Ако трябва да питаш, значи не го правя както трябва.

— Тук съм сам срещу всички. Да не искаш цялото ти семейство да ме отъркаля в прахта?

— Не се безпокой, в моето семейство си умираме да се целуваме.

— Забелязах. И все пак... — Джона я отдръпна.

— Толкова си порядъчен. Много е мило. Добре ли си прекарваш?

— С изключение на някои дребни инциденти. — Той демонстративно докосна с пръст устната си. — Симпатично семейство.

— Страхотни са. Човек понякога забравя колко успокоително, колко приятно е да ги има, колко зависи от тях за хиляди дребни неща.

Братовчедите ми ще си спомнят как са идвали тук като деца, как всички ние сме се събирали в приказния замък на чичо Гейдж, как сме ходили в планината, за да...

— Какво?

— Чакай. Чакай една минутка. — Али стисна ръката му, затвори очи и остави парченцата на пъзела да се подредят в главата ѝ. — Връщаш се при спомените, на местата, където си бил щастлив с хората, които са означавали най-много за теб. Затова хората винаги се връщат в родния си град или минават покрай къщата, в която са израснали. — Замълча и отвори очи. — Къде е израснал той? — Удари с юмрук по гърдите на Джона. — Къде са израснали те със сестра си? Къде са живели заедно? Къде е бил щастлив? Той трябва да отиде някъде, да намери място, където да се скрие, да направи планове. Отишъл си е у дома. — Завъртя се и хукна към къщата.

Когато Джона я настигна, тя вече набираще телефона.

— Какво правиш?

— Върша си работата. Каква глупост, да не се сетя за това порано! Кармайкъл? Флечър се обажда. Искам да направиш една проверка. Трябва ми един адрес, старият адрес на Матю Лайл, може би няколко адреса. Чак откак е бил дете. Той... Тъъ... — Замълча и се съсредоточи. — Роден е в Айова, после са се местили. Не мога да си спомня кога е дошъл в Денвър. Родителите му са починали. Да, можеш да ми се обадиш на този номер. — Али го издиктува. — Или на мобилния ми телефон. Благодаря.

— Мислиш, че се е върнал вкъщи?

— Той има нуждата да се чувства близо до сестра си, за да се чувства в безопасност, да се чувства силен. — Тя крачеше из кухнята и се мъчеше да си спомни подробности от досието му. — Психологическата експертиза го определя като зависим от нея, въпреки че вижда себе си като неин защитник. Тя е единственото сигурно, единственото постоянно нещо в неговия живот. Разведени родители, децата ги подмятат насам-натам. Майката се омъжва втори път, продължават да ги подмятат. Пастрокут е бил... По дяволите. — Притисна слепоочията си и се помъчи да го измъкне от паметта си. — Бивш моряк. Агресивен, фанатик и очевидно много строг с шишкавия зубрач и всеотдайната му сестра. Част от комплекса на омраза към властта идва от тази несигурност в семейния живот, от неспособния

баща, от безволевата майка и строгия втори баща. Тежко наследство. Лайл е бил умен, с висок коефициент на интелигентност, обаче социално и емоционално осакатен. Освен със сестра си. Най-големите му проблеми със закона са били веднага след като тя се е омъжила. Станал небрежен и невнимателен. Разгневен. — Али погледна нетърпеливо часовника си. — Тя продължила да го подкрепя и се оказва, че каквито и пукнатини да са се появили в отношенията им, те са били загладени. — Телефонът иззвъня и Али скочи. — Флечър. Да, какво намери? — Грабна един молив и започна да пише в бележника до телефона. — Не, нищо извън щата. Той иска да стои наблизко. Задръж. — Закри с ръка слушалката. — Направи ми една услуга, Блекхоук. Би ли казал на баща ми, че искам да поговоря с него за една минута?

Отне повече от една минута. Али се премести в кабинета на баща си и включи компютъра му. Двамата и Кармайкъл на телефона преглеждаха файлове, ровеха се из историята на Матю Лайл.

— Виждаш ли, преди десет години той е посочил като адрес пощенска кутия. Продължава да дава този адрес в продължение на шест години, въпреки че вече има къща на брега на езерото. Купил е тази къща преди девет години, когато сестра му се омъжила за Фрикс. Ала продължава да държи пощенската кутия.

— А през същото време сестра му продължава да дава тази пощенска кутия като свой адрес.

— Но къде са живеели? Ще отида да разбера това от Фрикс. — Тя стисна устни и се замисли. — Кармайкъл, би ли направил още една проверка? Виж какво можеш да намериш за недвижим имот в Денвър на името на Мадлин Лайл или Мадлин Матюс. Пусни и Матю и Лайл Мадлин.

— Добър ход — похвали я Бойд. — Добър начин на мислене.

— Той обича своите собствени неща — отбеляза Али. — Притежанието за него е много важно. Ако се е задържал на едно място шест години, повече или по-малко, значи е искал да има свой собствен дом, свой или на сестра си. — Поизправи се на стола. — Бинго ли каза? Кармайкъл, обичам те! Да, да. Добре. Разбрах. Ще ти съобщя. Наистина. Благодаря. — Остави слушалката и скочи. — Лайл Мадлин има мезонет в центъра.

— Добра работа, детектив. Свържи се с лейтенанта си и събери екипа. Освен това — добави Бойд, — искам и аз да дойда.

— Комисар, сигурна съм, че ще намерим място и за вас.

Всичко мина като по часовник. След два часа сградата бе обградена, стълбите и изходите блокирани. Като си даваха сигнали с жестове, десетина полицаи с бронирани жилетки се разположиха пред мезонета на Матю Лайл.

Планът на долния етаж бе в главата на Али, всеки сантиметър от хелиографското копие, което бе разучила. Кимна и двамата полицаи до нея с удар разбиха вратата.

Тя влезе първа, приведена.

Край нея нахлу цял поток от мъже, които се втурнаха по стълбите отдясно. Други се разпръснаха из стаите отляво. Отне им по-малко от десет минути да установят, че апартаментът бе празен.

— Бил е тук. — Али посочи към чиниите в умивалника. Пипна пръстта на декоративното лимоново дръвче до прозореца на кухнята. — Влажно е. Поливал го е. Той ще се върне.

В спалнята на горния етаж намериха три пистолета, бойна пушка и сандък с патрони.

— Бъдете готови — предупреди Али. — Виждам резервна пачка за деветмилиметров пистолет, ала не виждам деветмилиметров пистолет, значи е въоръжен.

— Детектив Флечър? — Един от екипа излезе от килера, хванал с ръкавици дълъг назъбен нож. — Прилича на оръжието на убийството.

— Приберете го. — Тя взе от шкафа сребристочерен кибрит. — От „Блекхоук“. Това е целта му. Въпросът е кога.

Когато Али се изправи пред Джона в кабинета му, нощта бе паднала. Този човек бе голям инат, помисли тя. Нещо повече, не беше прав.

— Ще затвориш за двадесет и четири часа. Най-много за четиридесет и осем.

— Не.

— Мога да те затворя.

— Не, не можеш. А ако продължаваш да настояваш, ще ти отнеме повече от четиридесет и осем часа, което праща всичко по дяволите.

Али се отпусна в един фотьойл. Бе много важно да остане спокойна, напомни си. Бе жизненоважно да запази самообладание. Въздъхна и изригна поток от яростни и находчиви ругатни.

— Не вярвам, че последното ти предложение е възможно, независимо от моята сила и гъвкавост. — Тя се наведе напред. — Чуй ме.

— Не, ти ме чуй. — Гласът му бе спокоен, студен, твърд. — Бих могъл да направя това, което искаш. Какво ще го спре да иска да ме извади от играта? Аз затварям и той изчезва. Аз отварям и той се появява. Можем да играем тази игра до края на света. Предпочитам да играя собствената си игра, на моя земя.

— Няма да кажа, че нямаш право, защото имаш. Но ние ще го пипнем до два дни. Обещавам ти. Трябва само да затвориш заведението, да си вземеш малко почивка. Моите родители имат страхотна къща в планината.

— Ти ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се, че не. Трябва да остана тук и да приключа с това.

— Щом ти оставаш, и аз оставам.

— Ти си цивилен.

— Точно така, и ако това не е полицейска държава, имам правото да си върша работата, когато и както искам.

Идеше ѝ да започне да скубе коси, ала знаеше, че това само щеше да го развесели.

— Моята работа е да те запазя жив, за да си вършиш работата.

Джона стана.

— Така ли мислиш? Че ти си мой щит? Затова ли си носиш пистолета, както сме тук, зад заключени врати? Затова ли го държиш на една ръка разстояние винаги, когато сме тук? — Заобиколи бюрото.

— Това не ми харесва.

Али се прокле, задето се бе изпуснала, но срещна погледа му.

— Ти си мишената.

— Ти също.

— Това е губене на време.

Той я извъртя, преди да бе успяла да тръгне към асансьора.

— Ти няма да стоиш пред мен — произнесе го бавно и отчетливо, с един от редките проблясъци на гняв в очите. — Разбери това.

— Не ми казвай как да си върша работата.

— Не ми казвай как да си живея живота.

Тя отметна назад глава и простена приглушено.

— Добре. Добре, забрави за това. Ще го направим по по-трудния начин. Предлагам ти споразумение. Двадесет и четири часа охрана отвън. Цивилни полицаи на бара и в клуба през цялото време. Приемаш преоблечени полицаи в кухнята и като сервитьори.

— Това споразумение не ми харесва.

— Въпреки това. Приеми го или не. Ако не го приемеш, ще използвам връзките си и ще те задържа под охрана, така че да не можеш да се измъкнеш. Мога да го направя, Блекхоук, и ще го направя. Баща ми ще ми помогне, защото държи на теб. Моля те. — Сграбчи го за реверите. — Направи го заради мен.

— Четиридесет и осем часа — съгласи се той. — А междувременно ще пусна слуха, че го търся.

— Недей.

— Това е споразумението. Честно е.

— Добре. Това е споразумението.

— А сега на какво се обзалагаш, че в момента мога да слеза долу и да ти посоча всеки полицаи, който вече си сложила тук?

Али изду бузи и се усмихна:

— Не се обзалагам. Предполагам, не мога да те убедя да останеш тази вечер горе?

Джона прокара пръст по корема ѝ.

— Ще остана, ако и ти останеш.

— Така си и мислех. — Единственият начин бе понякога да постигне компромис, понякога да подразни. — Задръж тази мисъл, докато затвориш.

— Няма да имам проблеми. — Той отиде да извика асансьора. — Тази вечер или утре вечер.

— Да. А също толкова вероятно е, дори по-вероятно, да го хванат в апартамента му. Ала ако се промъкне през мрежата, ако усети нещо, ще дойде тук. И това ще бъде скоро.

— Уил има остро око. Той ще знае какво да гледа.

— Не искам ти или твоите хора да поемате рискове. Ако някой го забележи, ще ми кажеш. — Тя го погледна през рамо и видя, че се бе вторачил в нея. — Какво?

— Нищо. — Но я погали по бузата. — Когато свършиш с това, можеш ли да си вземеш малко отпуск?

— Какво значи малко?

— Няколко дни. Да заминем. Някъде, където и да било.

— Може и да се оставя да ме убедиш. Имаш ли нещо предвид?

— Не. Ти избери.

— Е, наистина си либерален и безстрашен. Ще започна да мисля. — Пристъпи в асансьора, вече съсредоточена върху друго, ала Джона хвана ръката ѝ.

— Али?

— Да?

Толкова много имаше за казване. Още повече за чувстване. А не бе моментът.

— По-късно. Ще стигнем до това по-късно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Традиционно в неделя вечер в „Блекхоук“ нямаше много посетители. Нямаше жива музика като примамка, а и първият работен ден от седмицата неумолимо се задаваше.

Али реши, че днес много хора в Денвър бяха предпочели да се възползват от прекрасното време и меката вечер, а повечето от тези, които бяха излезли да се разхождат в нощта, седяха по час и повече на по чаша питие или бира с чипс.

Тя наблюдаваше входа, проверяваше изходите, вглеждаше се в лицата и броеше главите. Цялата вечер през определено време излизаше във фойето да провери какво става със засадата в апартамента на Лайл.

Един час преди затваряне той още не бе забелязан.

Али неспокойно кръстосваше, вглеждаше се в лицата, наблюдаваше вратите. Посетителите оредяваха, сигурно до последните поръчки нямаше да остане почти никой.

Къде беше той? Къде, по дяволите, беше? Нямаше къде повече да се крие.

— Детектив. — Джона плъзна пръсти по рамото й. — Мисля, че ще ви е интересно да знаете. Един от моите източници съобщава, че мъж, отговарящ на описанието на Лайл, е задавал въпроси за мен.

— Кога? — Тя сграбчи ръката му и го издърпа настрани. — Къде?

— Тази вечер. В другото ми заведение.

— „Бърза закуска“? — Али изруга и измъкна телефона си. — Не сме поставили хора там. Той никога не е нанасял удар там, не е в неговия стил.

— Бих казал, че е вярно. — Джона сложи ръка върху нейната, преди да бе успяла да набере номера. — Барманът от „Бърза закуска“ току-що се свърза с мен. Изглежда Лайл — приемам, че е бил Лайл, макар да е бил с очила и брада — се е появил преди няколко часа, задържал се на бара и започнал да разпитва дали изобщо идвам там.

— Задръж. — Тя го потупа по ръката и завъртя. — Балу? Освободи двама полицаи от апартамента. Кажим им да говорят с бармана в „Бърза закуска“. Адресът е... — Али погледна към Джона и продиктува адреса, който той й даде. — Лайл тази вечер е бил там. Има сведения, че е с брада и очила. Имай грижата това да бъде съобщено. — Прекъсна връзката и отново погледна към Джона.

— Както казвах — продължи той, — отначало на моя човек не му направило впечатление, после се притеснил. Казва, че Лайл бил нервен. Помотал се около половин час, после казал да ми предадат, че ще ми се обади.

— Неговият свят се разрушава. Нервите му не издържат и е твърдо решен да действа. — Тя искаше Джона да се махне от пътя й. — Слушай, защо не се качиш горе да се обадиш на твоя човек? Кажим му, че двама полицаи са тръгнали към него.

— Имам ли вид, че ще се хвана на такава плитка лъжа? — Той отиде до една маса, където посетителите се гласяха да си тръгват.

Виковете се чуха откъм кухнята, последвани от шум от трошене на чинии. Али извади пистолета си и се втурна към вратата, ала преди да стигне до нея, тя рязко се отвори.

Той бе захвърлил очилата, а брадата представляваше само едва неравномерно наболи косми. Но Али се убеди, че е била права. В разширените му очи светеше дива решителност.

И дулото на деветмилиметровия пистолет бе забито в гърлото на Бет.

— Не мърдай! Никой да не мърда! — надвика той писъците и шума от бягащи крака.

— Спокойно. Всички да останат по местата си. — Али тръгна предпазливо към него, насочила пистолет, приковала поглед. Опита се да не гледа към ужасеното лице на Бет. — Лайл, спокойно. Пусни я.

— Ще я убия. Ще й отнеса главата.

— Ако го направиш, ще те убия. Помисли, трябва да помислиш. Какво ще постигнеш?

— Свали пистолета. Хвърли го, изрита го настрани или тя е мъртва.

— Няма да го направя, нито аз, нито другите полицаи тук. Знаеш ли колко пистолети са насочени към теб в момента, Лайл? Огледай се, преброй ги. Всичко свърши. Спаси себе си.

— Ще я убия. — Погледът му се замята из залата, като отскачаше от pistolетите. — После ще убия теб. Това ще бъде достатъчно.

Някой хлипаше. С крайчеца на окото си Али виждаше бара, откъдето извеждаха посетителите.

— Ти искаш да живееш, нали? Мадлин би искала да живееш.

— Не произнасяй името й! Не произнасяй името на сестра ми! — Той заби по-силно pistolета в шията на Бет и тя извика.

Нямаше накъде да бяга, помисли Али. Сестра му също не бе имала накъде да бяга, ала въпреки това се бе обърнала и стреляла.

— Тя те обичаше. — Али направи още една стъпка. Само да можеше да го накара да свали pistolета, поне няколко сантиметра, да го накара да го насочи към нея. Не към Бет. — Тя умря за теб.

— Тя беше всичко, което имах! Сега нямам какво да губя. Искam полицая, който я е убил, и искам Блекхоук. Веднага! Още сега или тя ще умре.

С ъгъла на окото си Али видя как Джона тръгва напред.

— Погледни ме! — изкрещя тя. — Аз убих сестра ти.

Той извика и насочи pistolета към нея. Избухна огън, вихрушка от движения, писъци от ужас.

Занемяла от страх, Али се втурна към Джона и Лайл, които лежаха вплетени на земята. И двамата бяха покрити с кръв.

— По дяволите! По дяволите, луд ли си? — Нетърпеливо започна да го опипва и да търси рани.

Той се бе хвърлил към pistolета. Пред pistolета.

Дишаше. Тя се вкопчи в това. Дишаше и Али щеше да направи така, че да продължи да диша.

— Джона... О, господи...

— Нищо ми няма. Стига си ме ръчкала.

— Нищо ти няма? Ти се напъха наред кръстосан огън. Едва не загина.

— Ти също. — Той погледна покрай нея към изпъстрения със звезди под, спукан на два сантиметра от мястото, където тя бе стояла.

— Аз съм с бронезилетка.

— И това ти пази и главата? — Джона седна.

Един полицай преобърна Лайл.

— Мъртъв е.

Джона му хвърли един поглед и после отново се вгледа в очите на Али.

— Искам да успокоя клиентите си.

— Никого няма да успокояваш. — Тя се изправи с него. — Целият си в кръв. Всичката негова ли е?

— Повечето.

— Какво значи повечето?

— Ще се оправя с клиентите и с моите хора. — Задържа я на една ръка разстояние, преди отново да се бе вкопчила в него. — Върши си работата и ме остави да върша моята. — Обърна се и пое Бет от полицайката, която я подкрепяше. — Хайде, Бет, ела с мен. Вече всичко е наред.

Али притисна пръсти към очите си и погледна към онова, което бе останало от Матю Лайл.

— Да, всичко е супер.

— Беше се побъркал — отбеляза Хикмън.

Седяха в почти празния клуб. Посетителите си бяха отишли, трупът бе изнесен, а дежурният полицейски отряд събираше нещата си.

Тя без особен интерес се зачуди кое време беше и кога ще може да се просне по очи и да се изключи от света.

— Той престана да бъде умен. Престана да мисли.

— Това го беше разбрала правилно — съгласи се Хикмън. — Намерил си една от онези бели кухненски униформи, сложил си перука и очила. Преди полицаят, който го забеляза, да успее да се обади или да направи нещо, адът се разтвори.

— Не е мислел, че сме достатъчно умни, за да го хванем. Видях лицето му, когато забеляза всичките тези полицаи. Истински потрес. Предполагам, мислел е, че ще влезе тук, ще убие Джона, мен, ако съм наоколо, после ще вземе заложници и ще иска да му се предаде полицаия, който е убил сестра му. Наистина си е мислил, че ще го направим и че ще се измъкне.

— Нахал. Като говорим за това, беше доста самоуверено да му казваш, че ти си тази, която търси.

— Не знам защо още отначало не ме забеляза.

— Изглеждаш различно. — Хикмън я огледа от долу нагоре, после обратно. — Не приличаш на Флечър.

— Стига, Хикмън, изглеждам както изглеждам. Ще ти кажа как стана. Той дойде тук за Джона. Когато ме е погледнал, е видял само ченге — без лице, без образ, просто още едно ченге. Не е направил връзката, че аз съм същата, която е работила тук.

— Може би. — Той се изправи. — Никога няма да разберем. — Погледна към напукания под. — Жалко, хубав под. Сигурно ще струва майка си и баща си да се оправи.

— Може би ще го оставят така, за спомен. Ще привлича любопитни.

— Да. — Идеята се хареса на Хикмън. — Можехме веднага да го убием, но той въпреки това щеше да стреля. Брониранията жилетка щеше да спре куршума. Вероятно.

— Ала все едно, ако изстрелът не беше отклонен, ти щеше да си сериозно ранена.

Тя разсеяно притисна ръка между гърдите си, представи си отнемащата дъха болка.

— Улучвали ли са те някога в бронезилетка?

— Мен не, ала Делой са го улучвали. Имаше синина колкото юмрук. Освен това куршумът го повалил, той отхвърчал назад като парцалена кукла, ударил си главата в тротоара и получил сътресение на мозъка. Сигурно е боляло.

— Бих го предпочела пред куршума.

— Винаги. Аз си отивам. До утре.

— Да. Добра работа свърши.

— Ти също. А, твоят човек е в кухнята, превързват го.

— Какво значи превързват го?

— Леко приятелско одраскване. Съвсем мъничко.

— Бил е ранен? Прострелян?! Защо никой не ми каза?

Хикмън не си направи труда да отговори. Нея вече я нямаше.

Али влетя в кухнята с див тъмен блясък в очите. Джона седеше на една от масите, гол до кръста, и спокойно си пиеше блендито, докато Уил омотаваше с бинт рамото му.

— Чакай. Дай да видя. — Тя избута Уил настрани, разви бинта и се вгледа в дългия плитък белег. Накрая Джона опря ръка в брадичката ѝ и я бутна настрани.

— Ох — каза той.

— Остави тази чаша, отиваш в болницата.

Джона вдигна брендито, без да откъсва поглед от очите ѝ. Отпи.

— Не.

— Какво значи не?! На какво прилича това? Държиш се като някакъв идиот, който се опитва да покаже какъв е мъж! Ти си прострелян.

— Не точно, по-скоро одраскан. А сега, ако нямаш нищо против, Уил пипа по-нежно от теб. Искам да свърши, за да може да си върви.

— Раната може да се инфектира.

— Може и камион да ме блъсне, но нямам намерение нито да ме блъсне камион, нито раната ми да се инфектира.

— Няма нищо, Али, наистина. — Уил успокоително я потупа по рамото и отново взе бинта. — Много хубаво почистих. Имали сме и по-лоши рани на времето, нали, Джона?

— Разбира се. А в момента май само аз ти липсвам.

— Много мило. — Али грабна чашата и отпи.

— Мислех, че мразиш бренди.

— Мразя.

— Защо не си сипеш чаша вино? — предложи Уил. — Аз почти свършвам.

— Нищо ми няма. Всичко е наред. — Тя пое дълбоко въздух. След всичко, което се случи, помисли си, ръцете ѝ започваха да треперят. — По дяволите, Блекхоук, вероятно аз съм те простреляла.

— Вероятно. Реших да взема предвид обстоятелствата и да не те давам под съд.

— Много благородно от твоя страна. Сега, чуй ме...

— Френи отиде с Бет у тях — добави той, за да я разсее. — Тя е добре. Още е малко нервна, ала е добре. Искаше да ти благодари, обаче ти беше заета.

— Готово. — Уил отстъпи крачка назад. — Рамото ти е в много по-добро състояние от ризата. Бих казал, че това е истинската загуба. — Той вдигна напоената с кръв риза и стомахът на Али се преобърна. — Искаш ли да се кача горе и да ти донеса друга, преди да си тръгна?

— Не, благодаря. — Джона вдигна ръце и се разкърши. — Добре се справи. Не си загубил уменията си.

— Ежедневие. — Уил взе якето си. — Бива си те, Али. Тази вечер можеше да стане голяма каша. Но теб си те бива.

— Ежедневие.

— Аз ще заключа. Лека нощ.

Али седна до масата и изчака, докато настана тишина.

— Добре, умнико, какво, по дяволите, беше намислил? Ти се намеси в полицейска операция.

— О, не знам. Може би мислех, че този ненормалник ще те убие. Това ме притесни. — Той й протегна чашата от бренди. — Ще ми я напълниш ли, след като ми я изпи?

— Много хубаво. Седи си тук, наливай се с бренди и се прави на герой. — Тя скочи, грабна чашата, после се предаде и обвини ръце около врата му. — Никога повече недей да ме плашиш така.

— Няма да те плаша, ако и ти не ме плашиш. Не, просто стой така една минутка. — Джона зарови лице в косите ѝ и пое дълбоко дъх. — Дълго ще те виждам как заставаш пред този пистолет. Страшно е.

— Знам.

— Ще се справя, Али, защото така стоят нещата. — Отдръпна я от себе си, впил поглед в очите ѝ. — Има някои неща, които трябва да разбереш дали можеш да приемеш. Дали искаш да приемеш.

— Кой са те?

Той стана да си налее сам брендито и остави бутилката на масата.

— Има ли тук още полицаи?

— Освен мен?

— Да, освен теб.

— Не, чисто е.

— Седни тогава.

— Звучи много сериозно. — Тя придърпа стола си. — Сядам.

— Майка ми ни остави, когато бях шестнадесетгодишен. — Не знаеше защо започва оттук. Просто му се струваше, че това бе моментът, от който трябваше да започне. — Не можех да я обвинявам и още не мога. Баща ми беше труден човек, а на нея ѝ беше омръзнало.

— Тя с него ли те остави?

— Вече нямах нужда от никой.

— Бил си шестнадесетгодишен.

— Али, аз никога не съм бил шестнадесетгодишен по начина, по който ти си била. Освен това имах баща ти.

Всичко в нея се размекна.

— Прекрасно е да кажеш такова нещо.

— То е просто факт. Той ме накара да ходя на училище. Той ми се караше, когато имах нужда някой да ми се скара, тоест през повечето време. И той беше първият човек в моя живот, който ми каза, че струвам нещо. Който изобщо видя, че мога да струвам нещо. Той е... Не познавам никой, който би могъл да се сравни с него.

Тя се протегна през масата и хвана ръката му.

— И аз го обичам.

— Нека довърша. — Джона стисна ръката ѝ и се отдръпна. — Аз не отидох в колеж, дори Флеч не успя да ме накара. Изкарах някакви бизнес курсове, защото това ме устройваше. Когато бях на двадесет години, баща ми умря. Три кутии цигари дневно и общата гадост те довършват. Беше дълго и грозно, и когато всичко свърши, единственото, което изпитвах, беше облекчение.

— И това трябва да ме накара да си разваля мнението за теб?

— Тук има контраст и ти го виждаш не по-зле от мен.

— Да, имал си тежко детство. Колкото и да е била против съдбата, накрая и двамата сме извадили късмет и имаме Бойд Флечър за баща. Не ме гледай така. Той за теб е точно това, което е.

— Искам да ти обясня нещо, Али, преди да продължим нататък. Аз не бях жертва. Аз оцелявах и използвах всякакви методи, които можеха да ми помогнат да го постигна. Крадах и лъжех, и няма да се извинявам за това. Нещата можеха да се развият различно, ако баща ти не ме беше подгонил. Ала не се развиха така.

— Мисля, че точно за това говорех.

— Не ме прекъсвай. Аз съм бизнесмен. Не крада и лъжа, защото не ми се налага. Това не означава, че не играя играта както на мен ми харесва.

— Истински гангстер, нали? Блекхоук, ти си мошеник. Самоувереност, ловки ръце, леден поглед. И това голямо меко сърце. Чак сантиментално. — Развеселена от безмълвния потрес, изписан на лицето му, тя отиде до хладилника и извади една отворена бутилка бяло вино. Вече не бе уморена. Бе се съживила. — Мислиш ли, че не съм те проверявала, мой човек? Че не съм проверявала приятелите ти,

историите ти? Ти като квачка събираш болните и ранените. — Али вече се забавляваше. Измъкна тапата и намери една чаша. — Френи: прибрал си я от улицата, направил си я почтена, дал си ѝ работа. Уил: накарал си го да се поправи, платил си дълговете му, преди да са го пребили, дал си му костюм и достойнство.

— Всичко това няма нищо общо.

— Не съм свършила. — Тя си сипа вино. — Този студен човек води Бет в женски приют, купува на децата ѝ подаръци от Дядо Коледа, когато тя няма нито пари, нито сили да се занимава с това. Джона Блекхоук купува кукли Барби.

— Не съм купувал кукли. — Това отиваше малко прекалено далеч. — Френи ги купи. И това няма нищо общо.

— Да, точно така. После Маури, един от твоите готвачи. — Али седна на един фотьойл и вдигна краката си. — И парите, които си му дал назаем... Използвам тази дума нарочно, за операция на майка му.

— Престани.

Тя само се усмихна, потопи пръст във виното и го облиза.

— Шери, малката помощник-сервитьорка, която учи в колеж. Кой ѝ плати таксата последния семестър, когато тя не можеше да събере пари? Ами малкият проблем на бармана Пит, когато миналата година един шофьор без осигуровки блъсна колата му?

— Инвестирането в хора е добър бизнес.

— Щом ти харесва да го представяш така, добре.

В него се бореха раздразнение и смущение. Той наблегна на раздразнението.

— Ядосваш ме, Алисън.

— О, наистина ли? — Тя се наведе напред. — Давай, грубиян такъв, удари ме през устата и ме накарай да млъкна. Хайде.

— Внимавай. — Джона скочи на крака. — Това няма нищо общо и доникъде няма да ни доведе.

Али кръстоса крака и се засмя.

— Наистина си го просиш.

— Да. Направо треперя.

— Слабак.

Той не се сдържа и я вдигна от стола.

— Още една дума. Кълна се, само още една дума...

Тя бързо го целуна по устните.

— Мекушав слабак. — Джона я избута и се завъртя към вратата.
— Къде отиваш?

— Да си облека една риза, по дяволите. Не мога да говоря с теб.

— Тогава просто ще трябва отново да ти я съдера. Падам си по ранени твърди мъже с меки сърца. — Скочи върху него и го събори. — Луда съм по теб, Блекхоук.

— Отивай си. Върви да арестуваш някой. За днес толкова полицаи ми стигат.

— Аз никога няма да ти стигна. — Захапа ухото му, рамото. — Хайде, отърси се от мен.

Би го направил. Казваше си, че би могъл. Бе просто лош късмет, че погледна надолу и видя пукнатината на пода. От куршума, предназначен за нея.

Дръпна я към себе си толкова бързо, та ѝ се стори, че ребрата ѝ се строшиха. Устните му бяха върху нейните, пламтящи от огън, роден от отчаяние.

— Така е по-добре. Много по-добре. Хайде, Джона. Сега. И двамата имаме нужда да го направим, да ме любиш. Сякаш животът ни зависи от това.

Той се озова на пода с нея, без никаква друга мисъл, освен да си докаже, че Али бе цяла и жива под него.

Студената твърда повърхност на пода би могла да бъде пухено легло, облак или назъбен остър планински връх. Нищо нямаше значение, освен че тя се бе обвила около него, че дъхът ѝ върху кожата му бе бърз и горещ, че пулсът ѝ се блъскаше като крило срещу неговия.

Всичкият страх, всичкото напрежение, цялата грозота се оттекоха от нея, когато Джона я докосна. Ръцете ѝ се преплетоха с неговите, мъчейки се да свалят всички граници. Докато и двамата бяха свободни да се понесат заедно.

Когато я изпълни — гневно, страстно, отчаяно — имаше чувството, че се завръща у дома.

Дишането му бе накъсано, тялото му изтощено, но той не преставаше.

— Постави още малко. — Али притисна лице в рамото му. — Просто ме прегърни. — Ала усети топлата влага под пръстите си и се отдръпна. — По дяволите, отново ти тече кръв. Дай да те превържа.

— Нищо ми няма.

— Ще стане само за минутка.

— Али, остави.

Тя присви очи от резкия му глас.

— Не си мисли, че сега можеш да се отдръпнеш от мен. Не си мисли, че ще ти се размине с това.

— Просто се облечи. — Джона отметна косата си и започна да изпълнява собствената си заповед.

— Добре. — Али грабна дрехите си и започна да ги навлича. — Искаш още един рунд. Глупав кучи син.

Той чу треперенето в гласа ѝ и я наруга. Наруга себе си.

— Не плачи. Това е мръсен номер.

— Не плача. Да не мислиш, че ще взема да плача заради теб?

Джона избърса една сълза от бузата ѝ. Чувстваше как сърцето му се къса.

— Недей.

Тя подсмръкна, прокара ръце по лицето си да го изсуши, и изсумтя:

— Смотаняк.

Гневът, изригнал в очите му, я изгори. Не можеше да бъде по-доволна. Изправи се на крака.

— Ти си влюбен в мен. — Заби пръст в гърдите му. — И не искаш да го признаеш. Това не те прави твърд, прави те твърдоглав.

— Ти не ме слушаше, когато ти говорех.

— И ти не ме слушаше, когато ти говорех, така че сме наравно.

— Чуй ме сега. — Той сграбчи с две ръце лицето ѝ. — Ти имаш връзки.

— Как смееш да обиждаш... — Али се чудеше как главата ѝ не отхвърча. — Как смееш в такъв момент да говориш за парите на моето семейство?

— Нямах предвид парите. — Джона я вдигна на пръсти, после отново я пусна. — Кой сега говори глупости? Парите са нищо. Пет пари не давам за банковите ви сметки. И аз ги имам. Говорех за емоционалните връзки. Произход, корени, за бога.

— Ти също ги имаш. Френи, Уил, Бет. Баща ми... — Махна с ръка. — Обаче аз те разбрах. Ти с две думи казваш, че такава като мен, произхождаща от такова семейство, трябва да си намери мъж, който също произхожда от добро семейство, може би достатъчно заможно.

Който трябва да има добро образование и престижна професия. Например адвокат или лекар. За това ли говорим?

— Повече или по-малко.

— Интересно. Да, много интересно. — Тя кимна замислено. — Тук има логика. Хей, знаеш ли кой отговаря точно на това описание? Денис Овъртън. Помниш ли го? Дето ме преследваше, пукаше ми гумите, досаждаше ми. — Бе преобърнала всичко и го замерваше със собствените му камъни. Той можеше само да кипи безмълвно. — Не си измисляй извинения. Блекхоук, ако не можеш да ми кажеш какво чувстваш към мен и какво искаш... — Али отметна назад косите си и пъкна блузата си в панталоните. — Моята работа тук е свършена. Може пак някога да се срещнем, приятел.

Джона стигна до вратата преди нея. Беше бърз. Но този път хвана дръжката и я задържа затворена.

— Няма да си тръгнеш, преди да сме свършили.

— Аз казах, че съм свършила. — Тя посегна към вратата.

— Аз обаче не съм. Млъкни и ме слушай.

— Още един път ми кажи да млъкна, и...

Накара я да млъкне. С една силна, ожесточена целувка.

— Никога не съм обичал друга жена. Не съм изпитвал нищо, което дори малко да прилича на това. Така че ме остави да го кажа.

Сърцето ѝ направи един прелестен скок. Ала тя кимна и отстъпи крачка назад.

— Добре. Изплюй камъчето.

— Ти ме удари между очите още първия път, когато влезе в стаята. Още не виждам добре.

— Е... — Али седна на един висок стол до бара. — Дотук ми харесва. Давай нататък.

— Виждаш ли? — Посочи с пръст към нея. — Всеки друг на мое място ще ти удари един.

— Но не и ти. На теб това ти харесва.

— Очевидно. — Той се приближи и опря ръце на бара от двете ѝ страни. — Аз те обичам, и това е.

— О, не мисля. Направи ми предложение.

— Предложение ли искаш? Добре, ето. Напускаш апартамента си и се преместваш официално горе.

— С пълното право на сауна и фитнес?

Джона се разсмя и възелът в стомаха му малко се разхлаби.

— Да.

— Дотук приемам. Какво друго ми предлагаш?

— Никой друг никога няма да те обича, както аз те обичам. Гарантирам ти го. И никой друг няма да те изтърпи. Обаче аз ще те изтърпя.

— Аз мога да ти кажа същото. Ала не е достатъчно.

Чудесните очи се присвиха.

— Какво искаш?

Тя опря гръб на бара.

— Брак.

А сега присвитите очи потъмняха.

— Сериозно ли говориш?

— Говоря това, което мисля. Виж сега, бих могла и аз да ти го предложа, но си представям, че мъж като теб, който има навика да отваря врати на жените и да купува коледни подаръци на малки дечица...

— Остави това.

— Добре. — Али се поизправи и го погали по бузата. — Да кажем просто, представям си, че си достатъчно традиционалист, за да искаш сам да предложиш на жената. Е, оставям те да го сториш. — Обви ръце около врата му. — Чакам.

— Просто си мисля. Сега е посред нощ, ние сме в бара и рамото ми кърви.

— Устата ти също.

— Да. — Той я избърса с опакото на ръката си. — Предполагам, че това е почти идеален момент като за нас с теб.

— На мен ми харесва. Ти ми харесваш.

Джона измъкна шнолата от косите ѝ и я хвърли настрана.

— Първо ми кажи, че ме обичаш. Кажи името ми.

— Обичам те, Джона.

— Тогавя се омъжи за мен, пък да видим какво ще стане.

— Договорихме се.

Издание:

Нора Робъртс. Нощен патрул
Американска. Първо издание
ИК „Коломбина прес“, София, 2002
Редактор: Людмила Харманджиева
ISBN: 954-706-100-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.